Biblioteca de la Miezul Nopții

O singură bibliotecă.

O infinitate de vieți.

MATT HAIG

NEMIRA

virtual-project.eu

MATT HAIG

BIBLIOTECA DE LA MIEZUL NOPŢII

Original: *The Midnight Library* (2020)

Traducere din limba engleză:
CRISTINA NAN

virtual-project.eu

NEMIRA

— 2020 —

Tuturor angajaţilor din sistemul de sănătate.
Şi tuturor asistenţilor sociali.
Vă mulţumesc.

„Nu voi putea nicicând să fiu toate persoanele care aş vrea să fiu şi nici să trăiesc toate vieţile care mi-ar plăcea. Nu voi putea nicicând să deprind toate abilităţile pe care mi le doresc. De ce le doresc? Vreau să trăiesc şi să simt toate nuanţele, tonurile şi variaţiile posibile ale experienţei mentale şi fizice a vieţii mele.”

SYLVIA PLATH

„Între viaţă şi moarte se află o bibliotecă, i-a zis. Şi, în acea bibliotecă, sunt rafturi care se întind la nesfârşit. Fiecare carte îţi oferă ocazia să încerci o altă viaţă pe care ai fi putut să o trăieşti. Să vezi cum ar decurge lucrurile dacă ai fi făcut alte alegeri… Ai proceda diferit, dacă ai avea ocazia să-ţi alungi regretele?”

O discuţie despre ploaie

Cu nouăsprezece ani înainte de a se hotărî să moară, Nora Seed se afla în biblioteca micuţă şi călduroasă a şcolii Hazeldene din oraşul Bedford. Stătea la o masă joasă, cu privirea aţintită spre o tablă de şah.

— Draga mea Nora, e normal să-ţi faci griji în privinţa viitorului tău, i-a zis doamna Elm, bibliotecara, cu ochii scânteind.

Doamna Elm a făcut prima mişcare. Calul ei a sărit peste rândul intact de pioni albi.

— Bineînţeles că o să te îngrijoreze examenele. Însă poţi să fii orice-ţi doreşti, Nora. Gândeşte-te la toate posibilităţile. E palpitant.

— Da. Presupun că e.

— O viaţă întreagă ţi se aşterne înainte.

— O viaţă întreagă.

— Ai putea face orice, ai putea trăi oriunde. Undeva unde e mai puţin frig şi mai puţină umezeală.

Nora a împins un pion, înaintând două pătrate.

Cu greu se abţinea să nu o compare pe doamna Elm cu mama ei, care o trata pe Nora ca pe o greşeală care trebuie corectată. De exemplu, când era bebeluş, mama ei se temea că urechea stângă a fetiţei e mai depărtată de cap decât cea dreaptă, aşa că folosea scotch ca să îndrepte situaţia şi apoi o ascundea sub căciuliţa din lână.

— *Urăsc* frigul şi umezeala! a subliniat bibliotecara.

Doamna Elm avea părul scurt şi grizonant şi o faţă ovală, blândă şi uşor ridată, care se ivea, palidă, deasupra gulerului verde ca mătasea-broaştei. Era destul de bătrână. Şi totuşi, era singura persoană din şcoală care se afla pe aceeaşi lungime de undă cu Nora, aşa că, până şi în zilele în care nu ploua, fata îşi petrecea pauza de la prânz în biblioteca micuţă.

— Frigul şi umezeala nu fac pereche întotdeauna, a spus Nora. Antarctica este cel mai uscat continent de pe pământ. Practic, e un deşert.

— Pare genul tău.
— Nu cred că e suficient de departe.
— Atunci, poate-ar trebui să te faci astronaut. Să cutreieri prin galaxie.
Nora i-a zâmbit.
— Ploaia e şi mai neplăcută, pe alte planete.
— Mai neplăcută decât în Bedfordshire?
— Pe Venus, e acid pur.
Doamna Elm şi-a scos un şerveţel de hârtie din mânecă şi şi-a suflat nasul cu delicateţe.
— Vezi? Cu o minte ca a ta, poţi face orice.
Un băiat blond, cu vreo doi ani mai mic decât Nora, pe care ea l-a recunoscut, a trecut în fugă pe lângă fereastra stropită de ploaie. Fie fugărea pe cineva, fie era fugărit. Biblioteca reprezenta un mic adăpost de civilizaţie.
— Tata e de părere că am irosit totul. Acum am renunţat la înot.
— Ei bine, nu e treaba mea să ţi-o spun, dar pe lumea asta există şi alte lucruri în afară de a înota foarte repede. Te aşteaptă multe vieţi posibile şi diferite. Cum spuneam săptămâna trecută, ai putea deveni glaciolog. Am făcut nişte investigaţii şi…
Atunci a sunat telefonul.
— O clipă, a şoptit doamna Elm. Trebuie să răspund.
Un moment mai târziu, Nora o urmărea pe doamna Elm vorbind la telefon.
— Da. Acum e aici.
Faţa bibliotecarei s-a schimonosit, şocată. S-a întors cu spatele la Nora, dar cuvintele ei au răsunat în încăperea tăcută.
— Oh, nu! Nu! Dumnezeule! Desigur.

Nouăsprezece ani mai târziu

Bărbatul de la uşă

Cu douăzeci şi şapte de ore înainte să moară, Nora Seed şedea pe canapeaua ei ponosită, scormonind pe internet prin vieţile fericite ale altora şi aşteptând să se întâmple ceva. Şi atunci, ca din senin, chiar s-a întâmplat ceva.

Cineva, din cine ştie ce motiv, a sunat la uşă.

O clipă, Nora s-a întrebat dacă n-ar fi mai bine să nu răspundă. La urma urmei, se îmbrăcase deja pentru noapte, cu toate că era abia ora nouă. Brusc, a devenit conştientă de tricoul ei lăbărţat, cu mesaj ecologist, şi de pantalonii de pijama în carouri.

Şi-a pus papucii, ca să pară cât de cât civilizată, şi a descoperit că la uşă se afla un bărbat, şi încă unul pe care îl cunoştea.

Era înalt şi deşirat, cu chip blând, de copil, dar avea ochi ageri şi inteligenţi, de parcă ar fi văzut prin obiecte.

Se bucura să-l vadă, deşi o surprindea oarecum apariţia lui, în special pentru că purta echipament de sport şi arăta încins şi transpirat, în ciuda vremii reci şi ploioase. Odată ajunsă faţă-n faţă cu el, Nora s-a simţit şi mai şleampătă decât se crezuse cu doar cinci secunde mai devreme.

Dar, de o vreme, se simţea singură. Şi, cu toate că studiase destulă filosofie existenţială ca să se convingă că singurătatea este o latură fundamentală a naturii umane într-un univers esenţialmente lipsit de sens, îi părea bine că-l vede.

— Ash! a exclamat ea, zâmbind. Te cheamă Ash, nu?

— Da. Aşa mă cheamă.

— Ce cauţi aici? Mă bucur să te văd.

Acum câteva săptămâni, se aşezase să cânte la pianul digital, iar el, care alerga pe Bancroft Avenue, o văzuse pe fereastra apartamentului cu numărul 33A şi îi făcuse cu mâna. Cu ani în urmă, o invitase la o cafea. Poate că intenţiona să o invite din nou.

— Şi eu mă bucur să te văd, i-a zis el, deşi fruntea lui încruntată nu sugera acelaşi lucru.

De fiecare dată când vorbise cu el la magazin, păruse relaxat, dar de astă dată vorbea pe un ton grav. Ash s-a scărpinat pe frunte, apoi a scos un sunet, dar nu a reuşit să articuleze un cuvânt întreg.

— Ieşi la alergat?

Ce întrebare inutilă! Evident că se ducea să alerge. Totuşi, momentan, Ash se simţea uşurat să poată spune ceva banal.

— Da. Particip la semimaratonul din Bedford. Are loc duminică.

— Ah, da! Grozav! Mă gândeam să particip şi eu la un semimaraton, dar apoi mi-am amintit că detest alergatul.

Sunase mai amuzant în mintea ei decât atunci când dăduse glas ideii. Şi nici măcar nu ura alergatul. Însă o îngrijora expresia lui serioasă. Tăcerea devenea mai mult decât bizară.

— Mi-ai zis că ai o pisică, a rostit el într-un târziu.

— Da. Am o pisică.

— Parcă îmi amintesc cum o cheamă. Voltaire. E un motan brun-roşcat?

— Da. Îl strig Volts. Voltaire i se pare prea pretenţios. S-ar zice că nu e deloc fascinat de filosofia şi de literatura franceză a secolului al optsprezecelea. E mai cu picioarele pe pământ. Mă rog… Pentru o pisică.

Ash şi-a coborât privirea spre papucii ei.

— Mă tem că a murit.

— Poftim?

— Zace nemişcat la marginea drumului. I-am citit numele pe zgardă; cred că l-a lovit o maşină. Îmi pare rău, Nora.

Era atât de speriată de schimbarea bruscă de emoţie, încât continua să zâmbească, de parcă zâmbetul ar fi putut s-o reţină în lumea pe care tocmai o părăsise, în care Volts încă trăia şi în care acest bărbat, căruia îi vânduse cărţi cu partituri pentru chitară, sunase cu alt motiv la uşa ei.

Ash, şi-a amintit ea, era chirurg. Nu veterinar, ci chirurg generalist. Dacă el zicea că cineva a murit, atunci cel mai probabil aşa era.

— Îmi pare foarte rău.

Pe Nora a copleşit-o o durere familiară. Doar că sertralina{1}

împiedica să plângă.

— Oh, Doamne!

Abia respirând, a ieşit pe dalele crăpate şi umede de pe bulevardul Bancroft şi a văzut biata creatură cu blăniţă roşcată zăcând lângă bordură, pe macadamul lucios de la ploaie. Capul ei atingea uşor trotuarul, iar picioarele îi erau întinse în spate, de parcă pornise în urmărirea unei păsări imaginare.

— Oh, Volts! Oh, nu! Oh, Doamne!

Ştia că ar trebui să simtă milă şi disperare pentru prietenul ei motanul – şi chiar simţea –, dar mai era ceva. În timp ce se holba la expresia liniştită şi încremenită a lui Voltaire – acea absenţă totală a durerii –, un sentiment inevitabil o cuprindea din întuneric.

Invidie.

Teoria Corzilor

Cu nouă ore şi jumătate înainte de a se hotărî să moară, Nora a întârziat în schimbul de după-amiază de la Teoria Corzilor.

— Îmi pare rău, i-a spus lui Neil, în cămăruţa cât o cutie, dezordonată şi fără ferestre, pe care-o numeau birou. Mi-a murit pisica. Aseară. A trebuit să o îngrop. În fine, m-a ajutat cineva să o îngrop. Dar apoi am rămas singură în apartament, am uitat să pun ceasul să sune şi m-am trezit abia la prânz, aşa că a trebuit să mă grăbesc.

Totul era adevărat şi înfăţişarea ei – nemachiată, cu părul abia strâns într-o coadă improvizată, îmbrăcată cu rochia reiată verde, cumpărată la mâna a doua, pe care o purtase la muncă toată săptămâna, asortată cu aerul general de disperare obosită – îi întărea spusele.

Neil a ridicat privirea din calculator şi s-a lăsat pe spate în scaun. Şi-a împreunat mâinile sub bărbie, cu degetele arătătoare închipuind o clopotniţă, de parc-ar fi fost Confucius meditând la un adevăr filosofic profund despre univers, şi nu şeful unui magazin de instrumente muzicale stând de vorbă cu un angajat care întârziase la muncă. Pe peretele din spatele lui se afla un poster cu formaţia Fleetwood Mac, al cărui colţ din dreapta sus se dezlipise şi atârna asemenea urechii unui căţeluş.

— Ascultă, Nora, îmi placi.

Neil era un tip inofensiv. Un pasionat de chitară, în vârstă de vreo cincizeci de ani, căruia îi plăcea să spună glume proaste şi să asculte în magazin albume vechi de-ale lui Bob Dylan.

— Şi ştiu că ai dezechilibre mintale.

— Toată lumea are dezechilibre mintale.

— Ştii tu la ce mă refer.

— Mă simt mult mai bine în general, a minţit ea. Nu iau tratament. Doctorul zice că e o depresie situaţională. Doar că în ultima vreme am parte întruna de situaţii. Noi. Dar nu mi-

am luat nicio zi de concediu medical pentru asta. Mai puţin atunci când mama. Da. Mai puţin atunci.

Neil a oftat. Când făcea asta, scotea un soi de fluierat pe nas. Un bemol de rău augur.

— De când lucrezi aici, Nora?

— De doisprezece ani şi... – o ştia prea bine – ... unsprezece luni şi trei zile. Cu întreruperi.

— E o perioadă lungă. Am senzaţia că îţi este menit să faci lucruri mai bune. Ai aproape patruzeci de ani.

— Am treizeci şi cinci.

— Ai atâtea talente. Predai lecţii de pian.

— Unei singure persoane.

El şi-a îndepărtat o firimitură de pe pulover.

— Îţi imaginai că vei rămâne blocată în oraşul natal şi că vei lucra într-un magazin? Ştii tu, când aveai paisprezece ani. Ce visai să devii?

— La paisprezece ani? Înotătoare.

Fusese cea mai rapidă înotătoare de paisprezece ani la bras şi pe locul doi la stilul liber. Îşi amintea că urcase pe podium la Campionatul Naţional de Înot.

— Şi ce s-a întâmplat?

Ea i-a povestit pe scurt.

— Era multă presiune.

— Şi, cu toate acestea, presiunea ne formează. La început eşti cărbune, iar presiunea te transformă în diamant.

Nora nu i-a corectat cunoştinţele în materie de diamante. Nu i-a explicat că, deşi atât cărbunele, cât şi diamantul conţin carbon, cărbunele e prea impur ca să poată deveni diamant, indiferent de presiune. După toate datele ştiinţifice, ce e cărbune la început tot cărbune rămâne. Poate că asta era o lecţie de viaţă adevărată.

Şi-a netezit o şuviţă de păr negru-cărbune desprinsă din coadă.

— Ce vrei să spui, Neil?

— Nu e niciodată prea târziu să-ţi urmezi visurile.

— Sunt sigură că pentru acesta e prea târziu.

— Eşti o persoană foarte calificată, Nora. Ai o licenţă în

filosofie.

Nora şi-a plecat privirea, studiindu-şi insistent aluniţa de la mâna stângă. Aluniţa aceea trecuse prin tot ce trecuse şi ea. Şi rămânea acolo, nepăsătoare. Nefiind altceva decât o simplă aluniţă.

— Sinceră să fiu, Neil, nu există o cerere *masivă* de filosofi în Bedford.

— Ai fost la facultate, ai petrecut un an la Londra, apoi te-ai întors.

— N-am prea avut de ales.

Nora nu dorea să discute despre răposata ei mamă. Şi nici măcar despre Dan. Faptul că Nora se răzgândise cu doar două zile înainte de nuntă i se părea lui Neil cea mai fascinantă poveste de dragoste după cea dintre Kurt şi Courtney.

— Cu toţii putem alege, Nora. Liberul-arbitru există.

— Ei bine, nu şi dacă ai o abordare deterministă asupra universului.

— Dar de ce *aici?*

— Fie veneam aici, fie mergeam la Centrul de Ocrotire a Animalelor. Aici, salariul e mai bun. Şi, în plus, ştii tu. Muzica.

— Ai avut o trupă. Împreună cu fratele tău.

— Da. The Labyrinths. Dar nu prea aveam succes.

— Fratele tău susţine altceva.

Nora era surprinsă.

— Joe? Cum ai…

— Şi-a cumpărat un amplificator. Marshall DSL40.

— Când?

— Vineri.

— A fost în Bedford?

— Dacă nu cumva a fost o hologramă. Ca în cazul lui Tupac.

Probabil că l-a vizitat pe Ravi, şi-a zis Nora. Ravi era cel mai bun prieten al fratelui ei. Joe renunţase la chitară în favoarea unei slujbe în IT pe care o ura şi se mutase în Londra, iar Ravi rămăsese în Bedford. Acum făcea parte dintr-o trupă care cânta coveruri, pe nume Slaughterhouse Four, şi

dădea mici spectacole prin cârciumile din oraş.

— Da. Interesant!

Nora era aproape sigură că fratele ei ştia că vinerea e ziua ei liberă. Gândul acesta o rodea.

— Sunt fericită aici.

— Doar că nu e chiar aşa.

Neil avea dreptate. Un rău lăuntric o măcina. Mintea ei nu-şi găsea liniştea. Nora a zâmbit ceva mai larg.

— Vreau să zic că sunt fericită la slujbă. Fericită în sensul de mulţumită. Neil, am nevoie de slujba asta.

— Eşti un om bun. Te preocupă soarta lumii. Soarta oamenilor fără adăpost, a mediului înconjurător.

— Am nevoie de un loc de muncă.

Neil revenise la poziţia gânditoare de mai înainte.

— Ai nevoie de libertate.

— Nu vreau libertate.

— Nu suntem o organizaţie nonprofit. Deşi trebuie să recunosc că într-acolo ne îndreptăm cu paşi repezi.

— Neil, are cumva legătură cu ce ţi-am spus săptămâna trecută? Că ar trebui să faci modernizări? Am câteva idei despre cum să aduci oameni tineri.

— Nu, a întrerupt-o el, cu o atitudine defensivă. În trecut, magazinul nostru nu vindea decât chitare. Teoria corzilor, înţelegi? Am diversificat produsele. Am făcut afacerea să funcţioneze. Doar că, în vremuri grele ca acestea, nu te pot plăti ca să-mi alungi clienţii cu mutra ta plouată.

— Poftim?

— Nora, mă tem că…

A făcut o pauză, cam cât ţi-ar lua să ridici un topor în aer, apoi a continuat:

— Sunt nevoit să te concediez.

A trăi înseamnă a suferi

Cu nouă ore înainte de a se hotărî să moară, Nora rătăcea fără ţintă prin Bedford. Oraşul era o bandă rulantă a disperării. Sala de sport cu tencuială decorativă din pietricele, în piscina căreia răposatul ei tată o urmărise cândva înotând, restaurantul mexican la care îl dusese pe Dan să mănânce *fajitas*, spitalul în care fusese tratată mama ei.

Cu o zi în urmă, Dan îi trimisese un mesaj.

Mi-e dor de vocea ta, Nora. Putem să vorbim? D x

Ea îi răspunsese că are *o febră incredibilă* (foarte amuzant). Şi, cu toate acestea, îi era imposibil să-i scrie altceva. Nu pentru că nu ar mai fi simţit nimic pentru el, ci tocmai pentru că simţea. Şi nu putea să rişte să-l rănească din nou. Ea îi distrusese viaţa. *Viaţa mea e un haos*, îi spusese el în câteva mesaje trimise la beţie, la scurt timp după ce ea renunţase la nuntă, cu doar două zile înainte.

Universul tindea spre haos şi entropie. Asta era termodinamica de bază. Poate că era şi existenţa de bază.

Îţi pierzi slujba, după care urmează şi alte rahaturi.

Vântul şoptea printre copaci.

A început să plouă.

Nora s-a îndreptat spre magazinul de reviste şi ziare, copleşită de senzaţia profundă – şi, întâmplător, *corectă* – că în curând lucrurile aveau să ia o întorsătură şi mai urâtă.

Uşi

Cu opt ore înainte de a se hotărî să moară, Nora a intrat în magazinul de reviste şi ziare.

— Te adăposteşti de ploaie? a întrebat-o femeia din spatele tejghelei.

— Da.

Nora a rămas cu capul plecat. Disperarea ei creştea asemenea unei greutăţi pe care era incapabilă să o mai care.

A văzut expusă o revistă *National Geographic*.

Holbându-se la coperta revistei – imaginea unei găuri negre –, şi-a dat seama că asta este şi ea. O gaură neagră. O stea pe punctul de a muri, gata de implozie.

Odinioară, tatăl ei avea abonament. Îşi amintea că fusese fascinată de un articol despre Svalbard, arhipelagul norvegian din Oceanul Arctic. Nu mai văzuse niciodată un loc care să pară *atât de îndepărtat*. Citise despre oamenii de ştiinţă care făceau cercetări printre gheţari, despre fiorduri îngheţate şi despre papagali-de-mare. Apoi, încurajată de doamna Elm, hotărâse că vrea să devină glaciolog.

A văzut silueta şleampătă şi gârbovită a prietenului fratelui ei şi totodată fostul lor coleg de trupă, pe nume Ravi, lângă revistele cu tematică muzicală; era absorbit de un articol. A întârziat să plece doar cu o fracţiune de secundă, suficient ca să-l audă strigând-o.

— Nora?

— Bună, Ravi. Am auzit că Joe a fost ieri în Bedford, aşa e?

— Da, a răspuns el, dând scurt din cap.

— L-ai… ăăă, l-ai văzut?

— Sincer, l-am văzut.

S-a lăsat o tăcere dureroasă pentru Nora.

— Nu mi-a zis că vine.

— Era în trecere.

— E bine?

Ravi a făcut o pauză. Cândva, Norei îi plăcuse acest tânăr, iar el îi fusese prieten devotat fratelui ei. Dar, la fel ca în cazul lui Joe, între ei se înălţase o barieră. Nu se despărţiseră în cele mai bune relaţii. (El îşi aruncase beţele de tobă pe podeaua sălii de repetiţii şi ieşise cu paşi apăsaţi atunci când Nora îi spusese că ea nu mai face parte din trupă.)

— Cred că e deprimat.

Pe Nora o apăsa gândul că poate fratele ei se simţea aşa cum se simţea şi ea.

— Nu e în apele lui, a continuat Ravi, cu voce furioasă. Va trebui să iasă din cutia lui de chibrituri din Shepherd's Bush. Având în vedere că nu e în stare să fie chitara principală într-o trupă rock de succes. Şi nici eu nu am niciun ban. Cârciumile nu mai plătesc pentru reprezentaţii zilele astea. Nici măcar dacă accepţi să le cureţi toaletele. Ai curăţat vreodată toaleta unei cârciumi, Nora?

— Şi eu trec printr-o perioadă grea, dacă tot concurăm la Olimpiada Nefericirii.

Ravi s-a înecat de râs. O clipă, chipul i s-a crispat.

— Ce dramatic!

Ea nu avea chef de ironii.

— E vorba despre The Labyrinths? Tot acolo am rămas?

— A însemnat mult pentru mine. Şi pentru fratele tău. Pentru noi toţi. Am avut o înţelegere cu cei de la Universal. Chiar aşa. Album, single-uri, turneu, promovare. Acum puteam fi de talia celor de la Coldplay.

— Dar tu îi urăşti pe cei de la Coldplay.

— Nu asta era ideea. Puteam fi în Malibu. În schimb, iată-ne în *Bedford*. Aşa că, nu, fratele tău nu e pregătit să dea ochii cu tine.

— Aveam *atacuri de panică*. Aş fi dezamăgit pe toată lumea, în cele din urmă. Le-am spus celor de la Universal să vă primească fără mine. Am acceptat să compun eu melodiile. Nu a fost vina mea că eram logodită. Eram cu Dan. Asta a pus capăt înţelegerii.

— Ei bine, da. Şi cum a mers?

— Ravi, nu-i corect.

— Corect. Ce vorbă mare!

Femeia din spatele tejghelei rămăsese cu gura căscată, ascultând cu interes.

— Trupele nu rezistă. Am fi fost o ploaie de meteoriţi. S-ar fi încheiat totul înainte să fi început.

— Ploile de meteoriţi sunt al naibii de frumoase!

— Fii serios! Tu eşti tot cu Ella, nu?

— Aş putea fi cu Ella *şi* totodată într-o formaţie de succes şi cu *bani*. Am avut o ocazie. Chiar *aici,* a zis, arătând spre propria palmă. Melodiile noastre erau *incendiare*.

Nora se ura pentru că tocmai corectase în gând cuvântul „noastre" înlocuindu-l cu „ale mele".

— Nu cred că problema ta a fost tracul. Sau teama de nuntă. Cred că problema ta a fost *frica de viaţă*.

Replica asta a durut-o. Cuvintele lui au lăsat-o fără aer.

— Iar eu cred că problema *ta,* a ripostat ea cu voce tremurândă, e că îi învinovăţeşti pe alţii pentru viaţa ta jalnică.

El a dat din cap, de parcă tocmai i-ar fi tras o palmă. A pus revista la loc.

— Ne mai vedem, Nora.

— Spune-i lui Joe că-l salut, a zis ea când el a ieşit din magazin în ploaie. Te rog.

A zărit coperta revistei *Pisica ta*. O felină brun-roşcată. Gândurile i se învălmăşeau în cap, ca într-o simfonie *Sturm und Drang*, de parcă fantoma unui compozitor german rămăsese captivă în mintea ei, aducând haos şi intensitate.

Femeia din spatele tejghelei i-a spus ceva, dar Nora nu a auzit.

— Poftim?

— Nora Seed?

Femeia – blondă, tunsă bob, cu un bronz artificial – era veselă, naturală şi relaxată, aşa cum Nora nu mai ştia de mult să fie. Se sprijinea în coate pe tejghea, de parcă Nora ar fi fost un lemur de la grădina zoologică.

— Mda.

— Eu sunt Kerry-Anne. Te ştiu de la şcoală. Înotătoarea.

Foarte deşteaptă. Nu cumva domnul Blandford şi nu mai ştiu cum a ţinut odată o adunare în care a vorbit despre tine? Una în care prevestea că o să ajungi la olimpiadă?

Nora a dat din cap că da.

— Şi? Ai ajuns?

— Eu. Ăăă. Am renunţat. Mă atrăgea mai tare muzica. La vremea aia. Apoi au venit ale vieţii valuri.

— Şi cu ce te ocupi acum?

— Sunt… între două slujbe.

— Ai pe cineva? Vreun tip? Copii?

Nora a clătinat din cap, dorindu-şi să scape de el. De propriul cap. Să-i cadă pe podea. Ca să nu mai fie nevoită vreodată să discute cu necunoscuţi.

— Păi, nu mai sta prea mult pe gânduri. Tic-tac tic-tac.

— Am *treizeci şi cinci* de ani.

Îşi dorea ca Izzy să fie aici. Izzy nu tolera niciodată porcării de genul ăsta.

— Şi nu sunt sigură că vreau.

— Eu şi Jake eram ca iepurii, dar am reuşit. Avem doi mici terorişti. Însă merită, să ştii. Mă simt *împlinită*. Pot să-ţi arăt câteva poze.

— Mă doare capul de la… telefoane.

Dan îşi dorise copii. Nora nu ştia dacă îşi doreşte. O îngrozea gândul maternităţii. Teama de o depresie şi mai profundă. Nu era în stare să aibă grijă de ea însăşi, darămite de alţii.

— Aşadar, tot în Bedford?

— Îhî.

— Credeam că tu o să evadezi.

— M-am întors. Mama era bolnavă.

— Oh, îmi pare rău. Sper că acum se simte mai bine.

— Trebuie să plec.

— Dar încă plouă.

Când a scăpat din magazin, Nora îşi dorea ca înaintea ei să nu mai fie nimic altceva decât uşi, pe care să iasă, una câte una, lăsând totul în urmă.

Cum să fii o gaură neagră

Cu şapte ore înainte de a se hotărî să moară, Nora era în cădere liberă şi nu avea pe nimeni cu care să vorbească.

Ultima ei speranţă era fosta ei cea mai bună prietenă, Izzy, care se afla la mai bine de 16.000 de kilometri distanţă, tocmai în Australia. În plus, relaţia lor se răcise de tot.

Şi-a scos telefonul şi i-a trimis lui Izzy un mesaj.

Bună, Izzy. Nu ne-am mai auzit de mult. Mi-e dor de tine, prietena mea. Ar fi GROZAV să mai stăm de vorbă. X

A mai adăugat un X şi l-a trimis.

După un minut, Izzy a văzut mesajul. Dar în zadar a aşteptat Nora apariţia celor trei punctuleţe.

A trecut pe la cinema, unde în seara asta rula un nou film cu Ryan Bailey. O comedie romantică sentimentală, cu titlul *Last Chance Saloon*.

Chipul lui Ryan Bailey părea al cuiva care ştie în permanenţă lucruri *profunde şi pline de importanţă*. Nora îl plăcuse încă din clipa în care îl văzuse la televizor, în rolul gânditorului Platon din filmul *Atenienii* şi de când declarase într-un interviu că studiase filosofia. Se imaginase purtând cu el conversaţii inteligente despre Henry David Thoreau, învăluiţi de aburii fierbinţi ai băii lui din West Hollywood.

„Urmaţi-vă visurile cu încredere!” spusese Thoreau. „Trăiţi-vă viaţa aşa cum v-aţi imaginat-o!” Thoreau fusese filosoful ei preferat dintre toţi cei pe care-i studiase. Dar, serios, cine îşi urmează visurile cu încredere? Mă rog, în afară de Thoreau. El se dusese să trăiască în pădure, fără vreun contact cu restul lumii, să stea acolo şi să scrie, să taie lemne şi să cureţe peşte. Dar probabil că viaţa în Concord, Massachusetts, era mai simplă acum două secole decât viaţa modernă din Bedford, Bedfordshire.

Sau poate că nu era.

Poate că nu se pricepea ea. Să-şi trăiască viaţa.

S-au scurs ore în şir. Nora îşi dorea un ţel, ceva care să-i ofere un motiv să trăiască. Dar nu avea niciunul. Nici măcar

scopul insignifiant de a-i duce medicamentele domnului Banerjee, aşa cum făcuse cu două zile în urmă. A încercat să-i ofere unui om fără adăpost nişte bani, dar şi-a dat seama că nu are.

— Fruntea sus, iubire, s-ar putea să nu se întâmple niciodată! i-a zis cineva.

Niciodată nu se întâmplă nimic, şi-a zis în sinea ei. *În asta constă problema.*

Antimaterie

Cu cinci ore înainte de a se hotărî să moară, când pornise spre casă, telefonul i-a vibrat în mână.

Poate că era Izzy. Poate că Ravi îi spusese fratelui ei să ia legătura cu ea.

Nicidecum.

— Oh, bună, Doreen!

— Pe unde-*ai umblat*? i-a răspuns o voce agitată.

Uitase cu desăvârşire. *Cât era ceasul?*

— Am avut o zi îngrozitoare. Îmi pare rău.

— Am aşteptat o oră la uşa ta.

— Pot să fac ora cu Leo când mă întorc. Ajung în cinci minute.

— Prea târziu! A plecat la tatăl lui pentru trei zile.

— Oh! Îmi pare rău. Îmi pare nespus de rău!

Scuzele se revărsau ca o cascadă. Se îneca în propria fiinţă.

— Sincer, Nora, de la o vreme se gândeşte să abandoneze.

— Dar e atât de bun.

— I-a plăcut cu adevărat. Doar că e foarte ocupat. Examene, colegi, fotbal. La ceva trebuie să renunţe.

— Are un talent înnăscut. L-am învăţat afurisitul de Chopin. Te rog.

Un oftat foarte profund.

— La revedere, Nora!

Nora şi-a imaginat cum pământul se cască şi o înghite, iar ea cade mai întâi prin litosferă, apoi prin manta şi nu se opreşte decât atunci când ajunge în nucleul lui şi se contopeşte cu metalul dur şi insensibil.

Cu patru ore înainte de a se hotărî să moară, Nora i-a făcut o vizită domnului Banerjee, vecinul ei bătrân.

Domnul Banerjee avea optzeci şi patru de ani. Era un bărbat plăpând, dar devenise ceva mai mobil după ce se operase la şold.

— E oribil afară, nu-i aşa?

— Da, a murmurat Nora.

El şi-a privit stratul de flori.

— Şi, cu toate acestea, au înflorit irişii.

Nora s-a uitat la mănunchiurile de flori mov, străduindu-se să zâmbească şi întrebându-se totodată ce consolare ar putea să ofere acestea.

În spatele ochelarilor, ochii bărbatului erau obosiţi. Stătea în dreptul uşii, căutându-şi cheile. Ducea o sticlă cu lapte într-o sacoşă care părea prea grea pentru el. Rareori îl vedeai afară din casă. O casă pe care Nora o vizitase în prima lună când se mutase acolo, ca să-l ajute să deschidă o băcănie on-line.

— Oh! şi-a amintit el. Am veşti bune. Nu e nevoie să-mi mai cumperi medicamente. Băiatul de la farmacie s-a mutat în apropiere şi zice că o să mi le aducă el.

Nora a încercat să răspundă ceva, dar cuvintele refuzau să iasă. În schimb, a dat din cap.

Bătrânul a reuşit să deschidă uşa, apoi a închis-o, retrăgându-se în sanctuarul lui, dedicat iubitei şi răposatei sale soţii.

Şi cu asta, gata. Nimeni nu mai avea nevoie de ea. Era o fiinţă de prisos în economia universului.

Odată ce a intrat în apartament, liniştea a devenit mai asurzitoare decât orice alt sunet. Mirosea a mâncare pentru pisici. Castronul lui Voltaire încă zăcea acolo, pe jumătate golit.

Şi-a turnat puţină apă şi a înghiţit două antidepresive, holbându-se întrebător la restul de pastile.

Cu trei ore înainte de a se hotărî să moară, întreaga ei fiinţă era copleşită de regrete, de parcă disperarea din minte pusese cumva stăpânire pe trunchiul şi pe membrele ei deopotrivă. De parcă i-ar fi colonizat fiecare părticică a trupului.

Asta îi amintea că tuturor le era mai bine fără ea. Te apropii de o gaură neagră şi forţa gravitaţională te atrage în realitatea ei mohorâtă şi întunecoasă.

Era un fel de blocaj mintal continuu, ceva insuportabil, şi totuşi prea puternic să îl poţi evita.

Nora şi-a verificat conturile de social media. Niciun mesaj, niciun comentariu, niciun urmăritor nou, nicio cerere de

prietenie. Era o antimaterie, cu o doză generoasă de autocompătimire.

Uitându-se pe Instagram, a constatat că toată lumea înţelesese cum să-şi trăiască viaţa, mai puţin ea. A postat un update dezlânat pe Facebook, pe care nici măcar nu-l mai folosea.

Cu două ore înainte de a se hotărî să moară, a deschis o sticlă de vin.

Vechile manuale de filosofie o priveau de sus, rămăşiţe fantomatice ale zilelor petrecute la universitate, când viaţa încă suna promiţător. O yucca şi trei cactuşi mărunţi, înghesuiţi într-un ghiveci. Îşi imagina că o formă de viaţă fără conştiinţă, care-şi petrece toată ziua într-un ghiveci, duce probabil o existenţă mult mai uşoară decât a ei.

S-a aşezat la micul pian digital, dar nu a cântat nimic. Şi-a imaginat că stă alături de Leo, învăţându-l *Preludiul în mi minor* al lui Chopin. Cu timpul, clipele fericite din trecut pot deveni dureroase.

Un vechi clişeu al unui muzician spunea că pianul nu scoate niciodată note greşite. În schimb viaţa ei era o cacofonie de nonsensuri. O piesă care s-ar fi putut desfăşura în direcţii extraordinare, dar care acum se îndrepta spre nicăieri.

Timpul se scurgea. Nora se holba în gol.

După ce şi-a băut vinul, totul i-a devenit limpede. Nu era făcută pentru această viaţă.

Fiecare mişcare a ei fusese o greşeală, fiecare decizie, un dezas-tru, fiecare zi, un abandon în faţa a ceea ce-şi imaginase că va deveni cândva.

Înotătoare. Muziciană. Filosof. Soţie. Turistă. *Glaciolog.* Fericită. Iubită.

Nimic.

Nici măcar „stăpâna unei pisici” nu reuşise să fie. Sau „profesoară de pian de o oră pe săptămână”. Sau poate „un om capabil să poarte o conversaţie”.

Pastilele nu-şi făceau efectul.

Nora a băut vinul. Pe tot.

— Mi-e dor de voi, a zis ea în gol, ca şi cum spiritele

tuturor celor dragi pluteau prin cameră, pe lângă ea.

Şi-a sunat fratele şi, cum el nu i-a răspuns, i-a lăsat un mesaj vocal.

— Te iubesc, Joe. Voiam doar să ştii. N-ai fi putut să mă ajuţi cu nimic. E numai treaba mea. Îţi mulţumesc că-mi eşti frate. Te iubesc. Pa.

A început din nou să plouă, aşa că a rămas acolo, cu jaluzelele ridicate, urmărind picăturile de ploaie care se prelingeau pe geam.

Acum era unsprezece şi douăzeci şi două de minute.

Un lucru ştia cu certitudine: nu voia să mai apuce ziua de mâine. S-a ridicat. A găsit un pix şi o bucată de hârtie.

Era, s-a hotărât ea, un moment bun să moară.

Dragă oricine-ai fi tu,

Am avut toate şansele necesare să fac ceva cu viaţa mea, dar le-am ratat pe toate. Din cauza indiferenţei şi a ghinionului meu, lumea a fugit de mine, aşa că e de la sine înţeles că şi eu trebuie să fug de ea.

Dacă aş crede că mai pot rămâne, aş face-o. Dar nu cred. Aşa că nu pot. Eu le îngreunez viaţa celorlalţi.

Nu am nimic de oferit. Îmi pare rău.

Fiţi buni unii cu alţii.

La revedere,
Nora.

00:00:00

La început, ceaţa era atât de densă, încât n-a văzut nimic în jur până când, încetul cu încetul, de o parte şi de alta a ei, s-au ivit câţiva stâlpi. Se afla pe o alee, într-un soi de colonadă. Stâlpii erau gri-deschis, cu puncte de un albastru strălucitor. Aburii s-au împrăştiat, ca nişte spirite ce vor să se lase văzute, şi o siluetă şi-a făcut apariţia.

O siluetă masivă, dreptunghiulară.

Silueta unei clădiri. Era de mărimea unei biserici sau a unui mic supermarket. Avea faţada din piatră, în aceeaşi culoare ca stâlpii, o uşă mare, din lemn în centru, un acoperiş care se voia grandios, cu detalii complexe şi un ceas impozant pe fronton, cu cifre romane pictate în negru şi ale cărui limbi indicau miezul nopţii. Ferestre înalte, arcuite şi întunecate, încadrate de plăci din piatră naturală, punctau peretele din faţă la distanţe egale una de cealaltă. La prima vedere, păreau doar patru, dar, o clipă mai târziu, Nora a observat că erau cinci, în mod cert. Şi-a zis că trebuie să fi numărat greşit.

Cum în jur nu mai era nimic şi din moment ce nu trebuia să se ducă nicăieri, Nora s-a îndreptat prudent spre clădire.

S-a uitat la ecranul digital al ceasului ei.

00:00:00

Miezul nopţii, întocmai cum arătase şi ceasul de pe perete.

A aşteptat următoarea secundă, dar aceasta nu a venit. Chiar şi atunci când s-a apropiat de clădire, când a deschis uşa de lemn şi când a păşit înăuntru, display-ul a rămas neschimbat. Era ceva în neregulă fie cu ceasul ei, fie cu timpul. Având în vedere împrejurările, oricare variantă putea fi adevărată.

Ce se întâmplă? s-a întrebat. *Ce naiba se petrece?*

Poate că locul ăsta o să-mi ofere nişte răspunsuri, şi-a zis, în timp ce intra în clădire. Interiorul era bine luminat, iar podeaua era din piatră deschisă la culoare – ceva între galben-pal şi maroniu şters, ca o hârtie veche –, însă ferestrele pe care le văzuse de afară nu mai existau la interior. De fapt, cu toate

că înaintase doar câţiva paşi, pereţii nu se mai vedeau. Şiruri întregi de rafturi înalte până-n tavan se ramificau, pornind din coridorul larg pe care păşea Nora. A apucat-o pe unul dintre culoare şi s-a oprit, privind nedumerită nesfârşitele şiruri de cărţi.

Erau cărţi pretutindeni, pe rafturi atât de subţiri, că ar fi putut trece drept invizibile. Toate cărţile erau verzi. Verde în nuanţele cele mai variate. Unele volume erau de un verde-închis, ca de mlaştină, altele, într-o nuanţă mai deschisă, ca un soi de chartreuse, unele de un verde intens ca smaraldul, altele, ca o pajişte în miez de vară.

Şi, că tot veni vorba de pajişti în miez de vară, în ciuda faptului că toate cărţile păreau vechi, în bibliotecă era un aer proaspăt. O mireasmă bogată, de iarbă, de natură, şi nicidecum mirosul de praf al unor volume vechi.

Rafturile păreau să se întindă drepte şi lungi spre orizont, asemenea unor linii orientate spre un punct fix în cadrul unui proiect şcolar de la ora de artă, întrerupte ici şi colo de câte un culoar.

Nora a ales un culoar la întâmplare şi a pornit pe el. La următoarea intersecţie, a cotit la stânga şi s-a rătăcit. A căutat o uşă, dar nu exista niciun fel de indicator. A încercat să refacă drumul înapoi, dar i-a fost imposibil.

În cele din urmă, s-a văzut nevoită să accepte faptul că nu va găsi ieşirea.

— E anormal, şi-a zis, sperând că sunetul propriei voci o va linişti. Complet anormal.

S-a oprit şi s-a apropiat de cărţi.

Niciun titlu şi niciun nume de autor nu le împodobeau cotoarele. În afară de nuanţele variate, singura deosebire consta în mărime: cărţile aveau aceeaşi înălţime, dar grosimi diferite. Unele aveau cotoare de cinci centimetri, altele, semnificativ mai subţiri. Una sau două nu erau mai mult decât o broşură.

A întins mâna să scoată o carte, una de mărime medie, într-o nuanţă de galben-măsliniu. Părea uşor prăfuită şi uzată.

Înainte să o ia de pe raft, a auzit o voce în spatele ei şi a

sărit ca arsă.

— Fii atentă! a zis vocea.

Nora s-a întors să vadă cine e.

Bibliotecara

— Te rog. Trebuie să ai grijă.

Femeia apăruse parcă de nicăieri. Îmbrăcată elegant, cu părul scurt şi grizonant şi cu un pulover pe gât, verde ca mătasea-broaştei. Avea în jur de şaizeci de ani, după câte bănuia Nora.

— Cine sunteţi?

Dar, înainte să termine întrebarea, şi-a dat seama că ştia deja răspunsul.

— Sunt bibliotecara, i-a răspuns femeia cu timiditate. Asta sunt.

Avea un chip blând, dar cu un aer extrem de înţelept. Purta aceeaşi tunsoare scurtă şi îngrijită şi arăta exact cum o ştia Nora dintotdeauna.

Căci acolo, chiar în faţa ei, se afla bătrâna bibliotecară din şcoala ei.

— Doamna Elm.

Doamna Elm a schiţat un zâmbet.

— Poate că da.

Nora îşi amintea după-amiezile ploioase când jucau şah împreună.

Îşi amintea de ziua în care se stinsese tatăl ei, când doamna Elm îi dăduse vestea cu delicateţe în bibliotecă. Bărbatul murise pe neaşteptate, în urma unui atac de cord, pe terenul de rugby de la şcoala cu internat pentru băieţi, unde preda. Nora rămăsese stupefiată vreo jumătate de oră, uitându-se în gol la jocul de şah neterminat. La început, informaţia fusese pur şi simplu prea dură să o poată digera, dar apoi o izbise cu putere, abătând-o de la drumul ei familiar. O îmbrăţişase strâns pe doamna Elm şi plânsese cu obrazul lipit de tricoul polo al femeii, până când faţa i se iritase puternic din pricina lacrimilor şi a materialului sintetic.

Doamna Elm o ţinuse în braţe, mângâind-o pe ceafă ca pe un copilaş, fără să-i ofere vorbe banale, de falsă alinare sau orice altceva, în afară de îngrijorare. Îşi amintea vocea

doamnei Elm spunându-i: „Lucrurile se vor rezolva, Nora. Totul va fi bine.”

După mai bine de o oră, mama Norei venise să o ia, împreună cu fratele ei, trântit pe bancheta din spate, beat criţă. Nora se aşezase în faţă, alături de mama ei, care tăcea şi tremura, şi îi spusese că o iubeşte, dar nu primise niciun răspuns.

— Ce e locul ăsta? Unde mă aflu?

Doamna Elm a zâmbit formal.

— O bibliotecă, desigur.

— Nu e biblioteca şcolii. Şi nu există nicio ieşire. Am murit cumva? Asta e viaţa de apoi?

— Nu tocmai, i-a răspuns doamna Elm.

— Nu înţeleg.

— Atunci, dă-mi voie să-ţi explic.

În timp ce vorbea, ochii doamnei Elm prindeau viaţă, sclipind ca două băltoace în lumina lunii.

— Între viaţă şi moarte se află o bibliotecă, i-a zis. Şi în acea bibliotecă sunt rafturi care se întind la nesfârşit. Fiecare carte îţi oferă ocazia să încerci o altă viaţă pe care ai fi putut să o trăieşti. Să vezi cum ar decurge lucrurile dacă ai fi făcut alte alegeri… Ai proceda diferit, dacă ai avea ocazia să-ţi alungi regretele?

— Aşadar, *sunt* moartă? a întrebat Nora.

Doamna Elm a negat cu o mişcare din cap.

— Nu. Ascultă-mă cu atenţie. *Între* viaţă şi moarte, a spus ea, arătând vag cu mâna în depărtare, spre culoar. Moartea e afară.

— Ei bine, acolo ar trebui să mă duc. Fiindcă îmi doresc să mor, a zis Nora şi a luat-o din loc.

Însă doamna Elm a clătinat din cap.

— Moartea nu funcţionează aşa.

— De ce nu?

— Nu *te duci* tu după moarte. Moartea vine după tine.

După câte se părea, nici măcar să moară cum se cuvine nu putea.

Era un sentiment familiar. Senzaţia că e incompletă în toate sensurile posibile. O fiinţă umană sub forma unui puzzle neterminat. O viaţă incompletă şi o moarte incompletă.

— Şi de ce nu am murit? De ce nu a venit moartea după mine? I-am trimis o invitaţie deschisă. Mi-am dorit să mor. Totuşi, sunt în continuare aici, încă exist. Sunt conştientă de lucrurile din jur.

— Ei bine, dacă te ajută cu ceva, e foarte *posibil* să mori. De obicei, într-un fel sau altul, oamenii care trec prin bibliotecă nu zăbovesc prea mult aici.

Când se gândea la asta – şi o făcea din ce în ce mai des –, Nora nu era în stare să se perceapă pe sine altfel decât în termenii a ceea ce nu era. În termenii a ceea ce nu fusese

capabilă să devină. Şi erau destul de multe lucruri care nu îi reuşiseră. Regretele care-i roiau permanent în minte. *Nu am reuşit să particip la proba de înot de la olimpiadă. Nu am devenit glaciolog. Nu am devenit soţia lui Dan. Nu am devenit mamă. Nu am devenit solist în The Labyrinths. Nu am reuşit să devin o persoană bună în adevăratul sens al cuvântului şi nici una pe deplin fericită. Nu am reuşit să am grijă de Voltaire*. Iar acum, în final, nu reuşise nici măcar să moară. Era de-a dreptul jalnic felul în care ratase toate ocaziile.

— Cât timp există Biblioteca de la Miezul Nopţii, vei fi ferită de moarte, Nora. Acum va trebui să decizi cum vrei să trăieşti.

Rafturile mişcătoare

Rafturile care o încadrau pe Nora au început să se mişte. Nu-şi schimbau unghiurile, ci doar se deplasau întruna pe orizontală. Poate că rafturile nu se mişcau deloc, ci doar cărţile, dar nu era limpede de ce sau măcar *cum anume*. Nu se zărea niciun mecanism, nu se auzea niciun zgomot şi nu se vedea nicio carte căzând la capete – nici măcar nu se vedea unde încep rafturile. Cărţile lunecau pe lângă ea, când mai lent, când mai repejor, în funcţie de raftul pe care se aflau, însă niciuna nu se deplasa cu viteză.

— Ce se întâmplă?

Expresia doamnei Elm s-a înăsprit şi femeia s-a îndreptat de spate, lăsându-şi puţin bărbia în piept. Şi-a împreunat mâinile şi a făcut un pas spre Nora.

— Draga mea, e timpul să începem.

— *Ce* să începem – dacă nu vă supăraţi că întreb?

— Fiecare viaţă conţine milioane de decizii. Unele mai importante, altele mai puţin importante. Dar, de fiecare dată când iei o decizie în defavoarea alteia, rezultatul se modifică. Are loc o variaţie ireversibilă, care, la rândul ei, va duce la alte variaţii. Aceste cărţi sunt portaluri către vieţile pe care ai putea să le trăieşti.

— Poftim?

— Ai tot atâtea vieţi la dispoziţie câte decizii ai. Există alte vieţi în care faci alte alegeri. Iar acele alegeri conduc la alte rezultate. Dacă ai fi făcut chiar şi cel mai mic lucru altfel, acum povestea ta ar fi fost complet diferită. Şi toate acestea există în Biblioteca de la Miezul Nopţii. Toate sunt la fel de reale cum este şi viaţa ta actuală.

— Vieţi paralele?

— Nu sunt întotdeauna paralele. Unele sunt mai degrabă… *perpendiculare*. Aşadar, ai vrea să încerci una dintre vieţile pe care le-ai putea trăi? Ţi-ai dori să faci ceva altfel? Ai prefera să faci o schimbare? Ai greşit ceva?

Asta chiar că era o întrebare uşoară.

— Da. Absolut totul.

Răspunsul părea pe placul bibliotecarei.

Doamna Elm a scotocit degrabă după şerveţelul de hârtie pe care şi-l îndesase în mâneca puloverului pe gât. L-a dus repede la nas şi a strănutat în el.

— Sănătate! i-a zis Nora, privind cum şerveţelul dispare ca prin magie din mâinile bibliotecarei, de îndată ce a fost folosit.

— Nu te teme. Şerveţelele sunt precum vieţile. Întotdeauna există şi altele, a liniştit-o doamna Elm, după care şi-a continuat şirul ideilor. Dacă faci ceva diferit, e ca şi cum ai face *totul* diferit.

În timpul unei vieţi, faptele nu pot fi anulate, oricât ai încerca. Dar tu nu te mai afli *în timpul* unei vieţi. Ai păşit în afara ei. Acum ai ocazia de a vedea cum ar putea evolua lucrurile, Nora.

Nu poate fi adevărat, şi-a zis Nora în sinea ei.

Doamna Elm părea că ştie la ce se gândeşte.

— Oh, ba da! E adevărat, Nora Seed. Doar că nu e realitatea aşa cum o înţelegi tu. Ca să mă exprim mai clar, e un soi de tărâm intermediar. Nu e viaţă. Nu e moarte. Nu e lumea reală în sensul convenţional al cuvântului. Dar nici vis nu e. Nu e nici una, nici alta. Pe scurt, e Biblioteca de la Miezul Nopţii.

Rafturile, care până atunci se mişcaseră încet, s-au oprit. Nora a observat că, pe un raft din dreapta, undeva la nivelul umărului ei, era un spaţiu gol, mare. Toate celelalte rafturi din jur erau încărcate de cărţi înghesuite unele într-altele, însă aici, culcată pe un raft alb şi subţire, nu se afla decât o carte.

Iar această carte nu era verde ca toate celelalte. Era gri. Gri precum piatra de pe faţada clădirii, aşa cum o văzuse prin ceaţă.

Doamna Elm a luat cartea de pe raft şi i-a întins-o Norei. Expresia ei trăda o uşoară mândrie care anticipa ceva, de parcă tocmai i-ar fi oferit un cadou de Crăciun.

Cartea păruse uşoară când doamna Elm o ţinuse în mână, dar era mult mai grea decât arăta. Nora a dat să o deschidă.

Doamna Elm a clătinat din cap.

— Trebuie să aştepţi de fiecare dată până îţi dau eu voie.

— De ce?

— Fiecare carte de aici, fiecare carte din bibliotecă – cu excepţia acesteia – reprezintă o versiune a vieţii tale. Această bibliotecă îţi aparţine. Se află aici pentru tine. Vezi tu, viaţa oricui s-ar fi putut sfârşi în feluri infinite. Cărţile de pe rafturi sunt viaţa ta, încep toate din acelaşi punct. Din clipa de faţă. De la miezul nopţii. Marţi, 28 aprilie. Dar aceste posibilităţi de la miezul nopţii nu sunt identice. Unele se aseamănă, dar altele sunt complet diferite.

— E o nebunie, a zis Nora. Cu excepţia uneia dintre ele? Aceasta?

Nora a înclinat cartea gri ca piatra spre doamna Elm. Doamna Elm a ridicat din sprânceană.

— Da. Aceasta. Tu ai scris-o, fără să fi scrijelit vreun cuvânt.

— Poftim?

— Cartea aceasta e sursa tuturor problemelor tale şi totodată răspunsul la ele.

— Dar ce este ea?

— Se numeşte *Cartea regretelor*, draga mea.

Cartea regretelor

Nora s-a uitat îndelung la ea. Acum le vedea. Literele mărunte, tipărite în relief, de pe copertă.

Cartea regretelor

— Fiecare regret pe care l-ai avut, încă din ziua în care te-ai născut, este înregistrat aici, i-a explicat doamna Elm, bătând cu degetul în copertă. Acum îţi dau voie să o deschizi.

Cum cartea era foarte grea, Nora s-a aşezat turceşte pe podeaua din piatră, ca să o poată ţine, apoi a început să o răsfoiască.

Cartea era împărţită în capitole ordonate cronologic, reflectând anii vieţii ei. 0, 1, 2, 3 şi tot aşa până la 35. Pe măsură ce înainta, an cu an, capitolele deveneau tot mai lungi. Însă regretele pe care le acumulase nu aveau neapărat legătură cu anul respectiv.

— Regretele ignoră cronologia. Ele plutesc în jur. Ordinea acestor liste se modifică în permanenţă.

— Da, corect. Presupun că are sens.

Nora şi-a dat repede seama că regretele porneau de la cele mai neînsemnate, cu caracter cotidian („Regret că nu mi-am făcut exerciţiile fizice astăzi.”) şi ajungeau până la „Regret că nu m-am căsătorit.” „Regret că nu m-am înscris la un master în filosofie la Cambridge.” „Regret că nu am avut grijă de sănătatea mea.” „Regret că m-am mutat la Londra.” „Regret că nu m-am dus la Paris să predau engleza.” „Regret că nu am terminat romanul pe care l-am început la universitate.” „Regret că m-am mutat din Londra.” „Regret că am o slujbă fără viitor.” „Regret că nu sunt o soră mai bună.” „Regret că nu mi-am luat un an de pauză după universitate.” „Regret că l-am dezamăgit pe tata.” „Regret că predau ore de pian în loc să cânt eu însămi la el.” „Regret că nu ştiu să îmi administrez finanţele.” „Regret că nu locuiesc la ţară.”

Unele regrete erau ceva mai şterse decât altele. Un regret

aproape invizibil era scris mai târziu cu litere apăsate, după care se estompa din nou, de parcă s-ar fi aprins şi s-ar fi stins întruna chiar sub ochii ei. Regretul „că nu am copii”.

— Acest regret apare şi dispare, a comentat doamna Elm, parcă citindu-mi din nou gândurile. Mai sunt câteva aşa.

De la vârsta de 34 de ani, în cel mai lung capitol de la finalul cărţii, existau o grămadă de regrete în legătură cu Dan, scrise cu litere apăsate şi îngroşate, care vibrau în mintea ei ca o coardă în fortissimo dintr-un concert de Haydn.

„Regret că am fost nemiloasă cu Dan.” „Regret că m-am despărţit de Dan.” „Regret că nu locuiesc la ţară, că nu am un pub acolo împreună cu Dan.”

Uitându-se la pagini, se gândea la bărbatul cu care fusese cât pe ce să se căsătorească.

Împovărată de regrete

Îl cunoscuse pe Dan pe vremea când locuia cu Izzy în Tooting. Zâmbet larg, barbă scurtă. Arăta ca un soldat veteran dintr-un serial de comedie. Amuzant, curios. Bea cam multicel, însă mereu părea imun la mahmureală.

Studiase istoria artei şi îşi folosise cunoştinţele aprofundate despre Rubens şi Tintoretto ca să devină şeful echipei de PR al unei mărci de batoane proteice. Cu toate acestea, avea un vis. Îşi dorea să devină proprietarul unui pub undeva, la ţară. Un vis pe care voia să-l trăiască alături de ea. De Nora.

Iar ea s-a lăsat purtată de entuziasmul lui. S-au logodit. Dar dintr-odată Nora şi-a dat seama că nu vrea să se căsătorească cu el.

În adâncul sufletului ei, se temea să nu devină ca mama ei. Nu voia o replică a căsniciei părinţilor ei.

Holbându-se în continuare absentă la *Cartea regretelor*, s-a întrebat dacă părinţii ei se iubiseră vreodată sau dacă se căsătoriseră pentru că asta fac oamenii la momentul potrivit şi cu cea mai apropiată persoană care e disponibilă. Un joc în care puneai mâna pe prima persoană care-ţi ieşea în cale atunci când muzica se oprea.

Ea nu dorise niciodată să joace acel joc.

Bertrand Russell spunea că „a te teme de iubire înseamnă a te teme de viaţă, iar cei care se tem de viaţă sunt deja pe trei sferturi morţi". Poate că asta era problema ei. Poate că-i era prea frică să trăiască. Dar Bertrand Russell avusese parte de mai multe căsătorii şi relaţii decât cine fierbinţi, deci probabil că nu era cel mai în măsură să dea sfaturi.

Când îi murise mama, cu trei luni înainte de nuntă, durerea Norei fusese imensă. Cu toate că sugerase să amâne evenimentul, cumva, asta nu se întâmplase, iar suferinţa Norei se contopise cu depresia, cu anxietatea şi cu senzaţia că viaţa ei scăpase de sub control. Nunta i se părea un simptom al acestui sentiment haotic, se simţea de parcă ar fi fost legată de o şină de tren şi singura modalitate prin care putea să

slăbească legăturile şi să se elibereze era să renunţe la nuntă. Deşi, în realitate, să rămână necăsătorită, în Bedford, să o dezamăgească pe Izzy în legătură cu planurile lor privind plecarea în Australia, să înceapă lucrul la Teoria Corzilor şi să-şi ia o pisică păreau cu toate opusul libertăţii.

— Oh, nu! a exclamat doamna Elm, întrerupându-i Norei şirul gândurilor. E prea mult pentru tine.

Şi, dintr-odată, s-a simţit cuprinsă de toate remuşcările, de toată durerea de a-i fi dezamăgit pe cei dragi şi pe ea însăşi, aceeaşi durere de care încercase să scape cu mai puţin de o oră în urmă. Regretele o asaltau. De fapt, în timp ce se zgâia la paginile deschise ale cărţii, durerea era mai intensă decât atunci când hoinărise prin Bedford. Puterea tuturor regretelor care izvorau simultan din carte devenea o agonie. Greutatea sentimentului de vinovăţie, a remuşcării şi a părerilor de rău era prea apăsătoare. S-a lăsat pe spate sprijinindu-se în coate, a dat drumul cărţii grele şi a închis ochii strâns. Abia dacă putea să respire, de parcă nişte mâini invizibile o sugrumau.

— Fă-o să înceteze!

— Acum, închide-o! a îndrumat-o doamna Elm. Închide cartea! Nu doar ochii. *Închide-o!* Trebuie să o faci tu însăţi.

Aşa că Nora, în pragul leşinului, s-a ridicat în capul oaselor şi a strecurat mâna sub coperta din faţă. O simţea şi mai grea acum, dar a reuşit să închidă cartea, răsuflând uşurată.

Toate vieţile încep acum

— Aşadar?

Doamna Elm stătea cu braţele încrucişate la piept. Deşi arăta ca doamna Elm aşa cum o ştia Nora dintotdeauna, acum părea ceva mai dură. Era doamna Elm şi totodată *nu* era doamna Elm. Era uşor derutant.

— Aşadar, ce? a zis Nora, încă respirând greu, în continuare uşurată că nu mai simte simultan intensitatea tuturor regretelor ei.

— Care dintre regrete e cel mai apăsător? Asupra cărei decizii ai vrea să revii? Ce viaţă ai dori să încerci?

Da, exact aşa a spus. *Să încerci.* De parcă se aflau într-un magazin de haine, unde Nora putea să aleagă o viaţă tot atât de uşor cum ar fi ales un tricou. Părea un joc plin de cruzime.

— A fost o agonie. Simţeam că cineva era gata să mă sugrume. Ce rost au toate astea?

Nora a ridicat capul şi a observat pentru prima dată luminile. Becuri golaşe, agăţate la capătul unor cabluri care atârnau de un tavan aparent normal, gri-deschis. Exceptând faptul că nu se îmbina cu niciun perete. Tot aşa cum podeaua se întindea la infinit.

— Ideea este că e foarte posibil ca vechea ta viaţă să se fi sfârşit. Ţi-ai dorit să mori şi poate că o vei face. Şi vei avea nevoie de un loc în care să te duci. Să aterizezi undeva. În altă viaţă. Aşa că trebuie să te gândeşti bine. Această bibliotecă se numeşte Biblioteca de la Miezul Nopţii, fiindcă toate vieţile noi, care îţi stau la dispoziţie, încep acum. Iar acum este miezul nopţii. Încep acum. Toate aceste variante ale viitorului. Asta vezi aici. Asta reprezintă cărţile tale. Celelalte prezenturi apropiate şi orice viitor de care ai fi putut avea parte.

— Adică acolo nu există trecuturi?

— Nu. Numai urmările lor. Dar şi acele cărţi sunt scrise. Iar eu le cunosc pe toate. Însă tu nu le poţi citi.

— Şi când se termină fiecare viaţă?

— S-ar putea termina în câteva secunde. Sau ore. Ar putea

fi zile. Luni. Sau mai mult. Dacă găseşti o viaţă pe care îţi doreşti cu adevărat să o trăieşti, atunci vei avea ocazia să o faci până când vei muri de bătrâneţe. Dacă îţi doreşti din tot sufletul să duci o anumită viaţă, nu trebuie să-ţi faci griji. Vei rămâne în ea de parcă acolo ai fi fost dintotdeauna. Fiindcă într-un univers chiar aşa s-a şi întâmplat. Cartea nu va mai fi nicicând înapoiată, ca să mă exprim aşa. Va deveni un cadou, nu doar un împrumut. În clipa în care vei decide că vrei acea viaţă, că o vrei cu adevărat, tot ce există acum în mintea ta, inclusiv Biblioteca de la Miezul Nopţii, va deveni o amintire atât de ştearsă şi de intangibilă, încât abia dacă o vei mai percepe.

O lumină a licărit deasupra capetelor lor.

— Singurul pericol real, a continuat doamna Elm pe un ton mai ameninţător, apare atunci când te afli aici. *Între vieţi.* Dacă-ţi pierzi dorinţa de a continua, asta îţi va afecta viaţa iniţială. Şi va putea să ducă la distrugerea acestui loc. Iar tu ai dispărea pentru totdeauna. Ai muri. Şi acelaşi lucru s-ar întâmpla şi cu accesul tău la toate astea.

— Exact ce-mi doresc. Îmi doresc să mor. Aş muri pentru că vreau să mor. De aceea am luat supradoza. Fiindcă îmi doresc să mor.

— Poate că da. Sau poate că nu. La urma urmei, eşti încă aici.

Nora încerca să priceapă.

— Şi cum mă întorc în bibliotecă? În cazul în care ajung captivă într-o viaţă şi mai rea decât cea pe care am lăsat-o în urmă?

— Poate că e ceva subtil, dar, de îndată ce vei fi pe deplin dezamăgită, vei reveni aici. Uneori, sentimentul se insinuează pe nesimţite, alteori te cuprinde dintr-odată. Dacă totuşi nu apare, vei rămâne pe loc şi vei fi fericită acolo, prin definiţie. Nimic mai simplu. Aşadar, alege ceva ce ai fi făcut altfel şi îţi voi găsi cartea potrivită. Adică viaţa potrivită.

Nora şi-a coborât privirea spre *Cartea regretelor*, care stătea închisă pe lespezile galben-maronii ale podelei.

Îşi amintea cum stătea de vorbă cu Dan până noaptea târziu

despre visul lui de a avea un pub mic şi pitoresc, undeva la ţară. Entuziasmul lui fusese molipsitor şi aproape că se transformase în propriul ei vis.

— Îmi doresc să nu-l fi părăsit pe Dan. Să avem în continuare o relaţie. Regret că nu am rămas împreună să ne realizăm visul. Există o viaţă în care suntem încă un cuplu?

— Desigur, a răspuns doamna Elm.

Cărţile din bibliotecă au prins a se mişca din nou, de parcă rafturile erau benzi transportoare. Însă, de data aceasta, în loc să înainteze alene, în ritmul unui marş nupţial, se deplasau mai repede şi mai repede, până când nu mai puteau fi percepute ca volume individuale. Pur şi simplu treceau vibrând ca nişte valuri verzi pe lângă ea.

Apoi, la fel de brusc, s-au oprit.

Doamna Elm s-a aplecat şi a luat o carte de pe raftul de jos, din stânga ei. Volumul avea una dintre cele mai închise nuanţe de verde. I l-a întins Norei. Era mult mai uşor decât *Cartea regretelor*, cu toate că avea cam aceleaşi dimensiuni. Nici aceasta nu avea titlu pe cotor, ci doar unul mic, în relief, pe coperta din faţă, în aceeaşi nuanţă ca restul cărţii.

Titlul era *Viaţa mea.*

— Dar nu e viaţa mea…

— Oh, Nora! Toate sunt vieţile tale.

— Şi mai departe ce fac?

— Deschizi cartea la prima pagină.

Nora a făcut întocmai.

— Biiiine, a zis doamna Elm, grijulie. Acum, citeşte primul rând.

Nora şi-a coborât privirea şi a citit.

A ieşit din pub în aerul răcoros al nopţii…

Abia a apucat să se întrebe în sinea ei „un pub?”, că povestea a şi început. Textul s-a învârtejit şi curând a devenit indescifrabil, rotindu-se cu iuţeală, în timp ce Nora se simţea din ce în ce mai slăbită. Nu îşi amintea să fi dat drumul cărţii, dar a urmat un moment în care nu mai era ea persoana care o

citea, apoi un altul, în care cartea nu mai exista deloc – şi nici biblioteca.

Trei Potcoave

Nora stătea afară, în aerul curat şi îngheţat. Dar, spre deosebire de Bedford, aici nu ploua.

— Unde mă aflu? s-a întrebat în şoaptă.

Pe cealaltă parte a drumului care cotea uşor, era un mic şir de case drăguţe, din piatră. Locuinţe vechi şi liniştite, cu toate luminile stinse, cuibărite la marginea unui sat şi pierzându-se în peisajul rural, neclintit. Cer senin, punctat de stele, şi o lună în descreştere. Miros de câmp. Strigătul bufniţelor roşcate. Apoi, din nou, linişte. O linişte care sublinia o prezenţă, o forţă care plutea în aer.

Ciudat!

Fusese în Bedford. Apoi, în biblioteca aceea bizară. Iar acum iat-o aici, pe un drum frumos de ţară. Şi totul, fără ca ea să se fi mişcat din loc.

Pe partea aceasta a drumului, o lumină aurie se revărsa pe fereastra de la parter. A ridicat privirea şi a văzut firma elegant pictată, care scârţâia uşor în vânt. Potcoave suprapuse, sub două cuvinte atent pictate: *Trei Potcoave*.

În faţa ei, pe trotuar, se afla o tablă de scris aşezată în picioare. Nora şi-a recunoscut propria caligrafie, cu litere dintre cele mai ordonate.

TREI POTCOAVE
Marţi seara – Concursul „Cine ştie câştigă"
Ora 20:30
„Adevărata cunoaştere constă în a şti că nu ştii nimic."
Socrate (după ce a pierdut concursul nostru!!!!)

Era o viaţă în care punea patru semne de exclamare la rând. Probabil că aşa procedau oamenii fericiţi şi mai puţin încordaţi.

Un semn de bun augur.

S-a uitat în jos, să vadă cu ce e îmbrăcată. Cămaşă din denim, cu mânecile suflecate până la jumătatea antebraţelor,

blugi şi pantofi cu talpă ortopedică, nimic din ce purta în viaţa ei reală. I se făcuse pielea de găină din cauza frigului şi, în mod evident, nu era îmbrăcată pentru a petrece prea mult timp afară.

Avea două inele pe inelar. Vechiul inel de logodnă cu safir – acelaşi pe care îl dăduse jos, tremurând şi plângând, cu un an în urmă –, alături de o verighetă simplă, din argint.

Ce nebunie!

Purta ceas. În această viaţă nu era unul digital, ci unul analog, elegant şi delicat, cu cifre romane. Trecuse cu un minut de miezul nopţii.

Cum se poate întâmpla una ca asta?

În această viaţă, avea mâinile mai netede. Poate că folosea cremă hidratantă. Unghiile îi erau acoperite cu ojă strălucitoare. La vederea aluniţei de pe mâna stângă, s-a simţit mai liniştită.

A auzit scrâşnet de paşi pe prundiş. Cineva se îndrepta spre ea pe alee. Un bărbat, vizibil în lumina revărsată pe fereastra pubului şi în cea a unicului felinar stradal. Un bărbat cu obraji roşii şi favoriţi grizonanţi, dickensieni şi cu o jachetă impermeabilă. Întruchiparea beţivului de pe halbă{2}. După mersul exagerat de lent, părea cherchelit.

— Noapte bună, Nora! Mă întorc vineri. Să-l văd pe cântăreţul de folk. Dan susţine că e bun.

În această viaţă, probabil că ştia cum se numeşte individul.

— Da, desigur. Vineri. Va fi o noapte pe cinste.

Măcar vocea îi suna ca de obicei. L-a urmărit pe bărbat traversând strada, uitându-se în stânga şi-n dreapta de câteva ori, în ciuda traficului evident inexistent, şi făcându-se nevăzut pe drum, printre căsuţe.

Lucrurile chiar se întâmplau. Erau aievea. Aceasta era viaţa la ţară. Visul lor devenit realitate.

— Ce ciudat! a exclamat ea în noapte. Foarte, foarte ciudat.

Exact atunci, alte trei persoane au părăsit localul. Două femei şi un bărbat. I-au zâmbit Norei când au trecut pe lângă ea.

— Data viitoare câştigăm, a promis una dintre femei.

— Da, i-a răspuns Nora. Întotdeauna există o dată viitoare.

S-a apropiat de pub şi a aruncat o privire pe fereastră. Părea pustie, dar luminile erau încă aprinse. Grupul acela trebuie să fi fost ultimul care pleca.

Interiorul părea foarte îmbietor. Călduros şi cu personalitate. Mese mici, grinzi de lemn şi o roată de căruţă agăţată pe un perete. Covor roşu, cu model bogat, şi un bar îmbrăcat în lemn, dotat cu o varietate impresionantă de dozatoare pentru bere.

Nora s-a îndepărtat de fereastră şi, dincolo de local, acolo unde iarba lua locul trotuarului, a zărit un panou.

S-a dus degrabă să vadă ce scrie pe el.

LITTLEWORTH
UREAZĂ BUN VENIT ŞOFERILOR GRIJULII

În partea de sus a panoului, la mijloc, a văzut o stemă înconjurată de cuvintele *Consiliul Comitatului Oxfordshire*.

— Am reuşit! a şoptit ea. *Chiar* am reuşit!

Acesta era visul pe care i-l împărtăşise Dan când se plimbaseră prima dată pe Sena, în Paris, mâncând *macarons* cumpărate de pe bulevardul Saint-Michel.

Un vis care nu includea Parisul, ci o zonă rurală din Anglia, unde să locuiască împreună.

Un pub la ţară, în Oxfordshire.

Când cancerul mamei sale recidivase într-o manieră agresivă, cuprinzându-i nodulii limfatici şi extinzându-se rapid în tot organismul, visul acela fusese amânat, iar Dan renunţase la Londra şi se mutase cu Nora în Bedford. Mama ei era la curent cu logodna lor şi îşi propusese să rămână în viaţă suficient cât să asiste la nuntă. Murise însă cu patru luni mai devreme.

Poate că asta era. Poate că asta era viaţa potrivită. Poate că prima dată ar fi fost norocoasă sau poate a doua.

A afişat un zâmbet atotcunoscător.

S-a întors pe potecă şi a traversat aleea, cu prundişul scrâşnindu-i sub tălpi. S-a îndreptat spre uşa laterală pe care ieşise bărbatul cu favoriţi şi cu jachetă impermeabilă. A inspirat adânc şi a intrat.

Înăuntru era cald.

Şi linişte.

Se afla într-un soi de hol sau coridor. Podea acoperită cu plăci de teracotă. Pereţi cu lambriuri din lemn şi, deasupra lor, un tapet bogat, cu frunze de platan.

A înaintat pe coridorul mic şi a păşit în zona barului, pe care îl zărise pe fereastră. A tresărit când o pisică şi-a făcut apariţia din senin.

O birmaneză elegantă, cu blăniţă ciocolatie, a trecut pe lângă ea. Nora s-a aplecat şi a mângâiat-o, uitându-se la numele gravat pe discul agăţat de zgardă. „Voltaire."

Altă pisică, acelaşi nume. Spre deosebire de iubita ei pisică brun-roşcată, se îndoia că acest Voltaire provenea de la un adăpost pentru animale. Pisica a început să toarcă.

— Bună, Volt al Doilea! Pari fericit aici. Cu toţii suntem la fel de fericiţi ca tine?

Pisica a continuat să toarcă, probabil în semn că da, şi şi-a frecat capul de piciorul Norei. Ea a luat-o în braţe şi a pornit spre bar.

Pe mânerele dozatoarelor se vedea un şir de nume de beri artizanale – bere brună, cidru, bere blondă, precum şi IPA{3}. *Vicar's Favourite. Lost and Found. Miss Marple. Sleeping Lemons. Broken Dream.*

Pe bar se afla o cutie de donaţii pentru Asociaţia de Salvare a Fluturilor.

A auzit clinchet de pahare. De parcă cineva tocmai umplea maşina de spălat vase. Neliniştea i-a cuprins pieptul Norei, ca o gheară. O senzaţie familiară. Apoi, un bărbat înalt şi slab, de vreo douăzeci şi ceva de ani, îmbrăcat cu un tricou larg de rugby, s-a ridicat brusc de după bar, abia acordându-i atenţie Norei în timp ce strângea ultimele pahare folosite şi le punea în maşina de spălat. I-a dat drumul, apoi şi-a luat haina din cuier, a tras-o pe el şi şi-a scos cheile de la maşină.

— Pa, Nora! Am ridicat scaunele şi am şters toate mesele. Am pornit maşina de spălat vase.

— Ah, mersi!

— Pe joi.

— Da, a răspuns Nora, simţindu-se ca un spion gata să se dea în vileag. La revedere!

Imediat după plecarea bărbatului s-a auzit zgomot de paşi; cineva venea de afară, din spatele localului, înaintând pe aceleaşi plăci de teracotă pe care călcase şi ea. Şi iată-l!

Era schimbat.

Barba dispăruse, avea cearcăne şi mai multe riduri în jurul ochilor. Ţinea în mână o halbă cu bere brună, aproape goală. Încă aducea cu veteranul din serialul de la televizor, dar după trecerea mai multor sezoane.

— Dan! a exclamat ea, de parcă el era ceva ce trebuia identificat. Ca un iepure de pe marginea drumului. Aş vrea să-ţi spun că sunt atât de mândră de tine. Atât de mândră de noi.

El a privit-o absent.

— Am oprit răcitoarele. Mâine trebuie să le curăţ. Au trecut două săptămâni.

Nora habar n-avea despre ce vorbeşte. În schimb, a continuat să mângâie pisica.

— Corect. Da. Desigur.

Soţul ei – căci acesta era statutul lui în această viaţă – s-a uitat în jur la mese şi la scaunele aşezate cu picioarele în sus. Purta un tricou decolorat, cu inscripţia *Fălci*.

— Blake şi Sophie au plecat acasă?

Nora a ezitat. A presupus că se referă la angajaţii lor. Probabil că tânărul în tricou larg era Blake. Altcineva nu mai părea să fie prin preajmă.

— Da, a răspuns Nora, străduindu-se ca vocea să-i sune cât mai natural, în ciuda împrejurărilor absolut bizare. Cred că au plecat. Au rezolvat tot.

— Super!

Îşi amintea că-i cumpărase tricoul respectiv cu ocazia celei de-a douăzeci şi şasea zi de naştere a lui. Cu zece ani în urmă.

— Răspunsurile din seara asta au fost de excepţie. Una

dintre echipe – cea din care au făcut parte Pete şi Jolie – a crezut că Maradona a pictat Capela Sixtină.

Nora a încuviinţat din cap, mângâindu-l pe Volts al Doilea. De parcă ar fi avut habar cine naiba erau Pete şi Jolie.

— Sincer să fiu, în seara asta întrebările au fost cam dificile. Data viitoare s-ar putea să le iau de pe alt site. Adică, cine ştie cum se numeşte cel mai înalt vârf din lanţul muntos Kara-şinumaiştiucum?

— Karakorum? a întrebat Nora. E vorba despre K2.

— Mă rog, se pare că tu ştii, a zis el pe un ton răstit. Şi cam ameţit. E genul de lucru pe care tu îl ştii. Pentru că, în timp ce majoritatea oamenilor asculta rock, pe tine te pasionau *pietrele adevărate*{4} şi alte chestii de-astea.

— Hei! a strigat ea. Eu chiar am făcut parte dintr-o trupă.

O trupă, şi-a amintit ea acum, pe care Dan o urâse la propriu.

El a râs. Nora i-a recunoscut râsul, dar nu i-a prea plăcut. Uitase în ce măsură, în timpul relaţiei lor, umorul lui Dan depindea de alţii, mai exact de ea. Când fuseseră împreună, Nora încercase să nu stăruie prea mult asupra acestei laturi a personalităţii lui. Avea multe calităţi – se purtase foarte frumos cu mama ei când fusese bolnavă şi putea să discute cu uşurinţă pe orice temă, făcea nenumărate planuri de viitor, era atrăgător şi o companie plăcută, îl pasiona arta şi mereu se oprea şi stătea de vorbă cu persoanele fără adăpost. Îi păsa de lume.

Un om e ca un oraş. N-are cum să-ţi displacă întregul din pricina câtorva aspecte nedorite. Poate că unele părţi nu te atrag, câteva străduţe lăturalnice nesigure şi suburbiile, dar părţile bune îi dau valoare.

Dan ascultase o grămadă de podcasturi enervante, pe care credea că şi Nora ar trebui să le asculte, râdea într-un fel care pe ea o irita şi se clătea zgomotos cu apă de gură. Şi da, îi lua toată plapuma şi uneori avea opinii arogante în materie de artă, film şi muzică, însă nu era nimic foarte *în neregulă* cu el.

Mă rog – acum, că se gândea la asta –, Dan nu îi susţinuse niciodată cariera muzicală şi îi sugerase că a face parte din The Labyrinths şi a semna un contract în industria muzicală i-ar afecta sănătatea mintală, adăugând şi faptul că fratele ei era puţin cam egoist. Dar, la vremea aceea, ea nu văzuse în asta un semnal de alarmă, ci un semn bun. Credea că lui îi pasă şi că e plăcut să ai alături pe cineva care să ţină la tine, cineva căruia celebritatea şi lucrurile superficiale îi sunt indiferente şi care e în stare să te ajute să navighezi pe apele vieţii. Aşa că, atunci când o ceruse de soţie, într-un bar de la ultimul etaj al Turnului Oxo, ea acceptase şi poate că procedase bine.

Dan a înaintat în încăpere şi a pus halba jos o clipă, căutând pe telefon întrebări mai potrivite pentru concursul organizat de pub.

Nora se întreba cât băuse în seara asta. Se întreba dacă nu cumva visul lui de a deţine un pub nu se rezumase, în realitate, la faptul că astfel putea consuma o cantitate infinită de alcool.

— Cum se numeşte un poligon cu douăzeci de laturi?

— Nu ştiu, a minţit Nora, nedorind să-i mai provoace o reacţie similară celei de mai devreme.

Dan şi-a băgat telefonul în buzunar.

— Totuşi, ne-am descurcat bine. S-a băut din belşug în seara asta. Deloc rău pentru o zi de marţi. Lucrurile se prezintă bine. Adică, avem ce să spunem băncii mâine. Poate că o să ne mai prelungească împrumutul…

Şi-a cântărit din priviri berea din halbă, a învârtit-o puţin, apoi a dat-o pe gât.

— Deşi trebuie să-i spun lui A.J. să schimbe meniul de la prânz. Nimeni din Littleworth nu vrea să mănânce sfeclă roşie caramelizată şi salată de bob şi fulgi de porumb. Nu suntem în nenorocitul ăla de Fitzrovia. Şi ştiu că merg bine, dar cred că vinurile pe care le-ai ales nu merită osteneala. În special cele din California.

— În regulă.

Dan s-a întors şi s-a uitat în spatele lui.

— Unde-i tabla?
— Poftim?
— Tabla. Credeam că ai adus-o înăuntru.
Aşadar *de-aia* ieşise.
— Nu, nu. O aduc acum.
— Parcă te-am văzut ieşind.
Nora a zâmbit, încercând să se calmeze.
— Ei bine, da, am ieşit. A trebuit să… îmi făceam griji pentru motan. Pentru Volts. Voltaire. Nu-l găseam, aşa că m-am dus să-l caut şi l-am găsit, nu?
În spatele barului, Dan îşi turna un whisky.
Parcă simţea că Nora îl critică.
— Sunt de-abia la al treilea. Sau poate al patrulea. E seara concursului. Ştii bine cât sunt de agitat când trebuie să fiu gazdă. Şi ăsta mă ajută să fiu amuzant. Şi am fost amuzant, nu crezi?
— Da. Foarte amuzant. Absolut amuzant.
Chipul lui a devenit brusc serios.
— Te-am văzut stând de vorbă cu Erin. Ce ţi-a zis?
Nora nu ştia sigur ce ar trebui să răspundă.
— Oh, nu mare lucru. Chestii obişnuite. Doar ştii cum e Erin.
— Chestii obişnuite? Nu ştiam că aţi mai vorbit până acum.
— Voiam să zic chestii obişnuite, cum spun oamenii. Nu pe care le spune Erin. Chestii de oameni obişnuiţi…
— Ce mai face Will?
— Ăăă, foarte bine, a presupus Nora. Te salută.
Dan a făcut ochii mari de uimire.
— Serios?
Nora habar n-avea ce să zică. Poate că Will era un bebeluş. Sau poate că era în comă.
— Scuze, nu. Nu te salută. Scuză-mă, eram cu mintea aiurea. În fine, mă duc să aduc tabla.
A lăsat motanul pe podea şi a ieşit din nou. De astă dată a văzut ceva ce nu observase când intrase.
Un articol înrămat din ziarul *Oxford Times*, care conţinea o poză cu Nora şi cu Dan în faţa localului Trei Potcoave. Dan o

ţinea pe după umeri. Purta un costum pe care Nora nu-l mai văzuse, iar ea, o rochie elegantă, pe care în viaţa ei originară nu ar fi purtat-o niciodată (rareori purta rochii).

VISUL UNOR PROPRIETARI DE PUB DEVINE REALITATE

Conform articolului, cumpăraseră ieftin o tavernă dărăpănată, pe care o renovaseră, cu ajutorul unei moşteniri modeste (venite din partea lui Dan), al câtorva economii şi al unor împrumuturi de la bancă. Articolul prezenta o poveste de succes, cu toate că asta se întâmplase cu doi ani în urmă.

Nora a ieşit, întrebându-se dacă poţi judeca o viaţă după numai câteva momente petrecute într-o marţi, imediat după miezul nopţii. Sau poate că doar de-atât aveai nevoie.

Vântul se înteţea. În timp ce stătea afară, pe strada aceea liniştită din sat, rafalele au împins tabla de scris pe alee, aproape răsturnând-o. Înainte să o ridice, a simţit telefonul vibrându-i în buzunar. Nici nu observase că e acolo. L-a scos. Era un mesaj de la Izzy.

A remarcat că imaginea de fundal era o poză cu ea şi cu Dan, într-un peisaj însorit.

A deblocat telefonul cu ajutorul amprentei faciale şi a deschis mesajul. Era o fotografie cu o balenă, sărind din ocean şi împroşcând în jur cu picuri albi, ca spuma unei şampanii. Era o imagine minunată şi, la vederea ei, Nora a zâmbit.

Izzy tasta.

Un alt mesaj a sosit:

E una dintre pozele pe care le-am făcut din barcă ieri.

Şi încă unul:

O balenă-cu-cocoaşă mamă

Apoi altă poză: de data asta, două balene, cu spatele înălţându-se de sub apă.

Cu puiul

Ultimul mesaj includea şi emoticoane cu balene şi cu valuri.

O senzaţie de căldură o învăluia pe Nora. Nu numai datorită fotografiilor, care erau adorabile, fără doar şi poate, ci şi pentru că luase legătura cu Izzy.

Când renunţase să se mai căsătorească cu Dan, Izzy insistase să o însoţească în Australia.

Plănuiseră totul, aveau de gând să se stabilească lângă Golful Byron şi să se angajeze pe unul dintre vasele de croazieră de la bordul căruia să poată urmări balenele.

În aşteptarea noii lor aventuri, schimbaseră o mulţime de videoclipuri cu balene-cu-cocoaşă. Apoi Nora ezitase şi bătuse în retragere. La fel cum renunţase şi la cariera de înotătoare, la trupă şi la nuntă. Dar, spre deosebire de toate celelalte situaţii, aici nu avusese *un motiv anume*. Da, începuse lucrul la Teoria Corzilor şi da, simţea nevoia să îngrijească mormintele părinţilor, dar ştia că varianta cea mai proastă era să rămână în Bedford. Şi totuşi, pe aceasta a ales-o. Din pricina unui dor de casă anticipat, care o măcina, pe lângă depresia care, în ultimă instanţă, îi inculcase ideea că nu *merită* să fie fericită. Că îl rănise pe Dan şi că o viaţă marcată de burniţă şi de depresie în oraşul natal era pedeapsa ei, iar ea nu avea dorinţa, limpezimea minţii şi nici măcar *energia* de a face ceva.

Prin urmare, a dat compania prietenei ei în schimbul companiei unei pisici.

În viaţa ei originară, nu pierduse prietenia cu Izzy. Nimic dramatic de genul acesta. Însă, după ce Izzy plecase în Australia, relaţia lor se răcise, devenind un schimb nebulos de aprecieri pe Facebook şi pe Instagram şi de mesaje de la mulţi ani, presărate cu emoticoane.

A trecut în revistă mesajele pe care le schimbase cu Izzy şi şi-a dat seama că, deşi le despărţeau 16.000 de kilometri, în această viaţă relaţia lor era mult mai apropiată.

Când s-a întors în local, de data aceasta aducând şi panoul, Dan era de negăsit, aşa că Nora a încuiat uşa din spate şi a aşteptat o vreme în hol, încercând să găsească scările, neştiind sigur dacă vrea să urce la etaj, după aşa-zisul ei soţ cherchelit.

A descoperit scările în spatele clădirii, după ce a deschis o uşă pe care scria *Doar pentru personal*. Tocmai păşea pe covorul bej, din rafie, îndreptându-se spre scări, când, dincolo de un poster înrămat cu *Things You Learn in the Dark*, unul dintre filmele ei preferate cu Ryan Bailey, pe care îl văzuseră împreună la Odeon, în Bedford, a observat o poză mai mică, aşezată pe un pervaz îngust.

Era o fotografie de la nunta lor. În alb şi negru, în stil reportaj. Ei doi ieşind din biserică, într-o ploaie de confetti. Nu li se distingeau bine feţele, dar râdeau, un râs împărtăşit, şi, după cum reieşea din fotografie, păreau îndrăgostiţi. Îşi amintea ce-i spusese mama ei despre Dan. (E un băiat bun. Eşti atât de norocoasă. Ţine-l bine.)

L-a văzut şi pe fratele ei, Joe, ras în cap şi realmente fericit, cu un pahar de şampanie în mână, stând alături de prietenul lui, Lewis, un investitor bancar nepriceput, cu care avusese o relaţie de scurtă durată. Izzy era acolo, la fel şi Ravi, cu un aer de contabil mai degrabă decât de toboşar, stând alături de o femeie cu ochelari, pe care Nora nu o mai văzuse până atunci.

Cât a stat Dan în baie, Nora a localizat dormitorul. Cu toate că aveau, în mod evident, probleme financiare – întâlnirea aceea enervantă cu banca o confirma –, camera era scump mobilată. Storuri electrice. Un pat mare, confortabil. Plapumă cu cearşaf apretat, curat şi alb.

De fiecare parte a patului se găseau cărţi. În viaţa ei originară, timp de şase luni nu ţinuse nicio carte la capătul patului. Nu mai citise *nimic* de jumătate de an. Poate că în viaţa asta stătea mai bine la capitolul concentrare.

A luat una dintre cărţi, cu titlul *Meditation for Beginners*. Sub ea se afla un exemplar din biografia filosofului ei preferat, Henry David Thoreau. Şi pe noptiera lui Dan erau cărţi. Ultima carte pe care îşi amintea ca el să o fi citit fusese biografia lui Toulouse-Lautrec – *Tiny Giant* –, însă în această

viaţă citea o carte de afaceri, cu titlul *Zero to Hero: Harnessing Success in Work, Play and Life* şi cea mai nouă ediţie a *The Good Pub Guide*.

Nora se simţea altfel în propriul trup. Mai sănătoasă, mai puternică, dar mai încordată. Atingându-şi abdomenul, şi-a dat seama că în această viaţă făcea ceva mai mult sport. Şi pieptănătura era diferită. Avea un breton gros şi părul mai lung la spate. Nora era uşor ameţită. Trebuie să fi băut cel puţin două pahare de vin.

O clipă mai târziu a auzit trăgându-se apa la toaletă. A urmat un sunet de gargară, mai zgomotos decât ar fi fost necesar.

— Te simţi bine? a întrebat-o Dan când a intrat în dormitor.

Vocea lui, a constatat ea, nu suna cum şi-o amintea. Era mai inexpresivă. Ceva mai rece. Poate din pricina oboselii. Sau poate a stresului. Poate că de vină era berea. Sau poate căsnicia.

Ori poate era vorba despre altceva.

Îi venea greu să-şi aducă aminte cu exactitate cum suna vocea lui înainte. Cum fusese el, mai precis. Dar asta era natura memoriei. La universitate scrisese un eseu intitulat sec „Principiile lui Hobbes despre memorie şi imaginaţie”. Thomas Hobbes considera că memoria şi imaginaţia sunt unul şi acelaşi lucru şi, de când descoperise asta, Nora nu mai avusese niciodată încredere deplină în propriile amintiri.

Pe fereastră se vedea felinarul stradal, care-şi revărsa lumina galbenă peste drumul pustiu de ţară.

— Nora? Te porţi ciudat. De ce-ai rămas în mijlocul camerei? Te pregăteşti de culcare sau meditezi în picioare?

Râdea. Se credea amuzant.

S-a dus la fereastră şi a tras draperia. Apoi şi-a scos blugii şi i-a pus pe spătarul scaunului. Nora se holba la el, încercând să regăsească atracţia puternică de odinioară. Era nevoie de un efort supraomenesc. Nu se aşteptase la asta.

Viaţa oricui s-ar fi putut sfârşi în feluri infinite.

Dan s-a prăbuşit greoi pe pat, precum o balenă într-un

ocean. Şi-a luat cartea *Zero to Hero*. A încercat să se concentreze. A pus-o la loc. A ridicat laptopul de lângă pat şi şi-a băgat o cască în ureche. Poate că voia să asculte un podcast.

— Mă gândeam la ceva.

Începea să se simtă lipsită de vlagă. De parcă se afla acolo doar pe jumătate. Şi-a amintit că doamna Elm îi spusese că, de îndată ce va fi dezamăgită într-una dintre vieţi, se va întoarce în bibliotecă. Ar fi prea ciudat, şi-a dat ea seama, să se suie în pat alături de un bărbat pe care nu-l mai văzuse de doi ani.

Ceasul deşteptător digital indica ora 12:23.

Cu casca în continuare în ureche, Dan s-a uitat din nou la ea.

— Ascultă, dacă nu vrei să faci copii în seara asta, poţi să mi-o spui, bine?

— Poftim?

— Adică ştiu că va trebui să mai aşteptăm o lună până la următoarea ovulaţie.

— Încercăm să avem un copil? Eu îmi doresc un copil?

— Nora, ce-i cu tine? De ce eşti atât de ciudată astăzi?

— Nu sunt, l-a contrazis ea, scoţându-şi pantofii.

Şi-a amintit ceva legat de tricoul cu inscripţia *Fălci*.

De fapt, o melodie. „Beautiful Sky”.

În ziua în care îi cumpărase lui Dan tricoul cu inscripţia *Fălci,* îi cântase o melodie pe care o compusese pentru The Labyrinths. „Beautiful Sky”. Avea convingerea că era cel mai reuşit cântec pe care îl scrisese vreodată. Şi, mai mult decât atât, cântecul îi ilustra optimismul care o caracteriza în acel moment din viaţă. Îi fusese inspirat de noua ei viaţă alături de Dan. Iar el îl ascultase ridicând din umeri, cu o indiferenţă care atunci o rănise şi pe care i-ar fi reproşat-o dacă nu ar fi fost ziua lui de naştere.

— Da, zisese el. E bunicel.

S-a întrebat de ce oare amintirea rămăsese îngropată şi abia acum ieşise la iveală, asemenea marelui rechin-alb de pe tricoul lui spălăcit.

Acum îi reveneau în minte şi alte lucruri. Reacţia lui

exagerată atunci când îi povestise despre un client – Ash, chirurgul şi cântăreţul amator la chitară, care venise întâmplător la Teoria Corzilor să cumpere o carte de muzică şi care cândva o invitase pe Nora, într-o doară, la o cafea.

(Normal că l-am refuzat. Nu mai ţipa!)

Însă mai rău fusese atunci când un reprezentant al unei case de discuri importante (sau mai degrabă un studio de înregistrări independent, în spatele căruia se aflau cei de la Universal) a vrut să semneze un contract cu The Labyrinths. Dan îi spusese că era greu de crezut că vor supravieţui ca un cuplu. Auzise o poveste îngrozitoare de la unul dintre prietenii lui de la universitate, care cântase într-o trupă care semnase un contract cu o casă de discuri, apoi casa de discuri îi trăsese în piept şi ajunseseră cu toţii şomeri alcoolici sau ceva asemănător.

— Te-aş putea lua cu mine, îi propusese ea. Aş stipula asta în contract. Am merge pretutindeni împreună.

— Îmi pare rău, Nora, dar este visul *tău*, nu al meu.

Ceea ce, privind în urmă, durea şi mai tare, mai ales ştiind cât de mult încercase ea înainte de nuntă să transforme visul lui de a avea un pub la ţară, în Oxfordshire, în propriul ei vis.

Dan susţinuse dintotdeauna că grija lui era Nora, căci ea avea atacuri de panică atunci când era cu trupa, mai ales când se apropia de scenă. Totuşi, acum îşi dădea seama că o manipulase cu îngrijorarea lui.

— Credeam că ai început să ai din nou încredere în mine, i-a zis el acum.

— Să am încredere în tine? De ce n-aş avea încredere în tine, Dan?

— Ştii tu de ce.

— Normal că ştiu de ce, a minţit Nora. Vreau doar să te aud spunând-o.

— Păi, de când cu Erin.

Nora s-a uitat la el ca la o pată Rorschach{5}, în care nu distingea nicio imagine clară.

— Erin? Cea cu care am stat de vorbă în seara asta?

— Ai de gând să mă pedepseşti la nesfârşit pentru un

moment stupid de beţie?

Pe stradă, vântul se înteţea, urlând printre copaci, de parcă încerca să vorbească.

Asta era viaţa după care jelise? Asta era viaţa pe care se plânsese că nu o trăise? Asta era viaţa care îi stârnea regrete pentru că nu-i dăduse ocazia să existe?

— O greşeală stupidă? a repetat ea ca un ecou.

— Bine, două.

Greşelile se înmulţeau.

— Două?

— Eram într-o stare jalnică. Ştii tu, presiunea acestui loc… Şi eram foarte beat.

— Ai făcut sex cu altcineva, şi totuşi nu pari şi nu pari să ai prea multe… remuşcări.

— Serios, de ce să readucem totul în discuţie? Am mai vorbit despre asta. Aminteşte-ţi ce ne-a sfătuit terapeutul. Să ne concentrăm asupra punctului în care vrem să ajungem, în locul celui în care am fost.

— Te-ai gândit vreodată că poate nu ne potrivim?

— Poftim?

— Te iubesc, Dan. Poţi fi o persoană foarte amabilă. Ai fost foarte bun cu mama. Şi obişnuiam să… adică *purtăm* nişte discuţii grozave. Dar ai vreodată senzaţia că am ajuns acolo unde ar trebui? Că ne-am schimbat?

Nora s-a aşezat pe marginea patului. În colţul cel mai îndepărtat de Dan.

— Te consideri vreodată norocos că mă ai alături? Îţi dai seama cât de aproape am fost să te părăsesc cu două zile înainte de nuntă? Îţi dai seama cât de distrus ai fi fost dacă nu aş fi venit la nuntă?

— Uau! Serios? Eşti foarte sigură pe tine, Nora!

— Şi n-ar trebui? Adică nu aşa ar trebui să fie toată lumea? Ce e rău în a fi stăpân pe sine? Şi, în plus, e adevărat. Există un alt univers în care îmi trimiţi mesaje pe WhatsApp şi îmi mărturiseşti cât de distrus te simţi în lipsa mea. Cum îţi îneci amarul în alcool, cu toate că şi *alături* de mine tot la alcool recurgi. Îmi trimiţi mesaje în care îmi spui că ţi-e dor de vocea

mea.

Dan a scos un sunet nepăsător, ceva între un râs şi un mârâit.

— Ei bine, în clipa asta cu siguranţă nu-mi e dor de vocea ta.

Nora nu putea trece de pantofi. Îi venea greu – poate chiar imposibil – să-şi mai scoată chiar şi un singur articol de îmbrăcăminte în faţa lui.

— Şi încetează să te mai plângi de faptul că beau.

— Dacă foloseşti băutura drept scuză ca să ţi-o tragi cu altcineva, atunci e dreptul meu să mă plâng.

— Sunt un proprietar de la ţară, a zis Dan dispreţuitor. Şi asta fac proprietarii de la ţară. Sunt joviali, petrecăreţi şi dispuşi să consume multele şi diversele băuturi pe care le vând. Iisuse!

De când vorbea el aşa? Oare aşa se exprimase dintotdeauna?

— La naiba, Dan!

Nici măcar nu părea să-l deranjeze. Nu părea nicidecum recunoscător pentru universul în care trăia. Cel care îi trezea Norei sentimente de vinovăţie fiindcă nu îi dăduse ocazia să existe. Dan a întins mâna după telefon, cu laptopul încă în poală, peste plapumă. Nora l-a urmărit derulând imaginile.

— Aşa ţi-ai imaginat că va fi? Ţi s-a împlinit visul?

— Nora, hai să lăsăm prostiile astea. Bagă-te odată în nenorocitul ăsta de pat!

— Eşti fericit, Dan?

— Nimeni nu e fericit, Nora.

— Unii sunt. Cândva erai şi tu. Cândva te entuziasmai vorbind despre toate astea. Ştii tu. Despre pub. Înainte să îl ai. Aceasta e viaţa la care ai visat dintotdeauna. M-ai dorit pe mine şi ţi-ai dorit toate *astea,* şi totuşi mi-ai fost infidel, bei de stingi şi cred că mă apreciezi doar atunci când nu sunt a ta, ceea ce nu e o trăsătură de caracter prea frumoasă. Şi cu visurile *mele* cum rămâne?

Dan abia dacă o mai asculta. Sau poate că se prefăcea că nu o ascultă.

— Incendii de proporţii în California, a zis el ca pentru

sine.

— Măcar nu suntem acolo.

A pus telefonul jos şi a închis laptopul.

— Vii în pat sau ce faci?

Se făcuse mică pentru el, dar el tot nu găsise spaţiul de care avea nevoie. Nu mai putea.

— Icosagon, i-a zis ea.

— Poftim?

— Concursul. Cel de mai devreme. Poligonul cu douăzeci de laturi. Ei bine, un poligon cu douăzeci de laturi se numeşte icosagon. Ştiam răspunsul, dar nu am vrut să ţi-l spun, pentru că nu am vrut să-ţi baţi joc de mine. Însă acum nu-mi mai pasă, fiindcă nu consider că ar trebui să te deranjeze faptul că ştiu anumite lucruri. Mă duc la baie.

A ieşit din cameră, păşind alene pe scândurile late ale podelei şi lăsându-l pe Dan cu gura căscată.

A ajuns la baie. A aprins lumina. Simţea furnicături în braţe, în mâini şi în trunchi. Ca o electricitate statică în căutarea unui canal. Era sigură că o să dispară de aici. Nu mai avea mult de stat. Era complet dezamăgită.

Baia era impresionantă. Avea oglindă. S-a privit în ea. Avea un aer mai sănătos, dar părea mai bătrână. Coafura o făcea să se simtă ca o străină.

Nu era viaţa pe care şi-o imaginase.

Aşa că Nora i-a urat „Succes” individei din oglindă.

Şi în clipa următoare s-a trezit înapoi în Biblioteca de la Miezul Nopţii, unde, din apropiere, doamna Elm o privea insistent, afişând un zâmbet curios.

— Ei, cum a fost?

Penultima postare a Norei înainte să se trezească între viaţă şi moarte

V-aţi întrebat vreodată „cum am ajuns aici”? Ca şi cum v-aţi afla într-un labirint şi v-aţi fi rătăcit complet, iar vina v-ar aparţine în totalitate pentru că singuri aţi ales fiecare cotitură? Ştiţi bine că există multe drumuri care ar fi putut să vă ajute, pentru că îi auziţi pe toţi cei din afara labirintului care au reuşit să-l străbată, iar acum râd şi zâmbesc. Uneori îi zăriţi prin gardul viu. Siluete trecătoare printre frunze. Cu toţii par al naibii de fericiţi că au reuşit şi nu îi acuzaţi, în schimb sunteţi supăraţi pe voi înşivă că nu aţi fost în stare să vă descurcaţi. Aţi simţit asta? Sau labirintul acesta îmi este destinat numai mie?

P.S. Mi-a murit pisica.

Tabla de şah

Rafturile din Biblioteca de la Miezul Nopţii erau din nou nemişcate, de parcă deplasarea lor n-ar fi fost nicicând posibilă.

Nora avea senzaţia că acum se aflau în altă parte a bibliotecii – deşi nu în altă încăpere, căci nu părea să existe decât o singură cameră infinită. Îi era greu să precizeze dacă se găsea într-adevăr în altă parte a bibliotecii, deoarece cărţile erau tot verzi, cu toate că stătea în apropierea unui culoar unde stătuse şi înainte. Printre rafturi zărea ceva nou – un birou cu un computer; părea un birou improvizat într-un spaţiu deschis, poziţionat pe culoarul dintre rafturi.

Doamna Elm nu stătea la birou, ci la o măsuţă joasă, din lemn, chiar în faţa Norei, şi juca şah.

— A fost altfel decât mi-am imaginat, a început Nora.

Doamna Elm părea pe la jumătatea jocului.

— E greu să prezici, nu-i aşa? a întrebat-o, uitându-se în gol în timp ce a traversat tabla de şah cu nebunul negru, cu care a capturat un pion alb. Ce lucruri ne vor face fericiţi.

Doamna Elm a rotit tabla de şah la o sută optzeci de grade. Aparent, juca de una singură.

— Da, a recunoscut Nora. Aşa e. Dar ce se întâmplă cu ea? Cu *mine?* Ce se va alege de ea?

— De unde să ştiu? Eu nu ştiu decât ce se întâmplă astăzi. Despre ziua de azi ştiu o grămadă de lucruri. Însă nu ştiu ce va fi mâine.

— Dar se va trezi în baia aceea şi nu va şti cum a ajuns acolo.

— Tu n-ai intrat niciodată într-o cameră întrebându-te de ce te afli acolo? Nu ai uitat niciodată ceva ce tocmai ai făcut? Nu ai avut niciodată un gol de memorie legat de ce făceai?

— Ba da, dar am petrecut o jumătate de oră în acea viaţă.

— Celălalt eu al tău nu va şti asta. Îşi va aminti exact ce ai făcut şi ce ai spus tu. Însă va fi ca şi cum le-ar fi făcut şi le-ar fi spus ea însăşi.

Nora a răsuflat adânc.

— Dan nu era aşa.

— Oamenii se schimbă, i-a explicat doamna Elm, concentrată în continuare asupra tablei de şah. Mâna ei zăbovea asupra nebunului.

Nora s-a gândit mai bine.

— Sau poate era, dar nu mi-am dat eu seama.

— Aşadar, a întrebat doamna Elm uitându-se la Nora, cum te *simţi* acum?

— Încă îmi doresc să mor. De multă vreme îmi doresc asta. Am ajuns la concluzia că durerea de a trăi şi de a fi un dezastru total, cum sunt acum, este mai mare decât durerea celorlalţi dacă ar fi să mor. De fapt, sunt sigură că ar fi o uşurare. Nu sunt de folos nimănui. Nu am fost un angajat bun. Am dezamăgit pe toată lumea. Sinceră să fiu, sunt o amprentă de carbon inutilă. Îi rănesc pe cei din jur. Nu mai am pe nimeni. Nici măcar pe bietul şi bătrânul Volts, care a murit pentru că nu am fost în stare să am grijă de o pisică. Vreau să mor. Viaţa mea e un dezastru. Vreau să îi pun capăt. Nu sunt făcută să trăiesc. Nu are rost să trec prin toate astea. Pentru că e limpede acum că-mi e menit să fiu nefericită în toate celelalte vieţi. Asta sunt eu. Nu mai am nimic de adăugat. Mă autocompătimesc. Vreau să mor.

Doamna Elm a studiat-o îndelung pe Nora, de parcă ar fi citit un paragraf dintr-o carte pe care o mai citise cândva, dar căreia tocmai îi găsise un sens nou.

— „A vrea” e un verb interesant, i-a spus ea cu voce calmă. El sugerează o lipsă. Uneori, dacă suplinim acea lipsă cu altceva, dorinţa iniţială dispare cu desăvârşire. Poate că problema ta ţine de o lipsă, şi nu de o dorinţă. Poate că există o viaţă pe care îţi doreşti cu adevărat să o trăieşti.

— Credeam că aceasta este. Cea petrecută alături de Dan. Dar nu a fost aşa.

— Nu, nu a fost. Dar este doar una dintre vieţile tale posibile. Şi una dintr-o infinitate este, într-adevăr, o proporţie foarte mică.

— Eu sunt prezentă în fiecare viaţă posibilă pe care aş

putea s-o trăiesc. Aşa că nu orice viaţă e posibilă cu adevărat.

Doamna Elm nu o asculta.

— Acum, spune-mi unde ai vrea să mergi în continuare.

— Nicăieri, vă rog.

— Vrei să mai arunci o privire în *Cartea regretelor?*

Nora a strâmbat din nas, clătinând îndelung din cap. Îşi amintea senzaţia de sufocare dată de multiplele ei regrete.

— Nu.

— Ce zici de pisica ta? Cum spuneai că o chema?

— Voltaire. Un nume cam pretenţios pentru o pisică prea puţin pretenţioasă, aşa că o strigam Volts, pe scurt. Uneori Voltsy, atunci când eram veselă. Ceea ce se întâmpla rar, desigur. Nici măcar nu am fost în stare să aleg un nume definitiv pentru pisica mea.

— Păi, tu spuneai că nu te pricepi la pisici. Ce-ai fi făcut altfel?

Nora s-a gândit puţin. Avea senzaţia certă că doamna Elm se juca acum cu ea, dar totodată îşi dorea să-şi revadă pisica, şi nu doar o altă felină cu acelaşi nume. De fapt, îşi dorea asta mai mult decât orice altceva.

— Bine. Aş vrea să vizitez viaţa în care l-aş fi ţinut pe Voltaire în casă. Pe Voltaire *al meu*. Mi-aş dori viaţa în care nu am încercat să mă sinucid, în care am fost o stăpână bună şi nu i-am dat drumul pisicii pe stradă noaptea trecută. Există o astfel de viaţă, nu?

Singura cale de a învăţa este să trăieşti

Nora a privit în jur şi s-a văzut întinsă în propriul pat.

S-a uitat la ceas. Arăta un minut după miezul nopţii. A aprins lumina. Era, *într-adevăr*, viaţa ei, dar avea să fie o versiune mai bună, fiindcă aici Voltaire trăia. Adevăratul ei Voltaire.

Dar unde era?

— Volts?

Nora a coborât din pat.

— Volts?

L-a căutat prin tot apartamentul, dar nu l-a găsit nicăieri. Ploaia lovea în geam – măcar asta nu se schimbase. Cutia nouă cu medicamente antidepresive era pe dulapul din bucătărie. Pianul digital stătea, tăcut, lângă perete.

— Voltsy?

Şi-a văzut yucca, cei trei cactuşi din ghiveci, rafturile cu cărţi care conţineau exact acelaşi amestec de volume de filosofie, romane, manuale de yoga nepuse în practică, biografii ale unor vedete de muzică rock şi cărţi de popularizare a ştiinţei. O veche revistă *National Geographic*, cu un rechin pe copertă, şi un număr al revistei *Elle* de acum cinci luni, pe care-l cumpărase în special pentru interviul cu Ryan Bailey. Nu mai achiziţionase de mult niciunul.

Era şi un castron plin cu mâncare pentru pisici.

L-a căutat peste tot, strigându-l pe nume. Abia când s-a întors în dormitor şi s-a uitat sub pat, la găsit.

— Volts!

Motanul nu s-a mişcat.

Cum nu avea braţele suficient de lungi ca să ajungă până la el, Nora a mutat patul.

— Voltsy. Vino aici, Voltsy! a şoptit ea.

Dar, în clipa în care i-a atins trupul rece, a înţeles ce s-a întâmplat şi a fost cuprinsă de tristeţe şi de nedumerire. Brusc s-a trezit din nou în Biblioteca de la Miezul Nopţii, faţă-n faţă cu doamna Elm care, de data aceasta, şedea pe un scaun

confortabil, complet absorbită de o carte.

— Nu înţeleg, a abordat-o Nora.

Doamna Elm a rămas cu privirea aţintită asupra paginii pe care o citea.

— Vor fi multe lucruri pe care nu le vei înţelege.

— Am cerut viaţa în care Voltaire trăia.

— De fapt, nu asta ai cerut.

— Cum adică?

Bibliotecara a pus cartea deoparte.

— Ai cerut viaţa în care îl ţineai închis în casă. E cu totul şi cu totul altceva.

— Serios?

— Da. Categoric. Dacă ai fi cerut să vezi viaţa în care el încă ar trăi, ar fi trebuit să te refuz.

— De ce?

— Pentru că acea viaţă nu există.

— Credeam că există toate vieţile.

— Toate vieţile *posibile*. Se pare că Voltaire suferea de o boală gravă, a zis doamna Elm, citind cu atenţie din carte. O formă severă de *cardiomiopatie restrictivă*, cu care s-a născut şi care urma să-i cauzeze moartea de la o vârstă fragedă.

— Dar Volts a fost lovit de o maşină.

— Nora, e o diferenţă între a muri pe stradă şi a fi lovit de o maşină. În viaţa ta originară, Voltaire a trăit mai mult decât în oricare dintre celelalte vieţi, cu excepţia celei pe care tocmai ai văzut-o, în care a murit abia acum trei ore. Deşi la început a avut parte de câţiva ani dificili, anul în care l-ai ţinut tu a fost cea mai bună perioadă din viaţa lui. Crede-mă, Voltaire a avut parte de vieţi şi mai rele.

— Până acum o clipă nici măcar nu ştiaţi cum îl cheamă. Şi acum ştiţi că suferea de cardio-nu-ştiu-cum restrictivă?

— Ştiam cum îl cheamă. Şi nu a fost acum o clipă. A fost fix în acelaşi moment. Uită-te la ceas.

— De ce m-aţi minţit?

— Nu te-am minţit. Te-am întrebat cum îl chema pe motanul tău. N-am susţinut nicio clipă că n-aş şti care e numele lui. Înţelegi diferenţa? Am vrut ca tu să-i rosteşti

numele, ca să simţi ceva.

Acum, Nora devenea extrem de agitată.

— Cu atât mai rău! M-aţi trimis în viaţa aceea, *conştientă* fiind că Voltaire avea să fie mort. Şi *chiar* era. Aşa că nu s-a schimbat nimic.

Ochii doamnei Elm luceau din nou.

— Cu excepţia ta.

— Ce vrei să spui?

— Ei bine, acum nu te mai percepi ca fiind stăpâna rea a unui motan. Ai avut grijă de el atât cât s-a putut. Volts te-a iubit la fel de mult cum l-ai iubit şi tu şi poate că nu şi-a dorit să-l vezi murind. Pisicile *ştiu*, înţelegi? Ele simt când le-a sunat ceasul. Volts a ieşit din casă *pentru că* urma să moară, iar el ştia asta.

Nora încerca să înţeleagă. Acum, că se gândea mai bine, nu văzuse nicio rană pe corpul pisicii. Pur şi simplu se pripise şi trăsese aceeaşi concluzie pe care o trăsese şi Ash. Şi anume că, pe stradă, o pisică nu poate muri decât *din cauză* că se află acolo. Iar dacă un chirurg gândeşte aşa, şi un om fără experienţă poate gândi la fel. Doi plus doi egal un accident de maşină.

— Sărmanul Volts! a murmurat Nora, îndurerată.

Doamna Elm a zâmbit ca o profesoară mulţumită că elevul ei a înţeles lecţia.

— Volts te-a iubit, Nora. Ai avut grijă de el la fel de bine ca oricine altcineva. Du-te şi uită-te la ultima pagină din *Cartea regretelor*.

Nora a observat cartea pe podea. A îngenuncheat lângă ea.

— Nu vreau să o redeschid.

— Nu te teme. De data asta va merge mai bine. Uită-te doar la ultima pagină.

Când a deschis la sfârşitul cărţii, Nora a văzut cum unul dintre ultimele sale regrete – „Nu am avut grijă cum trebuie de Volts”- se ştergea încet de pe pagină. Literele piereau asemenea unor străini care dispar în ceaţă.

Nora a închis cartea, înainte să se întâmple ceva rău.

— Acum înţelegi? Uneori, regretele nu se bazează deloc pe

fapte. Uneori, regretele sunt doar… A făcut o pauză, căutând cuvântul potrivit şi în cele din urmă l-a găsit.

— Nişte *rahaturi*.

Nora s-a gândit la perioada petrecută în şcoală, încercând să-şi amintească dacă doamna Elm mai rostise vreodată cuvântul „rahat”, dar era aproape sigură că nu o mai făcuse.

— Dar tot nu pricep. De ce m-aţi lăsat să pătrund în acea viaţă, din moment ce ştiaţi că Volts va fi mort? Aţi fi putut să-mi spuneţi. Aţi fi putut să-mi explicaţi că nu am fost o stăpână rea. De ce n-aţi procedat aşa?

— Fiindcă, Nora, câteodată, cel mai bun mod de a învăţa e să trăieşti.

— Sună complicat.

— Ia loc, a invitat-o doamna Elm. Pe scaun. Nu e bine să stai în genunchi pe podea.

Nora s-a întors şi în spatele ei a văzut un scaun pe care înainte nu îl observase. Era o mobilă veche – din mahon şi din piele, cu butoni, în stil edwardian, poate –, cu un suport din alamă pentru cărţi ataşat de unul dintre braţe.

— Ia o scurtă pauză.

Nora s-a aşezat.

Şi-a privit îndelung ceasul de mână. Oricâtă pauză ar fi luat, tot miezul nopţii rămânea.

— Tot nu-mi place asta. Mi-a ajuns o viaţă de tristeţe. Ce rost are să mai risc?

— Bine, a zis doamna Elm, ridicând din umeri.

— Ce e?

— Atunci, nu mai facem nimic. Poţi să rămâi aici, în bibliotecă, cu toate vieţile astea care te aşteaptă pe rafturi, fără să alegi niciuna.

Nora simţea că doamna Elm începea să se joace cu ea. Dar a intrat în joc.

— În regulă.

A rămas acolo, în timp ce bibliotecara şi-a luat din nou cartea.

Norei i se părea nedrept că doamna Elm putea să citească despre toate vieţile, fără a intra în ele. Timpul trecea. Cu toate

că, practic vorbind, nu o făcea.

Nora ar fi putut sta acolo la nesfârşit, fără să i se facă foame sau sete şi fără să obosească. În schimb, se pare că se putea plictisi.

Cum timpul încremenise, curiozitatea Norei privind vieţile din jur a început să crească. Era aproape imposibil să stai într-o bibliotecă şi să nu-ţi vină să iei lucrurile de pe raft.

— De ce nu-mi oferiţi o viaţă despre care ştiţi că ar fi potrivită pentru mine? a întrebat ea dintr-odată.

— Nu aşa funcţionează această bibliotecă.

Nora mai avea o întrebare.

— Cu siguranţă că, în majoritatea vieţilor, acum dorm, nu-i aşa?

— În multe dintre ele, da.

— Şi atunci ce se întâmplă?

— Dormi. Apoi te trezeşti în respectiva viaţă. Nu ai de ce să-ţi faci griji. Dar, dacă te nelinişteşte, ai putea încerca o viaţă în care acum e altă oră.

— Ce vrei să spuneţi?

— Ei bine, nu peste tot e noapte acum, nu?

— Poftim?

— Există un număr *infinit* de universuri posibile în care trăieşti. Vrei să spui că toate există pe fusul orar GMT?

— Bineînţeles că nu, a recunoscut Nora.

Apoi şi-a dat seama că era pe punctul de a ceda şi de-a alege altă viaţă. S-a gândit la balenele-cu-cocoaşă. S-a gândit la mesajul fără răspuns.

— Mi-aş dori să fi mers cu Izzy în Australia. Aş vrea să încerc acea viaţă.

— Foarte bună alegere!

— Adică? E o viaţă foarte bună?

— Oh, nu am spus asta. Doar că presimt că începi să faci *alegeri* tot mai bune.

— Prin urmare, e o viaţă rea?

— Nici asta n-am spus.

Rafturile au prins din nou a se mişca, oprindu-se câteva secunde mai târziu.

— Ah, da! Iat-o! a exclamat doamna Elm, luând o carte de pe penultimul raft de jos. În mod ciudat, a recunoscut-o imediat, deşi era aproape identică cu cele din jur.

I-a întins-o Norei cu afecţiune, de parcă i-ar fi oferit un cadou cu ocazia zilei de naştere.

— Uite! Ştii ce ai de făcut mai departe.

Nora a ezitat.

— Şi dacă am murit?

— Poftim?

— În cealaltă viaţă, vreau să zic. Trebuie să fie alte existenţe în care să fi murit înainte de ziua de azi.

Doamna Elm părea intrigată.

— Nu asta îţi doreai?

— Ba da, dar…

— Ai murit de infinite ori până azi, e adevărat. Accident de maşină, supradoză de droguri, înec, toxiinfecţie alimentară, te-ai sufocat în timp ce mâncai un măr, te-ai înecat cu un fursec, te-ai înecat cu un hotdog vegetarian, te-ai înecat cu un hotdog non-vegetarian, ai murit de orice boală pe care ai fi putut-o contracta vreodată… Ai murit în fiecare mod posibil, în orice moment al vieţii tale.

— Aşadar, aş putea deschide cartea şi să mor, pur şi simplu?

— Nu. Nu pe loc. Ca şi în cazul lui Voltaire, singurele vieţi disponibile aici sunt, ei bine, *vieţi*. Adică, poţi să *mori* în viaţa respectivă, dar nu vei fi murit *înainte* să fi păşit în acea viaţă, fiindcă Biblioteca de la Miezul Nopţii nu este un loc al fantomelor. Nu e un loc al cadavrelor. E biblioteca posibilităţilor. Pe când moartea e opusul posibilităţii. Înţelegi?

— Cred că da.

Nora s-a uitat insistent la cartea care-i fusese înmânată. Era de un verde ca al coniferelor. Avea o textură netedă şi pe copertă scria în relief acelaşi titlu frustrant de lipsit de sens: **Viaţa mea.**

A deschis volumul şi a văzut o pagină albă, aşa că a trecut la următoarea, întrebându-se ce se va întâmpla de data asta. **Piscina era mai aglomerată decât de obicei…**

Şi în clipa următoare s-a trezit acolo.

Foc

Nora se chinuia să respire. Senzaţiile erau neaşteptate. Zgomotul şi apa. Avea gura deschisă şi se sufoca. Pleoscăit de apă şi gust sărat şi înţepător.

A încercat să atingă fundul bazinului cu labele picioarelor, dar nu a reuşit, aşa că a început să înoate bras.

O piscină, însă una cu apă sărată. Afară, lângă ocean. Săpată, aparent, într-o stâncă ieşită din faleză. În jos, se vedea oceanul. Pe cer, soarele strălucea. Apa era rece, dar, ţinând cont de căldura din aer, răcoarea ei era bine-venită.

Cândva fusese cea mai bună înotătoare de paisprezece ani din Bedfordshire.

Câştigase două curse la categoria ei de vârstă în cadrul Campionatului Naţional de Nataţie pentru Juniori. La 400 de metri liber. La 200 de metri liber. Tatăl ei o ducea cu maşina zi de zi la piscina locală. Uneori atât înainte de şcoală, cât şi după aceea. Dar apoi – în timp ce fratele ei zdrăngănea entuziast la chitară melodii de Nirvana –, schimbase bazinul pe partituri şi învăţase de una singură să cânte nu doar Chopin, ci şi melodii clasice, cum ar fi „Let It Be" şi „Rainy Days And Mondays". Înainte ca ideea trupei The Labyrinths să încolţească în imaginaţia fratelui ei, Nora începuse deja să-şi compună propria muzică.

Însă nu renunţase la înot, ci se detaşase doar de tensiunea pe care o implica.

S-a apropiat de marginea bazinului. S-a oprit şi a privit în jur. În depărtare, ceva mai jos, se vedea o plajă care forma un semicerc primitor pentru marea ce clipocea pe nisipul ei. Dincolo de plajă, înspre uscat, se întindea iarba. Un parc cu palmieri şi oameni abia vizibili, care-şi plimbau câinii.

În spatele lor, erau blocuri de locuinţe cu doar câteva etaje şi o stradă pe care treceau maşini. Văzuse poze cu Golful Byron, dar nu arăta chiar aşa. Locul acesta, oriunde ar fi fost el, părea ceva mai urbanizat. O zonă bună de surfing şi deopotrivă urbană.

Îndreptându-şi din nou atenţia spre piscină, a observat un bărbat care-i zâmbea în timp ce-şi aranja ochelarii de înot. Îl cunoştea? Oare în viaţa aceasta i-ar întoarce zâmbetul? Nesigură, i-a adresat individului cel mai discret şi politicos surâs. Se simţea ca un turist ce trebuia să folosească o monedă necunoscută şi nu ştia cât să lase bacşiş.

Apoi, o femeie mai în vârstă, cu cască de înot, i-a zâmbit, lunecând prin apă, spre ea.

— 'Neaţa, Nora! a salutat-o femeia, fără să se oprească din înotat.

Salutul îi sugera Norei faptul că venea aici în mod regulat.

— 'Neaţa! i-a răspuns la rândul ei.

Apoi s-a uitat îndelung spre ocean, ca să evite o posibilă discuţie stânjenitoare. Un grup de surfişti cât nişte furnici înotau cu plăcile lor în întâmpinarea valurilor mari, albastre ca safirul.

Era un început promiţător pentru viaţa ei în Australia. S-a uitat la ceas. Un Casio ieftin, portocaliu-deschis. Un ceas vesel, care sugera, spera ea, că duce o viaţă fericită. Abia trecuse de ora nouă dimineaţa. Lângă ceas era o brăţară din plastic, de care atârna o cheie.

Aşadar, acesta era ritualul ei de dimineaţă. Într-o piscină în aer liber, de lângă plajă. Se întreba dacă venise singură. A scrutat piscina, sperând să o zărească pe Izzy, dar nu a văzut-o.

A mai înotat puţin.

Cândva îi plăcuse înotul, pentru că implica o dispariţie. În apă, se concentra atât de tare, încât nu se mai gândea la nimic altceva. Orice griji legate de şcoală sau de casă dispăreau. Arta de a înota – ca oricare artă, presupunea ea – însemna puritate. Cu cât te concentrai mai mult asupra activităţii, cu atât mai puţin te gândeai la orice altceva. Încetai să mai fii tu şi deveneai una cu ceea ce făceai.

Dar Norei i-a fost greu să rămână concentrată când au început s-o doară braţele şi pieptul. Simţea că înotase mult şi probabil că era momentul să iasă din piscină. Atunci a văzut un indicator. *Piscina Plajei Bronte*. Şi-a amintit vag de Dan,

care fusese în Australia cu un an înainte să intre la facultate şi care îi povestite despre locul acesta, iar numele îi rămăsese în minte

— Plaja Bronte – fiindcă era uşor de reţinut. Jane Eyre călare pe o placă de surfing.

Dar iată confirmarea îndoielii ei.

Plaja Bronte se afla în Sydney. Dar aproape sigur nu făcea parte din Golful Byron.

Ceea ce însemna una din două. Fie în viaţa asta Izzy nu era în Golful Byron. Fie Nora nu era aici cu Izzy.

A remarcat că era uşor bronzată din cap până-n picioare.

Problema consta în faptul că nu ştia unde-i sunt hainele. Însă şi-a amintit de brăţara din plastic şi de cheia agăţată de ea.

57. Dulăpiorul ei era cel cu numărul 57. Nora a găsit cabinele de schimb şi, deschizând dulăpiorul îngust şi pătrat, a descoperit că, în această viaţă, gustul ei în materie de îmbrăcăminte şi de ceasuri era unul mai colorat. Purta tricou cu imprimeu cu ananaşi. O mulţime de ananaşi. Şi pantaloni scurţi, roz-violet. Şi tenişi în carouri.

Oare ce sunt? s-a întrebat. *Prezentatoare de emisiuni pentru copii?*

Cremă de protecţie solară. Balsam pentru buze în nuanţa florii de hibiscus. Şi fără alt machiaj.

Îmbrăcându-şi tricoul, a remarcat câteva urme pe braţ. Cicatrice. O clipă, s-a întrebat dacă şi le făcuse singură. Avea şi un tatuaj imediat sub umăr. Un phoenix şi câteva flăcări. Un tatuaj oribil. În mod evident, în viaţa asta nu avea gusturi alese. Dar de când aveau gusturile legătură cu fericirea?

S-a îmbrăcat şi a scos un telefon din buzunarul pantalonilor scurţi. Era un model mai vechi decât cel din viaţa ei de persoană-căsătorită-stabilită-la-ţară.

A ieşit din cabină şi a pornit pe o potecă paralelă cu plaja. Era o zi călduroasă. Poate că viaţa era mai bună în aprilie, atunci când soarele strălucea cu putere. Totul părea mai însufleţit, mai plin de culoare şi mai *viu* decât fusese în Anglia.

Nora a văzut un papagal – un aracanga în nuanţe de

albastru precum cerul şi galben ca banana – care poposise pe spătarul unei bănci şi tocmai era fotografiat de un cuplu de turişti. Un ciclist cu alură de surfist a trecut pe lângă ei, cu un smoothie de portocale în mână, zâmbind şi urându-i „'neaţa", exact aşa.

Categoric, aici nu era Bedford.

Nora a observat că se întâmpla ceva cu chipul ei. Oare… zâmbea? Era cu putinţă? Şi încă în mod natural, nu doar pentru că cineva se aştepta să o facă.

Apoi a remarcat pe un zid nu prea înalt un graffiti care spunea că LUMEA E ÎN FLĂCĂRI şi un altul pe care scria UN PĂMÂNT = O ŞANSĂ şi atunci zâmbetul i s-a şters de pe chip. La urma urmei, o viaţă diferită nu însemna o planetă diferită.

Habar nu avea unde locuieşte ori cu ce se ocupă sau încotro trebuie să se îndrepte după ce iese de la piscină, dar asta îi conferea o senzaţie de libertate. Să existe pur şi simplu, fără nici cea mai mică aşteptare, nici măcar din partea ei. În timp ce mergea, şi-a căutat propriul nume pe Google şi a adăugat „Sydney", ca să vadă dacă găseşte ceva.

Înainte să studieze rezultatele, a ridicat privirea şi a văzut un bărbat zâmbind şi apropiindu-se de ea pe alee. Era un individ scund, bronzat, cu ochi blânzi, părul lung şi rar, legat într-o coadă de cal şi cu cămaşa încheiată strâmb.

— Bună, Nora!

— Bună, i-a răspuns ea, încercând să nu-şi trădeze deruta.

— La ce oră începi azi?

Cum să răspundă la o asemenea întrebare?

— Oh! La naiba! Am uitat complet.

El a râs, un râset discret, cunoscător, de parcă ei îi stătea în fire să uite.

— Am văzut pe orar. Probabil că la unsprezece.

— Unsprezece dimineaţa?

Ochi-Blânzi a izbucnit în râs.

— Ce-ai fumat? Vreau şi eu.

— Ha! Nimic, a răspuns ea încordată. N-am fumat nimic. Doar că am sărit peste micul dejun.

— Ei bine, ne vedem după-amiază…

— Da. La locul… Unde era?

El a râs şi şi-a văzut de drum. Poate că Nora lucra pe una dintre acele bărci care duceau turiştii în larg, să admire balenele, care funcţionau în afara oraşului Sydney. Poate că şi Izzy lucra acolo.

Nora habar n-avea unde locuieşte (locuiesc ele) şi nu găsea nicio informaţie pe Google, dar direcţia corectă părea să o îndepărteze de ocean. Poate că locuia în apropiere. Poate că venise pe jos până aici. Poate că una dintre bicicletele parcate în faţa cafenelei de la piscină era a ei. A scotocit prin portofelul minuscul, cu închizătoare metalică şi şi-a pipăit buzunarele în căutarea unei chei, dar nu a găsit decât o cheie de la casă. Nici urmă de chei de maşină sau de bicicletă. Aşadar venise fie cu autobuzul, fie pe jos. Cheia de la locuinţă nu oferea nicio informaţie suplimentară, aşa că Nora s-a aşezat pe o bancă, cu soarele bătându-i cu putere în ceafă, şi şi-a verificat mesajele.

În telefon erau numele unor persoane pe care nu le recunoştea.

Amy. Rodhri. Bella. Lucy P. Kemala. Luke. Lucy M.

Cine sunt oamenii ăştia?

Şi mai era un contact salvat, inutil, drept „Serviciu". Şi un singur mesaj recent de la „Serviciu", care întreba:

Unde eşti?

A recunoscut unul dintre nume.

Dan.

Entuziasmul i-a pierit pe loc, de îndată ce a deschis cel mai recent mesaj primit de la el.

> *Bună, Nor! Sper că Oz se poartă frumos cu tine. Poate că va suna sentimental sau înspăimântător, dar o să-ţi spun până la capăt. Azi-noapte am visat ceva în legătură cu pubul nostru. A fost un vis atât de plăcut! Eram aşa de fericiţi! Oricum, ignoră ciudăţenia asta. De fapt, voiam să-ţi spun doar atât: ghici unde plec în mai? În AUSTRALIA. Pentru prima dată după mai bine de zece ani. Vin în interes de serviciu. Lucrez cu MCA. Ar fi minunat să ne*

vedem şi să stăm de vorbă, măcar la o cafea, dacă eşti în zonă. D x

Era atât de bizar, că aproape îi venea să râdă. În schimb, a tuşit. (Poate că nu era tocmai în formă în viaţa asta, acum, că se gândea mai bine.) Se întreba câte persoane cu numele Dan există în lume, care visează la lucruri pe care le-ar un atunci când chiar le-ar obţine. Şi câţi dintre ei i-ar încuraja pe alţii să creadă în ideea lor iluzorie despre fericire?

La prima vedere, singura reţea de socializare la care se conecta aici era Instagram, unde se pare că posta numai imagini cu poezii.

S-a oprit o clipă să citească una:

FOC
Fiecare părticică din ea
Care s-a schimbat
Care i-a fost afectată
De hărţuielile din curtea şcolii
Sau de sfaturile adulţilor
S-a dus de mult…
La fel ca şi durerea
De moartea celor dragi pricinuită.
A adunat rămăşiţele de pe jos.
Ca pe nişte aşchii de lemn.
Şi le-a transformat în sursă.
În sursă de **foc**.
Şi le-a ars.
Strălucitoare, ca **întotdeauna** să le vadă.

Era tulburător, dar – la urma urmei – era doar o poezie. A derulat e-mailurile şi a găsit unul către Charlotte – o flautistă cu un umor deocheat, care făcea parte dintr-o trupă de ceilidh şi care fusese singura prietenă a Norei la Teoria Corzilor, înainte să se mute în Scoţia.

Bună, Charl!

Sper că toate-s bune şi frumoase.

Mă bucur că ai petrecut bine de ziua ta de naştere. Îmi pare rău că nu am putut să vin. Totul e bine în însoritul Sydney. Mutat, în sfârşit, într-o nouă locuinţă! E aproape de Plaja Bronte (e frumos). Sunt o grămadă de cafenele în preajmă şi e minunat. Am şi o slujbă nouă.

Înot în fiecare dimineaţă în piscina cu apă sărată şi în fiecare seară, la apus, beau un pahar de vin australian. Viaţa e grozavă!

Adresa:
2/29 Darling Street
Bronte
NSW 2024
AUSTRALIA
Nora
X

Era ceva putred la mijloc. Un ton oarecum distant şi infatuat, de parcă i-ar fi scris unei mătuşi demult pierdute. Cele *o grămadă de cafenele şi atmosfera minunată* sunau ca o recenzie de pe TripAdvisor. Ea nu vorbea aşa cu Charlotte – şi cu *nimeni* altcineva.

În plus, nicio vorbă despre Izzy. *Mutat, în sfârşit, într-o nouă locuinţă!* La cine se referea, la *noi* sau la *mine?* Charlotte o cunoştea pe Izzy. De ce nu îi spunea nimic despre ea?

În curând avea să afle răspunsul. Într-adevăr, douăzeci de minute mai târziu se afla în holul apartamentului, holbându-se la patru saci de gunoi care trebuiau duşi. Sufrageria era mică şi deprimantă. Canapeaua, veche şi uzată. Locuinţa mirosea uşor a igrasie.

Pe perete se afla un poster cu jocul video *Angel* şi pe măsuţa de cafea, o ţigară electronică, pe care era lipit un abţibild cu o frunză de marijuana. O femeie se holba la ecran, împuşcând zombi în cap.

Femeia avea părul scurt, albastru şi o clipă Nora a crezut că e Izzy.

— Bună! a salutat-o Nora.

Femeia s-a întors. Nu era Izzy. Avea nişte ochi somnoroşi şi o expresie absentă, ca şi cum zombii pe care îi împuşca o infectaseră într-o oarecare măsură. Probabil că era o persoană absolut decentă, însă Nora nu o mai văzuse niciodată până atunci. A zâmbit.

— Hei, cum avansează noua poezie?

— Oh! Da. Foarte bine. Mersi.

Nora s-a plimbat năucită prin apartament. A deschis o uşă la întâmplare şi a aflat că acolo e baia. Nu avea nevoie la toaletă, dar îi era necesară o clipă de reflecţie. Aşa că a închis uşa şi s-a spălat pe mâini, urmărind cum apa dispare în spirală prin scurgerea chiuvetei.

S-a uitat la duş. Perdeaua galbenă, decolorată era murdară, ca într-o casă locuită de studenţi. De asta îi amintea apartamentul. De locuinţa unor studenţi. Avea treizeci şi cinci de ani şi, în viaţa asta, trăia ca o studentă. Lângă chiuvetă a văzut nişte antidepresive – fluoxetină – şi a ridicat cutia. Pe etichetă scria *Reţetă pentru N. Seed*. Şi-a coborât privirea şi a văzut din nou cicatricile. Era ciudat felul în care propriul corp îi oferea indicii pentru rezolvarea unui mister.

Pe podea, lângă coşul de gunoi, se afla o revistă *National Geographic*. Cea cu gaura neagră pe copertă, pe care o citise într-o altă viaţă, în cealaltă parte a lumii, nu mai departe decât ieri. A presupus că e revista ei, ţinând cont că îi plăcuse dintotdeauna să o citească şi că o cumpăra ocazional dintr-un capriciu, pentru că versiunea on-line nu reda niciodată imaginile la adevărata lor valoare.

Îşi amintea când avea unsprezece ani şi se uita în exemplarul tatălui ei la pozele cu Svalbard, arhipelagul norvegian de la Cercul Polar. Părea atât de vast, de sterp şi de impresionant şi se întreba cum ar fi fost să te afli acolo, asemenea oamenilor de ştiinţă – exploratorii din articol, care îşi petreceau vara făcând cercetări geologice. Tăiase pozele şi le lipise pe panoul din dormitorul ei. Mulţi ani se străduise la şcoală, la orele de ştiinţă şi de geografie, din dorinţa de a fi precum cercetătorii din articol şi de a-şi petrece verile printre munţii şi printre fiordurile îngheţate, cu papagali-de-mare

zburându-i pe deasupra capului.

Dar, după moartea tatălui ei şi după ce citise cartea lui Nietzsche *Dincolo de bine şi de rău,* decisese că: a) filosofia părea singura materie pe măsura trăirilor ei interioare şi b) oricum voia să fie vedetă rock mai degrabă decât om de ştiinţă.

A ieşit din baie şi s-a întors la misterioasa ei colegă de apartament.

S-a aşezat pe canapea şi a aşteptat câteva clipe, urmărind-o.

Avatarul femeii a sfârşit împuşcat în cap.

— Valea de-aici, zombi nesuferit! a mârâit fericită femeia, spre ecran.

Şi-a luat ţigara electronică. Nora se întreba de unde o cunoştea pe femeia asta. Presupunea că sunt colege de apartament.

— Mă gândeam la ce ai spus.

— Ce am spus? a întrebat Nora.

— Despre povestea cu îngrijitul pisicilor. Ştii tu, că vrei să ai grijă de o pisică.

— Ah, da. Sigur. Îmi amintesc.

— E o idee al naibii de proastă.

— Serios?

— Pisicile…

— Ce e cu ele?

— Au paraziţi. Toxoplas-şi-nu-mai-ştiu-cum.

Nora ştia. Ştia încă din adolescenţă, când lucrase la Centrul de Ocrotire a Animalelor din Bedford.

— Toxoplasmoză.

— Aşa! Ei bine, ascultam un podcast… şi există o teorie conform căreia un grup internaţional de miliardari au infectat pisicile cu chestia asta, ca să poată prelua controlul asupra lumii, făcându-i pe oameni tot mai bătuţi în cap. Gândeşte-te şi tu. Sunt pisici *peste tot*. Am vorbit cu Jared despre asta şi el mi-a zis: „Ce fumezi, Jojo?” Şi eu i-am răspuns: „Chestia aia de la tine.” Iar el mi-a zis: „Da, ştiu.” Şi atunci mi-a povestit

despre lăcuste.

— Despre lăcuste?

— Da. Ai auzit de lăcuste? a întrebat Jojo.

— Ce-i cu ele?

— Toate se sinucid. Din cauza unui parazit care creşte în ele până devine o creatură acvatică matură şi, în timp ce se dezvoltă, preia controlul asupra creierului lăcustei, aşa că insecta ajunge să gândească: „Ei, dar mie îmi place mult apa." Prin urmare, plonjează ca nişte bombe în apă şi mor. Şi asta se întâmplă tot timpul. Caută pe Google. Tastează „sinucidere lăcuste". În orice caz, ideea e că elitele ne omoară prin intermediul pisicilor, aşa că ar trebui să le eviţi.

Nora nu putea să nu se gândească la cât de diferită era această viaţă de cea pe care şi-o închipuise ea. Se imaginase alături de Izzy pe o barcă, lângă Golful Byron, minunându-se de splendoarea balenelor-cu-cocoaşă, şi totuşi era aici, în Sydney, într-un mic apartament ce mirosea a hazna, împreună cu colega ei, o teoreticiană a conspiraţiei, care nici măcar nu voia să se apropie de o pisică.

— Ce s-a întâmplat cu Izzy?

Nora şi-a dat seama că tocmai rostise întrebarea cu voce tare.

Jojo era derutată.

— Izzy? Vechea ta prietenă?

— Da.

— Cea care a murit?

Răspunsul a fost atât de rapid, încât Nora abia l-a putut prinde din zbor.

— Ăăă, ce?

— Fata cu accidentul de maşină?

— Poftim?

Jojo părea nedumerită, în timp ce rotocoale de fum i se învârtejeau în jurul feţei.

— Te simţi bine, Nora? a întrebat-o şi i-a întins ţigara cu iarbă. Vrei să tragi un fum?

— Nu, sunt bine. Mulţumesc!

Jojo a chicotit.

— Te face să te simţi altfel.

Nora şi-a înşfăcat telefonul. A intrat on-line. A tastat „Isabel Hirsh” în căsuţa de căutare. Apoi a apăsat pe „Ştiri”.

Era acolo. Un titlu de ziar. Deasupra fotografiei care înfăţişa chipul bronzat şi zâmbitor al lui Izzy.

BRITANICĂ UCISĂ
ÎNTR-UN ACCIDENT DE MAŞINĂ
ÎN NEW SOUTH WALES

O femeie în vârstă de 33 de ani şi alte trei persoane au fost spitalizate noaptea trecută la sud de Coffs Harbour, după ce autoturismul marca Toyota Corolla, condus de femeie, s-a izbit de o maşină care se deplasa în direcţia opusă, pe autostrada Pacific.

Şoferiţa, cetăţean britanic, pe nume Isabel Hirsh, a murit la locul accidentului cu câteva minute înainte de ora 9. Era singurul pasager din Toyota.

După spusele colegei sale de apartament, Nora Seed, Isabel venea din Brisbane şi se îndrepta spre Golful Byron, ca să participe la ziua de naştere a Norei. Isabel începuse de curând lucrul la agenţia Whale Watching din Golful Byron.

„Sunt complet devastată”, a declarat Nora. „Am venit în Australia împreună acum o lună, iar Izzy plănuia să rămână aici cât mai mult posibil. Deborda de vitalitate, aşa că-mi e practic imposibil să-mi imaginez viaţa fără ea. Era foarte entuziasmată de noua ei slujbă. E insuportabil de trist şi de neînţeles.”

Pasagerii din cealaltă maşină au fost şi ei răniţi, iar şoferul – Chris Dale – a trebuit să fie transportat cu elicopterul la spitalul din Baringa.

Poliţia din New South Wales îi roagă pe toţi martorii accidentului să ofere informaţii pentru a ajuta la desfăşurarea investigaţiilor.

— Dumnezeule! a şoptit Nora ca pentru sine, simţind că

leşină. Oh, Izzy!

Ştia că Izzy nu era moartă în celelalte vieţi ale ei. Sau măcar în majoritatea lor. Dar în aceasta era, iar durerea care o copleşea pe Nora părea şi ea la fel de reală. Durerea era familiară, înspăimântătoare şi combinată cu vină.

Până să proceseze informaţiile, i-a sunat telefonul mobil. Apelul venea de la „Serviciu”.

O voce de bărbat. Vorbea încet şi tărăgănat.

— Unde eşti?

— Poftim?

— Trebuia să fii aici de o jumătate de oră.

— Unde?

— La terminalul pentru feriboturi. Aici vinzi bilete. Am sunat unde trebuie, nu? Nora Seed la telefon?

— Una dintre ele, a oftat Nora, dispărând încetul cu încetul.

Acvariul cu peşti

Bibliotecara cu ochi pătrunzători se întorsese la tabla ei de şah şi abia dacă a ridicat privirea când Nora a revenit.

— Ei bine, a fost groaznic!

Doamna Elm i-a adresat un zâmbet prefăcut.

— Ţi s-a demonstrat, nu?

— Ce să mi se demonstreze?

— Că poţi să faci alegeri, dar nu poţi să decizi şi consecinţele. Însă rămân la părerea mea. A fost o alegere bună. Doar că nu ai obţinut rezultatul sperat.

Nora a cercetat chipul doamnei Elm. Îi făceau *plăcere* toate astea?

— De ce am rămas acolo? a întrebat. De ce nu m-am întors acasă după ce a murit?

Doamna Elm a ridicat din umeri.

— Erai şocată. Sufereai. Erai deprimată. Ştii bine cum e depresia.

Nora înţelegea. S-a gândit la un studiu despre peşti pe care-l citise undeva. Peştii semănau cu oamenii mai mult decât se credea.

Peştii fac depresie. S-au efectuat teste pe peşti-zebră. Cercetătorii au luat un acvariu şi au trasat cu markerul o linie orizontală pe la jumătatea unui perete lateral. Peştii deprimaţi rămâneau sub linie. Dar, dacă aceiaşi peşti primeau Prozac, atunci se ridicau deasupra liniei, până la suprafaţa acvariului, ţâşnind ca din puşcă.

Peştii intră în depresie atunci când nu sunt stimulaţi. Când le lipsesc *toate*. Când stau pur şi simplu acolo, plutind printr-un acvariu care nu seamănă cu nimic.

Poate că Australia fusese propriul ei acvariu gol după ce murise Izzy. Poate că nu mai avea niciun motiv să înoate deasupra liniei. Şi poate că nici măcar Prozacul – sau fluoxetina – nu o mai putea ajuta să se ridice. Aşa că avea să rămână acolo, în apartament, cu Jojo şi să nu se mai mute niciodată, până când avea să fie obligată să plece din ţară.

Poate că şi sinuciderea ar fi fost un gest prea *energic* pentru ea. Poate că în unele vieţi nu faci decât să pluteşti, fără să ai niciun fel de aşteptări şi poate că nici măcar nu încerci să te schimbi. Poate că aşa era în cele mai multe dintre vieţi.

— Da, a zis Nora, de astă dată cu voce tare. Poate că am rămas blocată. Poate că sunt blocată în fiecare dintre vieţi. Adică poate că aşa sunt eu. O stea-de-mare rămâne, în fiecare viaţă, o stea-de-mare. Nu există nicio viaţă în care o stea-de-mare să devină profesor de inginerie aerospaţială. De asemenea, poate că nu există nicio viaţă în care să nu rămân blocată.

— Ei bine, cred că te înşeli.

— În regulă. Atunci, aş vrea să încerc viaţa în care nu sunt blocată. Cum ar fi aceea?

— Nu tu ar trebui să-mi spui *mie*?

Doamna Elm a mutat o regină ca să ia un pion, apoi a întors tabla.

— Mă tem că eu nu sunt decât o simplă bibliotecară.

— Bibliotecarii au cunoştinţe. Ei te ghidează în alegerea cărţilor potrivite. A lumilor corecte. Ei găsesc cele mai bune locuri. Asemenea unor motoare de căutare dotate cu suflet.

— Întocmai. Dar şi tu trebuie să ştii ce-ţi doreşti. Ce să tastezi în motorul metaforic de căutare. Iar uneori trebuie să încerci câteva variante înainte să vezi lucrurile limpede.

— Nu am puterea necesară. Nu cred că pot să fac asta.

— Singura modalitate de a învăţa e să trăieşti.

— Da. Asta spuneţi întruna.

Nora a răsuflat adânc. Era interesant de ştiut că putea să respire în bibliotecă. Şi că se simţea ca în propriul corp. Că se simţea normal. Fiindcă, în mod cert, locul acesta *nu* era unul normal. Iar trupul ei real nu se afla aici. Nu era posibil. Şi totuşi era, din toate punctele de vedere, fiindcă ea se afla – într-un fel – acolo. Şedea pe podea, ca şi cum încă exista gravitaţie.

— Bine, a zis ea. Mi-aş dori o viaţă în care să am succes.

Doamna Elm a ţâţâit dezaprobator.

— Pentru cineva care a citit atâtea cărţi, nu prea ştii să-ţi

alegi cuvintele.
— Îmi pare rău.
— Succesul! Ce înseamnă asta pentru tine? Bani?
— Nu. Mă rog, poate că da. Dar nu asta ar fi trăsătura lui definitorie.
— Şi atunci, ce e succesul?
Nora habar n-avea ce e succesul. Se simţea de multă vreme ca o ratată.
Doamna Elm a zâmbit, răbdătoare.
— Ai vrea să răsfoieşti din nou *Cartea regretelor?* Ţi-ar plăcea să reflectezi la deciziile greşite care te-au deturnat de la ceea ce crezi tu că reprezintă succesul?
Nora a clătinat iute din cap, ca un câine care-şi scutură blana de apă. Nu voia să se confrunte din nou cu lista aceea lungă şi interminabilă de greşeli şi de decizii eronate. Era deja suficient de deprimată. Şi, în plus, îşi cunoştea foarte bine regretele. Regretele nu te părăsesc. Nu sunt ca nişte pişcături de ţânţari. Ele îţi provoacă mâncărime pe vecie.
— Nu-i adevărat, a zis doamna Elm, citindu-i gândurile. Nu regreţi cum te-ai purtat cu pisica ta. Şi nici că nu te-ai dus cu Izzy în Australia.
Nora a încuviinţat din cap. Doamna Elm avea dreptate.
Şi-a amintit cum înotase în piscina de pe Plaja Bronte. Cât de bine se simţise în familiaritatea ei bizară.
— Ai fost încurajată să înoţi încă de la o vârstă foarte fragedă, a zis doamna Elm.
— Da.
— Tatăl tău a fost mereu încântat să te ducă la piscină.
— Era unul dintre puţinele lucruri care-l făceau fericit, a cugetat Nora.
Asociase înotul cu aprobarea tatălui ei şi se bucura de liniştea de sub apă, deoarece era opusul strigătelor părinţilor ei care ţipau în permanenţă unul la celălalt.
— De ce ai renunţat? a iscodit-o doamna Elm.
— De îndată ce am început să câştig concursurile de înot, am început să fiu *văzută*, iar eu nu îmi doream asta. Şi nu doar văzută, ci văzută în costum de baie, exact la vârsta când devii

obsedată de propriul trup. Cineva a zis că am umeri de băiat. O prostie, dar erau o grămadă de astfel de prostii care, la vârsta respectivă, te afectează. Ca adolescentă, aş fi fost mulţumită dacă eram invizibilă. Oamenii mă strigau „Peştele”. Şi nu o spuneau ca pe un compliment. Eram timidă. Timiditatea a fost unul dintre motivele pentru care am preferat biblioteca în detrimentul terenului de joacă. Pare puţin lucru, dar m-a ajutat cu adevărat locul acela.

— Nu subestima niciodată importanţa lucrurilor mărunte, a sfătuit-o doamna Elm. Ţine minte asta!

Gândurile Norei au zburat înapoi la trecut. Combinaţia dintre timiditatea ei şi faptul că era cunoscută îi făcuse probleme în adolescenţă, dar colegii nu o bruscaseră niciodată la propriu, probabil pentru că toată lumea îl cunoştea pe fratele ei. Iar Joe, deşi nu trecea drept un dur, fusese considerat dintotdeauna un tip destul de grozav şi de popular pentru ca ruda lui cea mai apropiată să devină imună la tirania din curtea şcolii.

Nora a câştigat curse în cadrul competiţiilor locale şi apoi naţionale, dar, pe la cincisprezece ani, totul a devenit prea apăsător pentru ea. Înot zi după zi, lungime după lungime după lungime de bazin.

— A trebuit să renunţ.

Doamna Elm a dat din cap, înţelegătoare.

— Iar legătura care se născuse între tine şi tatăl tău s-a destrămat şi aproape că s-a rupt complet.

— Cam aşa ceva.

Şi-a amintit expresia de pe faţa tatălui ei în maşină, într-o dimineaţă de duminică cu burniţă, lângă centrul sportiv din Bedford, când i-a spus că nu mai vrea să participe la concursurile de înot. Dezamăgirea şi profunda frustrare aşternute pe chipul lui.

— Dar poţi avea o viaţă încununată de succes, protestase el.

Da. Acum îşi amintea.

— Nu vei ajunge nicicând o vedetă de muzică pop, însă povestea asta este *reală*. E chiar aici, sub ochii tăi. Dacă te vei antrena în continuare, vei ajunge la olimpiadă. Sunt convins.

Nora se supărase pe el pentru acele vorbe. De parcă exista o cărare foarte îngustă spre o viaţă fericită şi acela era drumul pe care tatăl ei îl alesese pentru ea. Ca şi cum propriile acţiuni din propria ei viaţă erau de la sine greşite. Însă la vârsta de cincisprezece ani nu înţelesese pe deplin cât de apăsător este regretul şi cât de dureros fusese pentru tatăl ei să ajungă atât de aproape de împlinirea unui vis, încât mai că-l putuse atinge.

Tatăl Norei fusese, într-adevăr, o persoană dificilă.

Pe lângă faptul că se arăta extrem de critic în privinţa a tot ce făcea Nora, a tot ce îşi dorea, a tuturor lucrurilor în care ea credea, în afară de înot, Nora simţea că a te afla în prezenţa lui însemna, pur şi simplu, a comite un soi de infracţiune invizibilă. De când suferise ruptura de ligament care pusese capăt carierei lui de rugbist, nutrise convingerea că universul unelteşte împotriva lui. Iar pe Nora o considera, cel puţin aşa simţea *ea*, ca făcând parte din acelaşi plan universal. Din clipa aceea petrecută în maşină, Nora simţise că nu reprezintă decât o prelungire a durerii lui la genunchiul stâng. Personificarea durerii lui.

Poate că el ştiuse ce avea să se întâmple. Poate că prevăzuse că ea va merge din regret în regret, până când, brusc, doar atât va rămâne din ea. O carte plină cu regrete.

— În regulă, doamnă Elm. Aş vrea să ştiu ce s-a întâmplat în viaţa în care am făcut exact cum a vrut tata. Viaţa în care m-am antrenat cât de mult am putut. În care nu m-am văicărit niciodată că m-am trezit la ora cinci dimineaţa sau că mi-am încheiat activitatea la ora nouă seara. Viaţa în care am înotat zilnic şi nu mi-a trecut nicio clipă prin minte să renunţ. În care muzica sau romanele începute şi neterminate nu m-au oprit din drum. Viaţa în care am sacrificat totul pe altarul stilului liber. În care nu am renunţat. În care am făcut totul cum trebuie ca să ajung la olimpiadă. Duceţi-mă acolo unde sunt acum în *acea* viaţă.

O clipă, a părut că doamna Elm nu auzise nimic din scurtul discurs al Norei, căci se uita insistent, încruntându-se, la tabla de şah, încercând să se învingă pe ea însăşi.

— Tura este piesa mea preferată, a zis ea. E cea de care crezi că nu trebuie să te fereşti tot timpul. E simplu. Stai cu ochii pe regină, pe cai, pe nebun, fiindcă ei sunt şireţi. Dar, adesea, tura e cea care te prinde. Simplitatea nu e niciodată ceea ce pare.

Nora şi-a dat seama că, cel mai probabil, doamna Elm nu se referea la şah. Acum, rafturile se mişcau. Repede ca nişte trenuri.

— Viaţa pe care ai cerut-o, i-a explicat bibliotecara, e puţin diferită de visurile tale legate de pub şi de aventura australiană. Acele vieţi sunt mai apropiate. Aceasta însă presupune alegeri diferite şi întoarcerea mai departe în timp. Prin urmare, cartea e mai departe, înţelegi?

— Înţeleg.

— Bibliotecile trebuie să aibă un sistem de funcţionare.

Cărţile au încetinit.

— Ah, iată c-am ajuns!

De astă dată, doamna Elm nu s-a mai ridicat. A înălţat pur şi simplu mâna stângă şi o carte a zburat spre ea.

— Cum aţi făcut asta?

— Habar n-am. Uite viaţa pe care ai cerut-o. Porneşte la drum!

Nora a luat cartea. Era uşoară, curată, de culoarea limetei. A deschis-o la prima pagină. De data aceasta nu a simţit absolut nimic.

Ultima postare a Norei înainte să se trezească între viaţă şi moarte

Mi-e dor de pisica mea. Am obosit.

Viaţa încununată de succes

Dormise.

Un vid profund, iar acum – graţie alarmei de la telefon – se trezise şi nu ştia unde se află.

Telefonul arăta ora 6:30 dimineaţa. În lumina proiectată de ecranul mobilului, a văzut un întrerupător lângă pat. A apăsat pe el şi şi-a dat seama că se afla într-o cameră de hotel. Era o încăpere luxoasă, în stilul anost şi albastru caracteristic corporaţiilor.

Pe perete era un tablou de bun-gust, semiabstract, în spiritul lui Cezanne, înfăţişând un măr – sau poate o pară.

Lângă pat se afla o sticlă de apă minerală, pe jumătate goală. Şi o cutie nedesfăcută de fursecuri, precum şi câteva hârtii tipărite, capsate. Un soi de orar.

L-a citit.

PROGRAMUL NOREI SEED OBE[6], VORBITOR INVITAT,
CONFERINŢA DE PRIMĂVARĂ PE TEMA
SUCCESULUI CA INSPIRAŢIE

8:45 Întâlnire în lobby-ul hotelului Intercontinental cu Priya Navuluri (Reprezentanta proiectului Gulliver), cu Rory Longford (vorbitoare celebră pentru discursurile sale) şi cu J.

9:00 Probă de sunet.

9:05 Repetiţie tehnică.

9:30 Nora aşteaptă în zona VIP sau îl urmăreşte pe primul vorbitor în holul central (JP Blythe, inventatorul aplicaţiei MeTime şi autor al *Your Life, Your Terms*).

10:15 Discursul Norei.

10:45 Sesiune de întrebări din partea publicului.

11:00 Întâlnire de protocol.

11:30 Încheiere.

Nora Seed OBE.

Succesul ca inspiraţie.

Aşadar *exista* o viaţă în care avea succes. Ei bine, asta chiar era ceva.

S-a întrebat cine sunt „J” şi celelalte persoane cu care trebuia să se întâlnească în lobby, apoi a lăsat hârtia jos şi s-a ridicat din pat. Avea o grămadă de timp la dispoziţie. De ce se trezea la 6:30? Poate că înota în fiecare dimineaţă. Aşa avea sens. A apăsat pe un buton şi draperiile s-au tras într-o parte cu un bâzâit discret, dezvăluind o apă, zgârie-nori şi cupola albă a arenei O2. Nu mai văzuse niciodată priveliştea respectivă din acest unghi. Londra. Canary Wharf. De undeva de la etajul douăzeci.

S-a dus la baie – gresie albă, cabină mare de duş, prosoape pufoase, imaculate – şi şi-a dat seama că nu se simţea atât de rău cum se simţea de obicei dimineaţa. O oglindă acoperea jumătate din peretele opus. I s-a tăiat răsuflarea la vederea propriei imagini. Apoi a început să râdă. Avea un aer ridicol de sănătos. Şi de puternic. Şi în această viaţă avea un gust oribil în materie de pijamale (cu carouri, în nuanţe de verde şi de muştar).

Baia era spaţioasă. Suficient de mare încât să se poată întinde pe jos şi să execute câteva flotări. Zece fără întrerupere, fără sprijin pe genunchi şi fără să-şi piardă suflul.

Apoi a făcut scândura. A încercat cu o mână, apoi cu cealaltă şi abia dacă a tremurat puţin. După aceea a făcut câteva exerciţii burpee{7}.

Nicio problemă.

Uau!

S-a ridicat şi şi-a pipăit abdomenul tare ca piatra. Şi-a amintit cât de greu respira în prima ei viaţă când mergea pe stradă, practic nu mai departe de ieri.

Nu mai fusese aşa în formă din adolescenţă. De fapt, s-ar putea ca acum să fi fost în *cea mai grozavă* formă. Era, cu siguranţă, mai puternică.

Căutând-o pe Facebook pe Isabel Hirsh, a aflat că fosta ei cea mai bună prietenă era încă în viaţă şi că locuia în continuare în Australia, ceea ce a bucurat-o nespus. Nici măcar nu-i păsa că nu sunt prietene pe reţelele de socializare, căci era foarte posibil ca, în această viaţă, Nora să nu fi studiat la Universitatea Bristol. Şi chiar dacă ar fi făcut-o, nu ar fi urmat acelaşi curs. Era *oarecum* umilitor să constate că, deşi era posibil ca *această* Isabel Hirsh să nu o fi întâlnit niciodată pe Nora Seed, studia acelaşi lucru ca în viaţa iniţială a Norei.

S-a interesat şi de Dan. Era (aparent) fericit şi căsătorit cu o instructoare de spinning, pe nume Gina. „Gina Lord (născută Sharpe).” Făcuseră nunta în Sicilia.

Apoi, a tastat „Nora Seed” pe Google.

Din pagina ei de Wikipedia (avea o pagină pe Wikipedia!) a aflat că participase, într-adevăr, la olimpiadă. De două ori. Şi că era specialistă la stilul liber. Câştigase o medalie de aur la 800 de metri liber, cu un timp incredibil de opt minute şi cinci secunde, şi o medalie de argint la 400 de metri.

Asta, la vârsta de douăzeci şi patru de ani. La douăzeci şi şase de ani mai câştigase o medalie de argint, la proba de 4x100 de metri ştafetă. Şi *mai* incredibil a fost când a citit că, pentru scurtă vreme, fusese deţinătoarea recordului mondial la proba de 400 de metri liber în cadrul Campionatului Mondial de Nataţie. După aceea se retrăsese din competiţiile internaţionale.

Se retrăsese la vârsta de douăzeci şi opt de ani.

Aparent, acum lucra la BBC, comentând întrecerile de nataţie, apăruse în emisiunea televizată *O chestiune sportivă*, îşi scrisese autobiografia, intitulată *Scufundă-te sau înoată*, ocazional era antrenor secund la Federaţia Britanică de Nataţie şi încă mai înota câte două ore zilnic.

Donase mulţi bani în scopuri caritabile – şi anume organizaţiei Marie Curie pentru susţinerea bolnavilor de

cancer – şi organizase un maraton de înot în jurul portului Brighton, pentru strângerea de fonduri în scopuri caritabile destinate Societăţii de Conservare a Vieţii Marine. De când se retrăsese din sportul profesionist, traversase Canalul Mânecii înot de două ori.

Era şi un link către un discurs al ei despre rezistenţa în sport, despre antrenamente şi despre viaţă. Înregistrase peste un milion de vizualizări. Urmărindu-l, a avut impresia că se uită la altcineva. Această femeie era încrezătoare, domina scena, avea o ţinută impecabilă, un surâs natural atunci când vorbea şi reuşea să facă mulţimea să zâmbească, să râdă, să aplaude, să încuviinţeze din cap de fiecare dată la momentul potrivit.

Nu-şi imaginase niciodată că ea ar putea fi aşa şi a încercat să memoreze gesturile acestei altă Nora, dar şi-a dat seama că nu ar fi în stare.

— „Oamenii plini de vitalitate nu sunt croiţi altfel decât ceilalţi”, spunea ea. „Singura diferenţă e că au un ţel bine definit în minte şi sunt hotărâţi să-l atingă. Energia e esenţială ca să rămâi concentrat într-o viaţă plină de factori care-ţi distrag atenţia. Ea reprezintă abilitatea fiecăruia de a persevera în sarcina de îndeplinit, atunci când corpul şi mintea ţi-au ajuns la limită, abilitatea de a ţine capul jos, de a înota pe culoarul tău, fără să priveşti în jur, temându-te că altcineva te-ar putea întrece.”

Cine naiba *era* persoana asta?

A derulat videoclipul mai departe; această altă Nora îşi continua discursul cu încrederea unei Ioana d’Arc care se descurca de una singură.

— Dacă urmăreşti să devii ceva ce nu eşti, vei da greş întotdeauna. Fii tu însuţi. Arată, comportă-te natural şi gândeşte cu mintea ta. Fii cea mai sinceră variantă a ta. Acceptă-ţi eul. Susţine-l. Iubeşte-l. Străduieşte-te pentru el. Nu te abate atunci când oamenii îl iau în râs sau îl batjocoresc. Cele mai multe bârfe ascund invidie. Ţine capul plecat. Păstrează-ţi energia. Continuă să înoţi…

— Continuă să înoţi, a murmurat Nora ca un ecou al

celuilalt eu şi întrebându-se dacă hotelul are piscină.

Videoclipul a dispărut şi, o clipă mai târziu, a început să sune telefonul.

Pe ecran a apărut un nume. „Nadia.” În viaţa ei originară nu cunoştea nicio Nadia. Habar n-avea dacă vederea numelui ar fi bucurat-o sau ar fi îngrozit-o pe această versiune a ei.

Nu exista decât un mod de a afla.

— Alo?

— Draga mea, a răsunat o voce pe care nu a recunoscut-o.

O voce aproape caldă. Aproape, dar nu în întregime. Avea un accent aparte. Rusesc, poate.

— Sper că eşti bine.

— Bună, Nadia! Mersi. Sunt bine. Sunt aici, la hotel. Mă pregătesc pentru conferinţă, a zis ea, încercând să mimeze voioşia.

— Ah, da, conferinţa! Cincisprezece mii de lire pentru un discurs. Sună bine.

Suna ridicol. Dar totodată se întreba de unde ştia Nadia asta – oricine ar fi fost Nadia.

— Oh, da.

— Ne-a spus Joe.

— Joe?

— Da. Ascultă, trebuie să vorbesc cu tine la un moment dat despre ziua de naştere a tatălui tău.

— Poftim?

— Ştii bine că i-ar plăcea să vii să ne vezi.

Şi-a simţit corpul străbătut de un fior rece şi s-a înmuiat, de parcă ar fi văzut o fantomă.

Îşi amintea înmormântarea tatălui ei, îşi amintea cum îşi îmbrăţişase fratele, plângând amândoi, unul pe umărul celuilalt.

— Tatăl meu?

Tatăl meu. Răposatul meu tată.

— Tocmai a venit din grădină. Vrei să vorbeşti cu el?

Era atât de uluitor, de destabilizator, total în dezacord cu tonul vocii ei. A răspuns nonşalant, ca şi cum nu se întâmplase nimic.

— Poftim?

— Vrei să schimbi două vorbe cu tata?

I-a luat o clipă să se dumirească. Brusc s-a simţit descumpănită.

— Eu…

Abia mai putea să vorbească. Sau să respire. Nu ştia ce să spună. Totul părea ireal. Parcă ar fi călătorit în timp. Parcă s-ar fi întors cu douăzeci de ani în urmă.

N-a apucat să răspundă; în clipa următoare a auzit-o pe Nadia zicând:

— Ţi-l dau acum…

Nora a fost cât pe ce să închidă telefonul. Poate că ar fi trebuit s-o facă. Totuşi, nu a făcut-o. Acum ştia că e o posibilitate, simţea nevoia să-i audă din nou vocea.

Mai întâi respiraţia.

Apoi:

— Bună, Nora! Ce mai faci?

Atâta tot. O voce relaxată, naturală, obişnuită. El era. Era vocea lui. Vocea lui puternică şi răspicată dintotdeauna. Dar poate ceva mai subţire, mai slabă. O voce cu cincisprezece ani mai bătrână decât ar fi trebuit.

— Tată, a şoptit ea surprinsă. Tu eşti!

— Te simţi bine, Nora? Am greşit numărul? Vrei să vorbim pe FaceTime?

Pe FaceTime. Să-i vadă faţa. Nu. Ar fi fost prea mult. Era deja prea mult. Simpla idee că exista o versiune a tatălui ei încă în viaţă cândva, după ce fusese inventat FaceTime-ul. Tatăl ei aparţinea unei lumi a telefoanelor fixe. Când murise, abia se acomoda cu câteva concepte de bază precum e-mailul şi SMS-urile.

— Nu, i-a răspuns ea. Eu sunt. Mă gândeam la ceva. Sunt puţin absentă. Scuză-mă. Ce mai faci?

— Bine. Ieri am dus-o pe Sally la veterinar.

Nora a presupus că Sally era căţeluşa lor. Părinţii ei nu avuseseră niciodată câine sau alt animal de companie. În copilărie, Nora îi implorase să îi ia un câine sau o pisică, dar tatăl ei susţinuse dintotdeauna că animalele te leagă de casă.

— Ce a păţit? l-a întrebat Nora, încercând să adopte un ton cât mai natural.

— Tot urechile. Infecţia aceea recurentă.

— Ah, da! a zis ea, de parcă ar fi cunoscut-o pe Sally şi ar fi fost la curent cu problemele ei la urechi. Biata Sally! Te… Te iubesc, tată. Şi vreau să-ţi spun că…

— Te simţi bine, Nora? Ai o voce uşor… emoţionată.

— Nu, doar că nu ţi-am… *nu-ţi spun* asta destul de des. Vreau doar să ştii că te iubesc. Eşti un tată bun. Şi, într-o altă viaţă, în viaţa în care am renunţat la înot, mă copleşesc regretele pe tema asta.

— Nora?

Se simţea ciudat să-l întrebe, dar trebuia să afle. Întrebările i-au ţâşnit pe gură ca apa dintr-un gheizer.

— Te simţi bine, tată?

— De ce nu m-aş simţi?

— Nimic, doar că… Ştii tu… Îţi făceai griji din pricina unor dureri în piept.

— Nu le-am mai avut de cât m-am vindecat. Asta a fost acum mulţi ani. Mai ţii minte? Saltul meu în materie de sănătate? Aşa se întâmplă dacă stai prin preajma olimpicilor. M-a readus în formă pentru rugby. Am renunţat şi la băutură, după şaisprezece ani. Doctorul zice că mi-au scăzut atât colesterolul, cât şi tensiunea arterială.

— Da, desigur… Îmi amintesc de saltul tău în materie de sănătate.

Apoi i-a mai venit în minte o întrebare. Dar habar n-avea cum să i-o adreseze. Aşa că l-a întrebat direct.

— Cât a trecut de când eşti cu Nadia?

— Ai probleme de memoria sau ce?

— Nu. Sau, mă rog, poate că da. În ultima vreme am reflectat mult asupra vieţii.

— Eşti filosof acum?

— Ei bine, am studiat filosofia.

— Când?

— Nu mai contează. Doar că nu-mi amintesc cum ai cunoscut-o pe Nadia.

A auzit un oftat bizar în telefon, urmat de răspunsul lui tăios.

— Ştii bine cum ne-am cunoscut… De ce deschizi discuţia acum? Terapeutul te îndeamnă să vorbeşti despre asta? Pentru că ştii părerea mea.

Am un terapeut.

— Scuze, tată.

— Nu-i nimic.

— Vreau doar să ştiu că eşti fericit.

— Bineînţeles că sunt. Fiica mea e campioană olimpică şi am găsit-o, în sfârşit, pe iubirea vieţii mele. Iar tu te pui din nou pe picioare. Mintal, vreau să spun. După cele petrecute în Portugalia.

Nora voia să ştie ce se petrecuse în Portugalia, dar înainte mai avea o întrebare.

— Şi mama? Ea nu a fost iubirea vieţii tale?

— Cândva a fost. Dar lucrurile se schimbă, Nora. Haide, doar eşti adult acum.

— Eu.…

Nora l-a pus pe tatăl ei pe difuzor. A deschis încă o dată pagina ei de Wikipedia. Cum era de aşteptat, părinţii ei divorţaseră după ce tatăl ei avusese o aventură cu Nadia Vanko, mama unui înotător ucrainean pe nume Yegor Vanko. În această viaţă, mama ei murise în anul 2011.

Şi asta, pentru că Nora nu stătuse de vorbă cu tatăl ei în parcarea aceea din Bedfordshire şi nu îi spusese că nu-şi mai doreşte să facă înot de performanţă.

Din nou a avut senzaţia aceea, de parcă s-ar fi evaporat. De parcă înţelegea că această viaţă nu e pentru ea şi că dispărea, întorcându-se în bibliotecă. Totuşi, a rămas pe loc. Şi-a luat la revedere de la tatăl ei, a închis telefonul şi a continuat să-şi citească povestea vieţii.

Era necăsătorită, cu toate că avusese o relaţie de trei ani cu un săritor american, medaliat la olimpiadă, pe nume Scott Richards, cu care locuise pentru scurtă vreme în La Jolla, în San Diego, California. Acum locuia în vestul Londrei.

După ce a terminat de citit pagina, a lăsat telefonul şi s-a

hotărât să se ducă să vadă dacă hotelul are piscină. Voia să facă ceea ce făcea în această viaţă, şi anume să înoate. Poate că apa avea să o ajute să găsească ceva de spus.

Înotul a fost excepţional, chiar dacă i-a oferit prea puţină inspiraţie creatoare, şi a liniştit-o după conversaţia cu tatăl ei. Avea toată piscina la dispoziţie, în consecinţă a înotat bazin după bazin, în stil bras, fără să se gândească. Faptul că era în formă, puternică şi stăpână pe ea în apă îi dădea atâta încredere, încât, pentru moment, a încetat să se mai gândească la tatăl ei şi la discursul pe care trebuia să îl ţină şi pentru care nu era pregătită.

Totuşi, în timp ce înota, dispoziţia i s-a schimbat. S-a gândit la toţi anii aceia pe care tatăl ei îi câştigase, pe când mama ei îi pierduse şi, pe măsură ce reflecta, se înfuria din ce în ce mai tare pe tatăl ei, ceea ce o împingea să înoate şi mai repede. Dintotdeauna îşi imaginase că părinţii ei sunt prea mândri ca să divorţeze, lăsându-se în schimb măcinaţi de resentimente şi îndreptându-şi întreaga atenţie asupra copiilor, şi în special asupra Norei. Iar înotul fusese unica ei şansă de a le obţine aprobarea.

Aici, în viaţa în care se afla acum, urmase o carieră pentru a-şi face tatăl fericit, sacrificându-şi propriile relaţii, propria pasiune pentru muzică, propriile visuri şi tot ce nu avea legătură cu medaliile, adică propria *viaţă*. Iar tatăl ei o răsplătise pentru toate printr-o aventură cu această Nadia şi părăsind-o pe mama ei, şi tot el se supăra pe ea. După tot ce făcuse.

La naiba cu el! Sau cel puţin cu versiunea asta a lui.

Când a trecut la stilul liber, şi-a dat seama că nu era vina ei că părinţii nu fuseseră capabili să o iubească aşa cum ar trebui să iubească nişte părinţi: necondiţionat. Nu ea era de vină că mama ei se concentra asupra tuturor defectelor ei, începând cu urechile asimetrice. Nicidecum. Totul începuse cu mult înainte de asta. Prima problemă fusese faptul că Nora îndrăznise cumva să se strecoare în viaţa ei într-un moment în care căsnicia părinţilor era relativ fragilă. Mama ei intrase în depresie, iar tatăl ei se apucase de băut whisky dintr-un singur

soi de malţ.

Nora a mai înotat treizeci de lungimi de bazin, gândurile i s-au domolit şi a început să se simtă liberă, doar ea şi apa.

În cele din urmă, a ieşit din piscină şi s-a înapoiat în cameră. S-a îmbrăcat cu singurele haine curate pe care le avea la hotel (nişte pantaloni de costum, bleumarin şi eleganţi) şi s-a uitat în valiză. A izbit-o singurătatea profundă pe care aceasta o emana. Era acolo un exemplar din propria ei carte. Privea hotărâtă de pe copertă, cu ochi reci, ca de oţel, îmbrăcată în costumul de înot al echipei Marii Britanii. A ridicat cartea şi a observat un detaliu mărunt, şi anume că era „scrisă în colaborare cu Amanda Sands”.

Amanda Sands, a aflat de pe internet, era „scriitoare-fantomă pentru o mulţime de celebrităţi din lumea sportului”.

Apoi s-a uitat la ceas. Era timpul să coboare în lobby.

Lângă ea aşteptau două persoane elegant îmbrăcate, pe care nu le cunoştea, şi încă una, pe care a recunoscut-o imediat. Bărbatul purta costum şi, în viaţa aceasta, era proaspăt ras, avea părul pieptănat într-o parte, în stilul oamenilor de afaceri, dar era acelaşi Joe dintotdeauna. Sprâncenele lui negre erau la fel de stufoase ca înainte – „Ăsta e italianul din tine”, cum obişnuia să spună mama lor.

— Joe?

În plus, fratele ei zâmbea. Un zâmbet larg, frăţesc, nicidecum complicat.

— ’Neaţa, surioară! a salutat-o el, surprins şi uşor stingherit de îmbrăţişarea prelungă cu care l-a întâmpinat ea.

După ce i-a dat drumul din strânsoare, Joe i le-a prezentat pe celelalte două persoane lângă care stătea.

— Ea este Priya, din cadrul proiectului de cercetare Gulliver, care organizează evenimentul, iar el e Rory, de la Celebrity Speakers.

— Bună, Priya! Bună, Rory! Mă bucur să vă cunosc.

— Da, aşa e, a zis Priya zâmbind. Suntem încântaţi că eşti aici.

— O spui de parcă nu ne-am mai fi întâlnit niciodată până acum! a observat Rory, izbucnind într-un râs zgomotos.

Nora a bătut în retragere.

— Da, ştiu că *ne-am* mai întâlnit, Rory. Era doar o glumă. Doar îmi ştii simţul umorului.

— Tu ai simţul umorului?

— Bună poantă, Rory!

— În regulă, a intervenit fratele ei, uitându-se la ea şi zâmbind. Vrei să vezi locul?

Ea zâmbea întruna. Fratele ei era aici. Fratele ei, pe care nu-l mai văzuse de doi ani şi cu care nu mai avusese nicio legătură de şi mai mult timp, avea un aer sănătos şi fericit şi părea că o *place* cu adevărat.

— Locul?

— Da. Sala. Unde o să ţii discursul.

— Totul e pregătit, a adăugat Priya, săritoare.

— E o încăpere al naibii de mare, a zis Rory aprobator, punând deoparte un pahar de carton cu cafea.

Aşa că Nora a acceptat să fie condusă în sala albastră şi imensă pentru conferinţe, prevăzută cu o scenă lată şi cu aproximativ o mie de scaune goale. Un tehnician îmbrăcat în negru s-a apropiat şi a întrebat-o:

— Ce preferaţi? Guler, căşti sau manual?

— Poftim?

— Ce fel de microfon aţi dori acolo, sus?

— Oh!

— Căşti! a exclamat fratele ei din spate.

— Da. Căşti, a repetat Nora.

— Mă gândeam că e mai bine, i-a explicat Joe, după coşmarul cu microfonul din Cardiff.

— Da, categoric. Ce coşmar!

Priya zâmbea, parcă dorindu-şi să întrebe ceva.

— Nu-i aşa că nu ai niciun material multimedia? Nu ai diapozitive sau ceva asemănător?

— Ăăă, eu…

Rory şi fratele ei se uitau la ea, oarecum îngrijoraţi.

Era, evident, o întrebare la care ar fi trebuit să ştie

răspunsul, iar ea nu îl ştia.

— Da, a zis ea, apoi a observat expresia fratelui ei. Eu… nu. Aşa e, nu am. Nu am niciun material multimedia.

Toţii au privit-o de parcă nu era tocmai în apele ei, dar ea a continuat să zâmbească.

Ceai de mentă

Zece minute mai târziu, stătea alături de fratele ei în ceea ce se numea „Salonul de business VIP”, o încăpere mică, neaerisită, cu câteva scaune şi o masă pe care se aflau diverse ziare. Câţiva bărbaţi de vârstă mijlocie, îmbrăcaţi în costum, tastau ceva pe laptopuri.

Între timp, Nora reuşise să-şi dea seama că Joe era impresarul ei, funcţie pe care o ocupa de şapte ani, de când ea renunţase la înotul profesionist.

— Eşti pregătită pentru toate astea? a întrebat-o fratele ei, care tocmai adusese două pahare de la automat.

Joe a desfăcut un plic de ceai. Mentă. L-a introdus în paharul cu apă fierbinte pe care-l adusese de la automat. Apoi i l-a întins Norei.

Nu mai băuse niciodată ceai de mentă.

— E pentru mine?

— Păi, da. E singura băutură din plante pe care o au.

Pentru el, luase o cafea, după care Nora tânjea în secret. Poate că în viaţa asta nu consuma cafeină.

Eşti pregătită pentru toate astea?

— Pentru ce să fiu pregătită? l-a întrebat Nora.

— Pentru discursul de azi.

— Ăăă, da. Cât va dura?

— Patruzeci de minute.

— Desigur.

— Sunt o grămadă de bani în joc. Am obţinut mai mult de zece.

— Bravo ţie!

— Ei bine, eu tot cu douăzeci la sută voi rămâne. Nu e cine ştie ce sacrificiu.

Nora încerca să-şi dea seama cum ar putea desluşi povestea care-i lega. Cum putea să afle de ce în această viaţă erau împreună şi se înţelegeau bine. Banii puteau fi motivul, deşi aceştia nu îl motivaseră niciodată în mod special. Şi da, desigur, fusese supărat atunci când Nora se retrăsese din

afacerea cu compania de înregistrări, dar asta pentru că el îşi dorea să cânte la chitară în The Labyrinths pentru tot restul vieţii şi să devină vedetă rock.

După ce a înmuiat de câteva ori pliculeţul de ceai în apă, Nora i-a dat drumul în pahar.

— Te-ai gândit vreodată că vieţile noastre ar fi putut să fie diferite? De exemplu, dacă eu nu aş fi continuat cu înotul?

— Nu tocmai.

— Cu ce crezi că te-ai ocupa dacă nu ai fi impresarul meu?

— Impresariez şi alte persoane, să ştii.

— Da, bineînţeles că ştiu. Evident.

— Presupun că nu aş impresaria pe nimeni, dacă nu ai fi tu. Adică, tu ai fost primul meu client. Tu mi i-ai prezentat pe Kai, apoi pe Natalie. Şi după aceea, pe Eli, aşa că…

Nora a încuviinţat din cap, de parcă ar fi ştiut cine sunt Kai, Natalie şi Eli.

— E adevărat, dar poate că ai fi găsit altă cale.

— Cine ştie? Sau poate aş fi în continuare în Manchester, nu ştiu.

— În Manchester?

— Da. Doar îţi aminteşti cât de mult îmi plăcea acolo. La universitate.

Cu greu se abţinea să nu se arate surprinsă de toate informaţiile, de faptul că acest frate cu care ea se înţelegea bine, cu care lucra, mersese la facultate. În viaţa originară, fratele ei se înscrisese la Facultatea de Istorie din Manchester şi dăduse examenele de admitere, dar nu obţinuse notele necesare, poate pentru că era prea preocupat să se îmbete cu Ravi în fiecare noapte. Şi, într-un final, se hotărâse că nu mai vrea să meargă la universitate.

Au mai stat puţin de vorbă.

La un moment dat, el a fost distras de telefon.

Nora a observat pe ecranul de start poza unui bărbat radios, frumos şi zâmbitor, pe care ea nu îl mai văzuse până atunci. A remarcat verigheta fratelui ei şi a mimat o expresie neutră.

— Şi cum e viaţa de bărbat căsătorit?

Joe a zâmbit. Era un surâs fericit şi autentic. Nu-l mai

văzuse zâmbind aşa de ani buni. În viaţa ei iniţială, Joe nu avusese niciodată noroc în dragoste. Deşi Nora ştiuse încă din adolescenţă că fratele ei e homosexual, Joe recunoscuse asta abia la vârsta de douăzeci şi doi de ani. Şi nu avusese niciodată o relaţie fericită de lungă durată. Se simţea vinovată că viaţa ei avea puterea de a o modela pe a fratelui ei în moduri atât de profunde.

— Ei, îl ştii pe Ewan. Ewan e Ewan.

Nora i-a întors zâmbetul de parcă ar fi ştiut cine e Ewan şi cum era el mai exact.

— Da. E grozav. Mă bucur enorm pentru voi.

Joe a râs.

— Suntem căsătoriţi de cinci ani. Vorbeşti de parcă el şi cu mine abia ne-am fi cunoscut.

— Nu, doar că… ştii tu, uneori te consider norocos. Eşti atât de îndrăgostit. Şi de fericit.

— Îşi doreşte un câine, a zis el zâmbind. E noua noastră dezbatere. Nu că m-ar deranja să avem un câine. Doar că eu aş prefera un câine luat de la un adăpost. Nu mi-ar plăcea un maltipoo sau un bichon. Eu aş vrea un lup. Ştii tu, un câine adevărat.

Nora s-a gândit la Voltaire.

— Animalele sunt o companie plăcută…

— Da. Încă îţi mai doreşti un câine?

— Da. Sau o pisică.

— Pisicile sunt prea neascultătoare, a zis el şi, de data asta, glasul i-a sunat exact cum şi-l amintea ea. Câinii ştiu unde le e locul.

— Nesupunerea e fundamentul libertăţii. Cei supuşi trebuie să fie sclavi.

Joe părea şocat.

— *Pe asta* de unde-ai scos-o? E un citat?

— Da. Henry David Thoreau. Ştii tu, filosoful meu preferat.

— De când te pasionează filosofia?

Desigur. În această viaţă, nu făcuse facultatea de filosofie. În timp ce eul ei din prima viaţă citise operele lui Thoreau, ale lui Lao Zi şi ale lui Sartre, într-o cameră studenţească murdară

din Bristol, actuala Nora urcase pe podiumul olimpic din Beijing. În mod bizar, era la fel de tristă pentru această versiune a ei care nu se îndrăgostise niciodată de frumuseţea simplă a cărţii *Walden* de Thoreau sau de *Meditaţiile* lui Marcus Aurelius, cum fusese pentru acea Nora care nu-şi dusese niciodată la îndeplinire potenţialul olimpic.

— Oh, nu ştiu… Am dat întâmplător peste câteva dintre lucrările lui pe internet.

— Ah! Ce tare! O să caut şi eu. Ai putea să foloseşti aşa ceva în discursul tău.

Nora simţea cum i se scurge sângele din obraji.

— Ăăă, mă gândeam că aş putea să fac lucrurile uşor diferit astăzi. Să… improvizez puţin.

La urma urmei, îşi exersa de o vreme abilitatea de a improviza.

— Am văzut aseară un documentar despre Groenlanda. Mi-a amintit de perioada în care erai obsedată de Polul Nord, când decupai poze cu urşi-polari şi alte chestii asemănătoare.

— Da. Doamna Elm mi-a zis că cel mai bun mod prin care poţi să explorezi Cercul Polar e să devii glaciolog. Şi asta mi-am dorit să mă fac.

— Doamna Elm… a şoptit el. Numele îmi sună cunoscut.

— Bibliotecara şcolii.

— Asta era! Parcă te mutaseşi în bibliotecă, nu?

— Cam aşa ceva.

— Ia gândeşte-te! Dacă n-ai fi continuat cu înotul, probabil că acum te-ai fi aflat în Groenlanda.

— Svalbard, a zis Nora.

— Poftim?

— E un arhipelag din Norvegia. Foarte aproape de Oceanul Arctic.

— Bine. În Norvegia, atunci. Acolo ai fi acum.

— Poate că da. Sau poate că aş fi tot în Bedford. Umblând aiurea pe străzi. Şomeră. Chinuindu-mă să plătesc chiria.

— Nu fi prostuţă! Sigur ai fi făcut tu ceva important.

Nora a zâmbit, văzând cât de inocent este fratele ei mai mare.

— În alte vieţi, poate că tu şi cu mine nici nu ne-am înţelege.
— Prostii!
— Sper să fie prostii.
Joe părea stânjenit şi, în mod evident, voia să schimbe subiectul.
— Hei, ghici cu cine m-am întâlnit ieri.
Nora a ridicat din umeri, sperând că e cineva de care auzise şi ea.
— Ravi. Îl mai ţii minte?
S-a gândit la Ravi, care nu mai departe de ieri o certase în magazinul de reviste şi ziare.
— Ah, da! Ravi.
— Ei bine, am dat nas în nas cu el.
— În Bedford?
— Ha! Dumnezeule, nu! N-am mai fost acolo de ani buni. Nu. În staţia Blackfriars. Cu totul întâmplător. Nu-l mai văzusem de mai bine de zece ani. *Cel puţin*. Voia să mergem într-un bar. Iam zis că nu mai consum alcool şi aşa mai departe. Că nu am mai băut un pahar de vin şi n-am mai tras un fum de ani întregi.
Nora a dat din cap aprobator, de parcă vestea abia primită n-ar fi fost o veritabilă bombă.
— De la moartea mamei, atunci când am dat de belea. Cred că s-a întrebat: „Cine-i tipul ăsta?” Dar s-a comportat frumos. Un tip ca lumea. Acum e cameraman. În plus, mai face şi ceva muzică. Nu rock. Se pare că e DJ. Mai ţii minte trupa pe care o făcusem împreună cu el cu ani în urmă? The Labyrinths?
Îi era tot mai uşor să se prefacă.
— Ah, da. The Labyrinths. Desigur. Ce nostalgic!
— Da. Mi s-a părut că-i e dor de vremurile alea. Cu toate că nu eram buni de nimic, iar eu nu ştiam să cânt.
— Dar tu? Te-ai întrebat vreodată ce-ar fi fost dacă The Labyrinths ar fi ajuns pe cai mari?
Joe a râs oarecum trist.
— Nu ştiu dacă aşa ceva *ar fi fost posibil*.
— Poate că mai aveaţi nevoie de o persoană. Eu obişnuiam

să cânt la orga pe care ţi-o cumpăraseră mama şi tata.

— Serios? Când ai avut timp pentru aşa ceva?

O viaţă fără muzică. O viaţă în care nu citise cărţile pe care le iubise.

Dar totodată o viaţă în care se înţelegea cu fratele ei. O viaţă în care nu trebuise să-l dezamăgească.

— Oricum, Ravi voia să te salute. Voia să depănaţi amintiri. Lucrează la o staţie de metrou de-aici. Aşa că o să încerce să vină să vadă prelegerea.

— Poftim? Oh! Aş… Aş prefera să nu o facă.

— De ce?

— Nu mi-a plăcut niciodată Ravi.

Joe s-a încruntat.

— Serios? Nu-mi amintesc să-mi fi spus asta… E în regulă. E băiat bun. Poate că pe-atunci era cam pierde-vară, dar pare să se fi adunat puţin…

Nora era tulburată.

— Joe?

— Da.

— Ştii când a murit mama?

— Da.

— Eu unde eram?

— Cum adică? Te simţi bine azi, surioară? Funcţionează noul medicament?

— Medicament?

Şi-a deschis geanta şi a început să scormonească prin ea. A găsit o cutiuţă cu antidepresive şi s-a întristat.

— Voiam să ştiu. Am văzut-o pe mama înainte să moară?

Joe s-a încruntat. Era acelaşi Joe. În continuare incapabil să-i citească gândurile surorii lui. În continuare dornic să fugă de realitate.

— Ştii bine că nu eram acolo. Totul a fost atât de fulgerător. Nu ne-a spus cât e de bolnavă. Ca să ne protejeze. Sau poate pentru că nu voia să-i cerem să nu mai bea.

— Să bea? Mama bea?

Joe devenea tot mai îngrijorat.

— Ai amnezie, surioară? Bea câte o sticlă de gin pe zi din

clipa în care a intrat Nadia în scenă.

— Da. Desigur. Îmi amintesc.

— În plus, se apropia Campionatul European şi nu a vrut să te distragă…

— Doamne! Ar fi trebuit să fiu acolo. Unul dintre noi ar fi trebuit să fie acolo, Joe. Amândoi…

Expresia lui a îngheţat pe chip.

— N-ai fost niciodată prea apropiată de mama, nu? De ce dintr-odată…

— Ne-am apropiat. Adică, m-aş fi apropiat. Eu…

— Mă sperii îngrozitor. Te comporţi de parcă n-ai fi în apele tale.

Nora a dat din cap că da.

— Da, eu… Eu doar… Da, cred că ai dreptate… Cred că e de la pastile.

Şi-o amintea pe mama ei, în ultimele luni din viaţă, spunând: „Nu ştiu ce m-aş fi făcut fără tine.” Probabil că-i spusese acelaşi lucru şi lui Joe. Doar că, în viaţa asta, nu-l avusese aproape pe niciunul dintre ei.

Apoi Priya a intrat în cameră. Rânjind şi ţinând în mână telefonul şi un fel de clipboard.

— A sosit momentul, i-a anunţat ea.

Copacul vieţii noastre

Cinci minute mai târziu, Nora a revenit în vasta sală de conferinţe a hotelului. Cel puţin o mie de persoane îl urmăreau pe primul vorbitor, care tocmai îşi încheia prezentarea. Autoarea cărţii *Zero to Hero*. Cartea pe care o avea Dan pe noptieră în cealaltă viaţă. Nora stătea pe locul ei rezervat din primul rând, dar nu asculta. Era prea supărată în legătură cu mama ei, prea neliniştită în legătură cu discursul, aşa că a prins din zbor doar câteva cuvinte ciudate, o frază care a rămas plutind în mintea ei precum nişte crutoane într-o supă minestrone. „Un fapt puţin ştiut”, „ambiţie”, „s-ar putea să vă surprindă să auziţi că”, „dacă eu pot s-o fac”, „încercări dificile”.

Îi era greu să respire în încăperea asta. Mirosea a mosc şi a mochetă nouă.

Nora se străduia să-şi păstreze calmul.

S-a aplecat spre fratele ei şi i-a şoptit:

— Nu cred că sunt în stare să fac asta.

— Poftim?

— Cred că am un atac de panică.

Joe s-a uitat la ea, zâmbind, însă cu acea privire dură pe care şi-o amintea dintr-o altă viaţă, când avusese un atac de panică înaintea unuia dintre primele lor concerte cu The Labyrinths, într-un bar din Bedford.

— O să fie bine.

— Nu ştiu dacă pot s-o fac. Nu-mi mai amintesc nimic.

— Te gândeşti prea mult.

— Sufăr de anxietate. Nu mai ştiu să gândesc altfel.

— Haide! Nu ne dezamăgi!

Nu ne dezamăgi!

— Dar…

A încercat să se gândească la muzică.

Muzica o liniştise întotdeauna.

În minte i-a venit o melodie. S-a ruşinat puţin în sinea ei, când şi-a dat seama că melodia care i se învârtea în cap era

„Beautiful Sky”. Un cântec vesel, plin de speranţă, pe care nu-l mai cântase de mult. *Cerul se întunecă,/ Se-nnegreşte azurul,/ Dar stelele cutează încă/ Să mai strălucească…*

Însă apoi, persoana de lângă Nora – o femeie de afaceri elegant îmbrăcată, în vârstă de vreo cincizeci şi ceva de ani, sursa parfumului de mosc – s-a aplecat şi i-a şoptit:

— Îmi pare nespus de rău pentru ceea ce ţi s-a întâmplat. Ştii tu, în Portugalia…

— Ce anume?

Răspunsul femeii a fost acoperit de publicul care exact atunci a izbucnit într-un ropot de aplauze.

— Poftim? a întrebat-o ea din nou.

Prea târziu. Nora era invitată pe scenă, iar fratele ei îi făcea semne cu cotul.

Joe aproape că urla:

— Publicul te vrea. Hai, du-te!

S-a îndreptat timid spre pupitrul de pe scenă, spre propriul chip care zâmbea triumfător, cu medalia de aur la gât, proiectat pe ecranul din spatele ei.

Dintotdeauna îi displăcuse profund să fie în centrul atenţiei.

— Bună ziua, a zis ea, agitată, la microfon. E o plăcere să mă aflu azi aici…

Vreo mie de chipuri se zgâiau la ea, în aşteptare.

Nu se mai adresase nicicând atâtor persoane simultan. Nici măcar când făcuse parte din trupa The Labyrinths nu cântase pentru mai mult de o sută de persoane, iar atunci vorbea cât mai puţin posibil, între melodii. Când lucra la Teoria Corzilor, deşi se simţea în largul ei să discute cu clienţii, rareori lua cuvântul în şedinţele cu angajaţii, cu toate că nu fuseseră niciodată mai mult de cinci persoane în încăpere. La universitate, în vreme ce Izzy îşi susţinea prezentările cu mare uşurinţă, Nora se frământa cu săptămâni înainte.

Joe şi Rory se holbau la ea nedumeriţi.

Nora pe care o văzuse în prelegere nu era această Nora şi se îndoia că va putea să devină vreodată acea persoană. Nu fără să fi realizat tot ce realizase ea.

— Bună! Numele meu este Nora Seed.

Nu o spusese în glumă, totuşi întreaga sală a râs. În mod evident, nu mai era nevoie să se prezinte.

— Viaţa e ciudată, a început ea. Cum o trăim dintr-odată. În linie dreaptă. Dar asta nu e totul. Fiindcă viaţa nu constă, pur şi simplu, din lucrurile pe care le facem, ci şi din cele pe care nu le facem. Şi fiecare clipă din viaţa noastră este… un soi de cotitură.

În continuare, nicio reacţie.

— Gândiţi-vă la asta! Gândiţi-vă de unde pornim la drum… dintr-un punct bine definit. Asemenea seminţei unui copac plantate în pământ. Apoi… creştem… şi creştem… şi, la început, devenim un trunchi…

Absolut nimic.

— Dar apoi, trunchiului – copacului, care reprezintă viaţa noastră – îi cresc ramuri. Gândiţi-vă la toate ramurile care pornesc de la diferite niveluri ale trunchiului. Şi gândiţi-vă la toate crengile care se ramifică din nou, îndreptându-se adesea în direcţii opuse. Gândiţi-vă la crengile care la rândul lor dau naştere altora, care devin rămurele. Şi gândiţi-vă la capetele fiecăreia dintre aceste rămurele, toate crescând în diferite locuri dintr-una singură, din cea iniţială. La fel e şi viaţa, dar la o scară mai mare. Ramuri noi se formează în fiecare secundă a fiecărei zile. Şi, din punctul nostru de vedere – din punctul de vedere al fiecăruia –, arată ca un… ca un şir neîntrerupt. Fiecare crenguţă a făcut o singură călătorie. Dar mai sunt şi alte crenguţe. Şi mai sunt şi alte zile de azi. Alte vieţi, care ar fi fost diferite dacă am fi apucat-o pe alte cărări în tinereţe. Acesta este copacul vieţii. O mulţime de religii şi de mitologii au dezbătut subiectul copacului vieţii. E o noţiune pe care o regăsim în budism, în iudaism şi în creştinism. În plus, o mulţime de filosofi şi de scriitori au vorbit despre metaforele copacului. Pentru Sylvia Plath, existenţa reprezenta un smochin şi fiecare viaţă posibilă pe care o putea trăi – cea de femeie căsătorită şi fericită, cea în care era o poetă de succes – reprezenta o smochină zemoasă, doar că nu a putut să le guste pe cele dulci, aşa că au putrezit, pur şi simplu, sub ochii ei. Poţi să înnebuneşti dacă te

gândeşti la toate celelalte vieţi pe care nu ai ocazia să le trăieşti. De pildă, în cea mai mare parte din vieţile mele, eu nu mă aflu pe această scenă, vorbindu-vă despre succes… În majoritatea vieţilor nu sunt medaliată cu aur la olimpiadă.

Şi-a amintit ceva ce-i spusese doamna Elm când se afla în Biblioteca de la Miezul Nopţii.

— Vedeţi voi, adesea, a face altfel un lucru echivalează cu a face altfel totul. Faptele nu pot fi anulate într-o viaţă, oricât am încerca…

De data aceasta, oamenii o ascultau. Era limpede că aveau nevoie de o doamnă Elm în viaţa lor.

— Singura cale de a învăţa este să trăieşti.

Şi a continuat aşa timp de douăzeci de minute, amintindu-şi cât a putut de mult din cele spuse de doamna Elm, apoi şi-a coborât privirea spre palmele care luceau, albe, de la lumina de pe pupitru.

În timp ce îşi studia o linie rozalie şi umflată de pe piele, şi-a dat seama că era cicatricea unei răni pe care şi-o făcuse ea însăşi, ceea ce i-a întrerupt şirul gândurilor. Sau mai degrabă i-a oferit o nouă direcţie.

— Şi… şi… ideea e… că drumul pe care îl considerăm a fi cel mai de succes, de fapt nu este aşa. Fiindcă adesea, concepţia noastră despre succes are legătură cu ideea proastă, extrinsecă, de realizare – o medalie olimpică, soţul ideal, un salariu bun. Şi avem toate celelalte idealuri pe care încercăm să le atingem. Când, de fapt, succesul nu e ceva ce se poate măsura, iar viaţa nu e o cursă pe care să o poţi câştiga. De fapt, totul e… o prostie…

Acum, publicul era, în mod cert, stânjenit. Fără îndoială că nu se aştepta la un asemenea discurs. Nora a scrutat mulţimea, din care o singură persoană o urmărea, zâmbindu-i. Fiindcă era îmbrăcat elegant, cu cămaşă albastră, de bumbac şi cu părul mult mai scurt decât îl avea în viaţa din Bedford, Norei i-a luat o clipă să-l recunoască pe Ravi. Acest Ravi avea un aer prietenos, dar ea nu-şi putea alunga din minte imaginea celuilalt Ravi, cel care ieşise ca o furtună din magazinul de reviste şi ziare, furios că nu-şi permitea să

cumpere o revistă şi dând vina pe ea pentru asta.

— Vedeţi, ştiu că aşteptaţi discursul meu în drumul vostru către succes. Însă adevărul este că succesul e o iluzie. Totul e o iluzie. Există, într-adevăr, situaţii pe care le putem depăşi. De pildă, eu am trac de scenă, şi, cu toate acestea, mă aflu pe scenă. Priviţi-mă… Sunt sus, pe scenă! De curând, cineva mi-a spus că, de fapt, problema mea nu e frica de scenă. Problema mea e frica de viaţă. Şi ştiţi ce? Are al naibii de multă dreptate. Fiindcă viaţa e înspăimântătoare şi este aşa dintr-un anumit motiv, iar motivul e că, pe orice ramură a vieţii am apuca să trăim, rămânem în permanenţă în acelaşi copac putrezit. Mi-am dorit să fiu multe lucruri în viaţă. Tot felul de lucruri. Dar, dacă ai o viaţă putredă, aşa va rămâne, orice-ai face. Umezeala descompune orice lucru inutil…

Joe făcea semne cu disperare în dreptul gâtului, cerându-i să se oprească.

— Oricum, fiţi buni şi… Fiţi buni pur şi simplu. Am sentimentul că voi pleca acum, aşa că n-aş mai vrea decât să-i spun fratelui meu Joe că îl iubesc. Te iubesc, frăţioare, şi vă iubesc pe toţi cei prezenţi aici. A fost o plăcere să mă aflu aici.

Iar clipa în care a spus că a fost o plăcere să se afle acolo a fost şi ultima în care s-a mai aflat.

Eroare de sistem

Nora s-a întors în Biblioteca de la Miezul Nopţii.

Dar, de data aceasta, se afla ceva mai departe de rafturile cu cărţi. Era zona vag definită a birourilor pe care le zărise mai devreme pe unul dintre culoarele mai largi. Pe birou erau organizatoare care conţineau doar câteva teancuri de hârtii răvăşite, cutii şi un computer.

Computerul avea un aspect de-a dreptul învechit, pătrăţos ca o cutie crem, aşezat pe birou, lângă hârtii. Era genul de computer la care doamna Elm ar fi lucrat în biblioteca şcolii. Acum, femeia şedea la birou, tastând rapid şi holbându-se la monitor, în timp ce Nora aştepta în picioare, lângă ea.

Luminile de deasupra – aceleaşi becuri fără abajur, care atârnau la capătul unor cabluri – pâlpâiau frenetic.

— Tata era în viaţă datorită mie. Dar, totodată, a avut o aventură, iar mama a murit devreme, iar eu mă înţelegeam cu fratele meu, pentru că nu-l dezamăgisem niciodată, şi totuşi era acelaşi frate dintotdeauna şi se purta frumos cu mine pentru că eu îl ajutam cu bani şi... şi... Nu a fost visul olimpic pe care mi l-am imaginat. Eu eram aceeaşi. În plus, se întâmplase ceva în Portugalia. Probabil că încercasem să mă sinucid sau ceva asemănător... Mai sunt şi alte vieţi sau doar decorul se schimbă?

Însă doamna Elm nu o asculta. Nora a observat ceva pe birou. Un stilou vechi, din plastic portocaliu. Exact un stilou de genul acesta avusese şi Nora când mergea la şcoală.

— Scuzaţi-mă. Doamnă Elm, mă auziţi?

Ceva era în neregulă.

Chipul bibliotecarei se crispase de îngrijorare. Citea de pe ecran, ca pentru sine.

— Eroare de sistem.

— Doamnă Elm? Mă scuzaţi. Iu-hu! Mă vedeţi?

Nora a bătut-o uşor pe umăr, ceea ce a părut să funcţioneze.

Faţa doamnei Elm s-a relaxat brusc, atunci când s-a întors

de la computer.

— Oh, Nora! Te-ai întors?

— Nu vă aşteptaţi să revin? Credeaţi că era viaţa pe mi-o doream?

Femeia a clătinat din cap aproape fără să-l mişte. Dacă aşa ceva era posibil.

— Nu, nu despre asta e vorba. Doar că părea fragil.

— Ce anume?

— Transferul.

— Transferul?

— Din carte până aici. De la *viaţa pe care ai ales-o* până aici. Se pare că e o problemă. O problemă la nivelul întregului sistem. Ceva ce e dincolo de capacitatea mea de a controla. Ceva *extern*.

— În viaţa mea originară, vreţi să spuneţi?

Doamna Elm se holba din nou la monitor.

— Da. Ştii, Biblioteca de la Miezul Nopţii există doar pentru că tu exişti. În viaţa ta originară.

— Aşadar, sunt pe moarte?

Doamna Elm părea exasperată.

— E posibil. Asta înseamnă că se poate să fi ajuns la capătul tuturor posibilităţilor.

Nora s-a gândit cât de bine se simţise când înotase în piscină. Cât de energică şi de vie. După care ceva s-a întâmplat în adâncul sufletului ei. Un sentiment bizar. Un gol în stomac. O *schimbare* fizică. O schimbare în ea însăşi. Dintr-odată, noţiunea de moarte o tulbura. În aceeaşi clipă, becurile de deasupra capetelor lor au încetat să mai pâlpâie, începând să lumineze puternic.

Doamna Elm a bătut din palme, în timp ce citea noile informaţii de pe monitorul calculatorului.

— Oh, şi-a revenit! Asta-i bine. Eroarea a dispărut. Funcţionăm din nou. Cred că *ţie* trebuie să-ţi mulţumesc.

— Poftim?

— Ei bine, conform computerului, cauza principală care ţine de gazdă s-a rezolvat temporar. Şi acea cauză principală eşti tu. Tu eşti gazda.

Femeia a zâmbit. Nora a clipit, iar când a redeschis ochii, şi ea, şi doamna Elm se aflau deja în cu totul altă parte a bibliotecii. Din nou printre rafturile de cărţi. Stăteau în picioare, nemişcate, faţă în faţă.

— Bine. Acum, linişteşte-te, a zis doamna Elm, înainte să răsufle cu putere.

În mod evident, vorbea de una singură.

— Mama a murit la date diferite în vieţi diferite. Mi-aş dori o viaţă în care ea să fie încă aici. Există o astfel de viaţă?

Doamna Elm şi-a îndreptat atenţia spre Nora.

— Poate că da.

— Excelent!

— Dar nu te poţi duce acolo.

— De ce nu?

— Fiindcă în această bibliotecă e vorba despre deciziile *tale*. Nicio decizie dintre cele pe care le-ai fi luat tu nu ar fi putut-o menţine în viaţă mai departe de ieri. Îmi pare rău.

Un bec a pâlpâit deasupra capului Norei. Cu toate astea, restul bibliotecii a rămas neschimbat.

— Ar mai fi ceva la care să te gândeşti, Nora. Care a fost partea bună din ultima viaţă?

Nora a dat din cap.

— Înotul. Mi-a plăcut să înot. Însă nu cred că eram fericită în viaţa aceea. Nu ştiu dacă sunt cu adevărat fericită în vreuna dintre vieţi.

— Fericirea e ţelul tău?

— Nu ştiu. Presupun că-mi doresc ca viaţa mea să însemne ceva. Vreau să înfăptuiesc ceva bun.

— Cândva ţi-ai dorit să devii glaciolog, şi-a amintit doamna Elm.

— Da.

— Îmi vorbeai despre asta. Ziceai că te interesează Cercul Polar, aşa că ţi-am sugerat să te faci glaciolog.

— Îmi amintesc. Mi-a plăcut ideea de la bun început. Totuşi, mamei şi tatei nu le-a surâs ideea.

— De ce?

— Nu ştiu exact. Ei mă încurajau să continui cu înotul. Mă

rog, tata mă încuraja. În schimb, se purtau bizar faţă de orice presupunea studii academice.

Nora a simţit o tristeţe profundă în adâncul sufletului. Încă de când venise pe lume, părinţii ei o trataseră altfel decât pe fratele ei.

— Exceptând înotul, doar de la fratele meu se aşteptau să realizeze ceva, i-a povestit ea doamnei Elm. Mama m-a ţinut departe de orice activitate care m-ar fi putut lua de lângă ea. Spre deosebire de tata, ea nici măcar nu m-a îndemnat să înot. Dar, cu siguranţă, trebuie să existe o viaţă în care să nu o fi ascultat pe mama şi în care acum sunt cercetător la Cercul Polar. Departe de toate. Cu un ţel bine trasat. Ajutând planeta. Desfăşurând studii despre impactul schimbărilor climatice. O viaţă printre cei din linia întâi.

— Aşadar, vrei să-ţi găsesc acea viaţă?

Nora a oftat. Încă nu era hotărâtă ce dorea. Dar măcar Cercul Polar Arctic avea să fie ceva diferit.

— În regulă. Da.

Svalbard

S-a trezit într-un pat micuţ, în cabina îngustă a unui vas. Ştia că e un vas pentru că se legăna şi, într-adevăr, legănatul, oricât de lin ar fi fost, o trezise. Cabina era aproape goală, exista doar strictul necesar. Nora purta o bluză groasă de *fleece* şi pantaloni lungi, vătuiţi. A tras pătura într-o parte şi şi-a dat seama că o doare capul. Avea gura atât de uscată, încât îşi simţea obrajii supţi şi lipiţi de dinţi. A tuşit puternic, din piept, simţindu-se la un milion de lungimi de bazin distanţă de corpul unei participante la olimpiadă. Degetele îi miroseau a tutun. S-a ridicat în capul oaselor şi a văzut o femeie cu părul blond, spălăcit, robustă, cu pielea asprită de vânt, care stătea pe celălalt pat, holbându-se la ea.

— *God morgen*, Nora!

Nora i-a zâmbit. Spera că în această viaţă nu vorbea fluent limba scandinavă a femeii acesteia, oricare ar fi fost ea.

— Bună dimineaţa!

A remarcat o sticlă de vodcă pe jumătate goală şi o cană pe podea, lângă patul femeii. Pe dulăpiorul dintre paturi se afla un calendar cu câini (aprilie: un springer spaniel). Cele trei cărţi de alături erau toate în engleză. Cea aflată mai aproape de femeie se numea *Principles of Glacier Mechanics*. Două se aflau lângă Nora: *A Naturalist's Guide to the Arctic* şi *The Saga of the Volsungs: The Norse Epic of Sigurd the Dragon Slayer,* într-o ediţie clasică de la Penguin. Era frig. Era straşnic de frig. Frigul acela care aproape că te arde, care îţi înţepeneşte degetele de la mâini şi de la picioare şi îţi înăspreşte obrajii. Chiar şi înăuntru. Chiar dacă ai pe tine mai multe straturi de lenjerie termoizolantă. Chiar dacă îţi pui şi pulover. Rezistenţele a două reşouri electrice luceau portocalii. Fiecare expiraţie forma un norişor.

— De ce eşti aici, Nora? a întrebat-o femeia, cu un accent englezesc greoi.

O întrebare-capcană, atunci când nu ştiai ce însemna „aici”.

— Nu e prea dimineaţă ca să filosofăm? a întrebat-o Nora,

zâmbind încordată.

Prin hublou a zărit un perete de gheaţă înălţându-se din mare. Se afla fie foarte departe în nord, fie foarte departe în sud. Oricum, undeva foarte departe.

Femeia continua să o privească insistent. Nora nu avea nici cea mai vagă idee dacă sunt prietene sau nu. Individa părea dură, directă, cu picioarele pe pământ, dar probabil că era o companie interesantă.

— Nu vreau să filosofez. Nici măcar nu mă întrebam ce te-a făcut să te dedici cercetărilor glaciologice. Deşi ar putea fi acelaşi lucru. Te întrebam de ce ai ales să fugi cât mai departe posibil de civilizaţie? Nu mi-ai mărturisit asta niciodată.

— Nu ştiu, i-a răspuns Nora. Îmi place frigul.

— Nimănui nu-i place când e *chiar atât* de frig. Decât dacă e sado-masochist.

Avea dreptate. Nora a luat puloverul de la capătul patului şi l-a tras peste cel pe care îl purta deja. În acelaşi timp a văzut, lângă sticla de vodcă, un ecuson laminat, cu şnur, aruncat pe podea.

Ingrid Skirbekk
Profesor de geologie
Institutul Internaţional de Cercetare Polară

— Nu ştiu, Ingrid. Presupun că îmi plac gheţarii. Vreau să le pătrund secretele. De ce se… topesc.

Nu suna câtuşi de puţin a expert în glaciologie, judecând după sprâncenele ridicate ale lui Ingrid.

— Dar tu? a întrebat-o Nora la rândul ei, plină de speranţă.

Ingrid a oftat. Şi-a frecat palma cu degetul mare de la cealaltă mână.

— După moartea lui Per, nu am mai suportat să rămân în Oslo. Toţi oamenii aceia care… nu erau el, ştii ce zic? Era o cafenea la universitate, unde obişnuiam să mergem împreună. Stăteam alături. Alături, dar în linişte deplină. O linişte fericită. Citeam ziarele, beam cafea. Mi-a fost greu să evit locurile acelea. Noi ne plimbam peste tot. Sufletul lui

frământat zăbovea pe fiecare stradă… Îi spuneam amintirii lui să se care naibii de-acolo, dar ea refuza. Durerea e un monstru. Dacă aş mai fi rămas, aş fi urât pe toată lumea. Prin urmare, când s-a ivit un post de cercetător în Svalbard, mi-am zis că da, asta e salvarea mea… Îmi doream să plec undeva unde el să nu fi pus piciorul niciodată. Voiam să merg undeva unde să nu mai întâlnesc fantoma lui. Dar, ştii, adevărul este că funcţionează doar pe jumătate. Locurile sunt doar locuri, amintirile sunt amintiri, iar viaţa e doar o viaţă nenorocită.

Nora asculta cu atenţie. Cu siguranţă, Ingrid îi mărturisea toate astea cuiva pe care credea că îl cunoaşte suficient de bine, cu toate că Nora era o străină. Un lucru ciudat. Greşit. Asta trebuie să fie cea mai complicată sarcină a unui spion, şi-a zis Nora. Sentimentele pe care oamenii le acumulează în relaţia cu tine, ca atunci când faci o investiţie proastă. Te simţi de parcă le-ai răpi ceva celor din jur.

Ingrid a zâmbit, întrerupându-i şirul gândurilor.

— În orice caz, îţi mulţumesc pentru seara trecută. Mi-a făcut bine să stăm de vorbă. Sunt o grămadă de tâmpiţi pe vasul ăsta, dar tu nu te numeri printre ei.

— Oh! Mersi. Nici tu.

Abia atunci a observat Nora arma, o puşcă mare, cu patul maro şi lat, sprijinită de peretele din celălalt capăt al cabinei, sub cârligele care serveau drept cuier.

Vederea ei a făcut-o să se simtă fericită într-o oarecare măsură. A făcut-o să se simtă din nou mândră de ea, ca la unsprezece ani. Aparent, *avea parte de aventură*.

Hugo Lefèvre

Cu capul pulsându-i de durere şi evident mahmură, Nora a traversat un culoar din lemn brut, până în micuţa sală de mese, care mirosea a hering marinat şi unde câţiva cercetători luau micul dejun.

Şi-a luat o cafea neagră şi nişte pâine de secară veche şi uscată şi s-a aşezat.

În jurul ei, dincolo de geamuri, se întindea cea mai stranie şi mai frumoasă privelişte pe care Nora o văzuse vreodată. Prin ceaţă se zăreau insule de gheaţă asemenea unor stânci perfect curate şi imaculate. În sala de mese se aflau încă şaptesprezece persoane, după numărătoarea Norei. Unsprezece bărbaţi şi şase femei. Nora s-a aşezat deoparte, singură, dar în următoarele cinci minute un bărbat cu părul scurt şi cu barbă ţepoasă, de două zile, s-a aşezat la masa ei. Purta un hanorac cu glugă, ca majoritatea celor din încăpere, dar parcă nu i se potrivea deloc; locul lui era mai degrabă pe Riviera, îmbrăcat în pantaloni scurţi de firmă şi într-un tricou polo roz. I-a zâmbit Norei. Ea a încercat să-i descifreze zâmbetul, să înţeleagă relaţia dintre ei. Bărbatul a mai studiat-o puţin, apoi şi-a mutat scaunul, aşezându-se faţă-n faţă cu ea. Nora a căutat din priviri un ecuson, însă el nu avea aşa ceva. Se întreba dacă ar trebui să ştie cum îl cheamă.

— Eu sunt Hugo, s-a prezentat bărbatul, spre uşurarea ei. Hugo Lefèvre. Tu eşti Nora, nu-i aşa?

— Da.

— Te-am văzut în Svalbard, la centrul de cercetări, dar nu am vorbit niciodată. În orice caz, voiam să-ţi spun că ţi-am citit lucrarea despre gheţarii care pulsează şi am rămas uimit.

— Serios?

— Da. Dintotdeauna m-a frământat întrebarea de ce se întâmplă asta aici şi nicăieri altundeva. E un fenomen bizar.

— Viaţa e plină de fenomene bizare.

Discuţia era tentantă, dar periculoasă. Nora a zâmbit discret şi politicos, apoi şi-a îndreptat privirea spre geam.

Insulele de gheaţă se transformau în insule propriu-zise. Deluşoare ascuţite, parţial acoperite de zăpadă, ca nişte vârfuri muntoase sau platouri drepte şi stâncoase. Şi dincolo de ele, gheţarul pe care îl văzuse Nora prin hubloul cabinei. Acum îşi putea face o imagine mai clară despre el, cu toate că plafonul de nori îi ascundea vârful. Celelalte părţi erau complet lipsite de ceaţă. Arăta incredibil.

Când vezi imaginea unui gheţar la televizor sau într-o revistă, nu observi decât un bloc alb şi neted. Însă acesta avea un aspect ca de munte. Maro-negricios şi alb. Iar albul avea nuanţe infinite, de o varietate vizuală infinită – alb-alb, alb-albăstrui, alb-turcoaz, alb-gălbui, alb-argintiu, alb-translucid –, devenea orbitor de viu şi de impresionant. Cu siguranţă, mult mai impresionant decât micul dejun.

— E deprimant, nu-i aşa? a întrebat Hugo.

— Ce anume?

— Faptul că ziua nu se sfârşeşte niciodată.

Observaţia lui a derutat-o pe Nora.

— În ce sens?

Bărbatul a aşteptat o secundă înainte să-i răspundă.

— Lumina fără sfârşit, i-a zis, după care a muşcat din biscuitul uscat. Începând din luna aprilie. E ca şi cum ai trăi o zi interminabilă… Urăsc senzaţia asta.

— Mie-mi spui?

— Ai crede că atârnă perdele în dreptul hublourilor. Abia dacă am dormit, de când sunt la bord. Nora a dat din cap aprobator.

— Cât a trecut de-atunci?

Bărbatul a râs. Avea un râs frumos. Cu gura închisă. Civilizat. Abia dacă aducea a râs.

— Am băut enorm cu Ingrid, aseară. Vodca mi-a răpit amintirile.

— Eşti sigură că vodca e de vină?

— Ce altceva?

Privirea lui iscoditoare a făcut-o imediat să se simtă vinovată.

S-a uitat la Ingrid, care-şi sorbea cafeaua în timp ce lucra la

laptop. Îşi dorea să fi stat acum lângă ea.

— Ei bine, a fost a treia noapte, i-a răspuns Hugo. De duminică rătăcim prin arhipelag. Da, de duminică. Atunci am plecat din Longyearbyen.

Nora a afişat o expresie de parcă ar fi vrut să spună că ştie toate astea.

— Duminica pare departe întotdeauna.

Aparent, vasul cotea. Nora s-a văzut nevoită să se aplece puţin în scaunul ei.

— Acum douăzeci de ani, apele din Svalbard nu erau deschise în aprilie. Şi uite acum. Parcă am naviga pe Mediterana.

Nora a încercat să zâmbească şi să pară relaxată.

— Nu chiar.

— În orice caz, am auzit că tu ai tras paiul scurt astăzi.

Nora se străduia să afişeze o mină inexpresivă, dar îi era greu.

— Serios?

— Tu eşti observatorul, nu-i aşa?

Habar n-avea despre ce vorbeşte el, dar se temea de licărul din ochii lui.

— Ba da, i-a răspuns ea. Eu sunt. Eu sunt observatorul.

Hugo a căscat ochii mari de uimire. Sau de uimire amestecată cu ironie. În cazul lui, era greu să faci diferenţa.

— Acel *observator?*

— Da?

Nora îşi dorea cu disperare să afle cu ce se ocupa de fapt un observator, dar nu putea să-l întrebe.

— Ei bine, *bonne chance*{8}*!* i-a urat Hugo, cu o privire evaluatoare.

— Mersi, i-a zis Nora, aţintindu-şi ochii asupra luminii arctice îngheţate şi asupra unui peisaj pe care nu-l mai văzuse decât în reviste. Sunt gata pentru provocare.

Mergând în cerc

O oră mai târziu, Nora se afla pe o stâncă vastă, acoperită de zăpadă. Mai degrabă un recif decât o insulă. Un loc atât de mic şi de nelocuit, încât nici măcar nu avea un nume, cu toate că în depărtare, peste întinderea de apă rece ca gheaţa, se zărea o insulă mai mare, denumită ameninţător Insula Ursului. Stătea în picioare lângă o barcă. Nu era *Lance*, vasul la bordul căruia luase micul dejun – acela era ancorat în siguranţă la mal –, ci o barcă gonflabilă cu motor, care fusese scoasă din apă aproape cu o singură mână de un individ mătăhălos, pe nume Rune, care, în ciuda numelui de provenienţă scandinavă, vorbea o engleză tărăgănată, specifică locuitorilor de pe coasta de vest a Americii.

La picioarele ei se afla un rucsac galben-fosforescent. Puşca Winchester pe care o văzuse sprijinită de peretele cabinei zăcea pe pământ. Era puşca *ei*. În această viaţă, deţinea o armă de foc. Lângă puşcă se afla o cratiţă cu un polonic în ea. Ţinea în mână altă armă, una mai puţin mortală – un pistol de semnalizare, pregătit să lanseze o rachetă.

Aflase ce „observa”.

În timp ce nouă dintre cercetători făceau muncă de teren, studiind climatul de pe această insuliţă, ea stătea de veghe, protejându-i împotriva urşilor-polari. Aparent, era o ameninţare cât se poate de reală. Şi, dacă zărea vreunul, primul lucru pe care trebuia să-l facă era să lanseze o rachetă de semnalizare. Aceasta avea un dublu rol: a) să sperie şi să alunge ursul şi b) să-i prevină pe ceilalţi.

Nu era o activitate inofensivă. Oamenii reprezentau surse gustoase de proteine, iar urşii nu se temeau de ei câtuşi de puţin, în special în ultimii ani, căci pierderea habitatului şi a surselor de hrană îi făcuse şi mai vulnerabili şi îi determina să acţioneze cu şi mai multă nesăbuinţă.

— Imediat ce ai lansat racheta de semnalizare, loveşti cratiţa cu polonicul, îi explicase cel mai bătrân membru al grupului, un individ spân, cu trăsături ascuţite, pe nume Peter,

care era liderul echipei de cercetare la sol şi care vorbea în permanenţă pe un ton foarte puternic. Urşii au auzul sensibil. Seamănă cu pisicile. Nouă din zece urşi se sperie de zgomotele puternice şi fug.

— Şi cu cel de-al zecelea ce întâmplă?

Bărbatul a făcut un semn în jos, spre puşcă.

— Îl omori. Înainte să te omoare el pe tine.

Nora nu era singura care avea puşcă. Cu toţii aveau arme. Erau nişte oameni de ştiinţă înarmaţi. În orice caz, Peter a început să râdă, iar Ingrid a bătut-o uşor pe spate.

— Sper din toată inima că nu o să te mănânce vreunul, a zis Ingrid, râzând ascuţit. Mi-ar fi dor de tine. Câtă vreme nu eşti la ciclu, o să fii în siguranţă.

— Iisuse! Ce înseamnă asta?

— Urşii detectează mirosul de sânge de la un kilometru şi jumătate distanţă.

Altă persoană – cineva atât de încotoşmănat, încât Norei i-ar fi fost practic imposibil să-şi dea seama cine e, dacă i-ar fi cunoscut –, i-a urat „noroc” cu voce înăbuşită şi distantă.

— Ne întoarcem în cinci ore, a precizat Peter şi iar a râs, în timp ce Nora spera că fusese o glumă. Mergi în cerc, ca să te încălzeşti.

Apoi au lăsat-o singură şi au pornit spre zona stâncoasă, dispărând în ceaţă.

O oră, nu s-a întâmplat nimic. Nora a tot mers în cerc. A sărit de pe piciorul stâng pe piciorul drept. Ceaţa s-a risipit puţin şi atunci a reuşit să scruteze peisajul. Se întreba de ce nu se întorsese deja în bibliotecă. La urma urmei, era, în mod cert, o situaţie *nasoală*. Cu siguranţă că existau vieţi în care acum stătea la soare, lângă piscină. Vieţi în care cânta la un instrument, se relaxa într-o baie călduţă, cu miros de levănţică, în care se bucura de o partidă incredibilă de sex la a treia întâlnire, în care citea pe o plajă din Mexic sau mânca într-un restaurant cu trei stele Michelin, în care se plimba pe străzile Parisului sau rătăcea prin Roma ori vizita în linişte un templu de lângă Kyoto sau se bucura de căldura unei relaţii fericite.

În majoritatea vieţilor, s-ar fi simţit *în largul ei* cel puţin din punct de vedere fizic. Şi totuşi, aici era ceva nou. Sau ceva vechi, pe care ea îl îngropase de mult undeva, în trecut. Peisajul glacial îi reamintea că este, în primul şi-n primul rând, o fiinţă umană pe o planetă. Îşi dădea seama că aproape tot ce făcuse în viaţă, aproape tot ce cumpărase, lucrurile pentru care muncise sau pe care le consumase o împiedicau tot mai evident să înţeleagă că ea şi restul oamenilor nu reprezentau decât una din cele nouă milioane de specii din lume.

„Dacă cineva înaintează încrezător”, scria Thoreau în *Walden*, „în direcţia propriilor visuri şi îndrăzneşte să trăiască viaţa aşa cum şi-a imaginat-o, va avea parte de un succes nesperat în ceasurile obişnuite.” Tot el observase că o parte din acest succes era rezultatul singurătăţii. „N-am întâlnit niciodată un tovarăş care să-mi ţină o companie mai bună decât solitudinea.”

În acel moment, şi Nora simţea la fel. Cu toate că, în situaţia de faţă, fusese lăsată singură doar de o oră, nu mai trăise niciodată genul acesta de solitudine, în mijlocul unei naturi atât de pustii.

În orele târzii din noapte, când încercase să se sinucidă, se gândise că singurătatea era de vină pentru tot. Dar asta pentru că nu fusese singură în adevăratul sens al cuvântului. În mijlocul unui oraş aglomerat, mintea singuratică tânjeşte după interacţiunea cu ceilalţi, deoarece consideră că relaţia dintre oameni e tot ce contează. Dar, în mijlocul naturii virgine (sau „tonicul sălbăticiei”, cum îl numea Thoreau), solitudinea lua o cu totul altă înfăţişare. Devenea în sine un soi de conexiune. O conexiune între ea însăşi şi restul lumii. Şi totodată, între ea şi ea însăşi.

Şi-a amintit o discuţie pe care o avusese cu Ash. Înalt şi uşor ciudat, drăguţ şi mereu în căutarea unei noi cărţi cu melodii pentru chitara lui.

Discuţia nu avusese loc în magazin, ci în spital, în perioada în care mama ei fusese bolnavă. La scurt timp după ce descoperise că are cancer ovarian, trebuise să se opereze. Nora

o însoţise la întâlnirile cu toţi medicii specialişti din Spitalul Bedford General şi în acele câteva săptămâni o ţinuse de mână mai mult decât o făcuse în tot restul vieţii lor.

În timp ce mama ei se afla în sala de operaţie, Nora aşteptase în cantina spitalului. Iar Ash – îmbrăcat în halat de medic şi recunoscând-o drept persoana cu care vorbise de multe ori la Teoria Corzilor – i-a citit îngrijorarea pe chip şi s-a apropiat să o salute.

Era chirurg generalist la spital, iar ea ajunsese să-i pună o mulţime de întrebări despre activitatea lui (în ziua aceea scosese un apendice şi o vezică biliară). Îl întrebase cât durează în mod normal perioada de recuperare şi procedura în sine, iar el reuşise să o liniştească. Sfârşiseră prin a sta de vorbă îndelung şi despre tot soiul de lucruri, căci el simţise că ea are nevoie de asta. O sfătuise să nu citească prea mult pe Google despre simptomele bolilor. Iar asta le condusese discuţia în direcţia reţelelor de socializare – el era de părere că, cu cât oamenii sunt mai conectaţi la aceste reţele, cu atât se izolează mai mult.

— De aceea toţi se urăsc între ei, în zilele noastre, presupunea el. Pentru că au prea mulţi prieteni non-prieteni. Ai auzit vreodată despre numărul lui Dunbar?

I-a povestit despre un individ pe nume Roger Dunbar, de la Universitatea Oxford, care descoperise că oamenii sunt făcuţi să aibă relaţii cu doar o sută cincizeci de persoane, deoarece cam atât era de mare o comunitate de vânători-culegători.

— Şi *Domesday Book*{9}, îi spusese Ash în lumina palidă din cantina spitalului. Dacă vei citi *Domesday Book*, vei observa că o comunitate englezească număra la vremea aceea o sută cincizeci de persoane. Mai puţin în Kent, unde nu se ridica decât la o sută de indivizi. Eu sunt din Kent. ADN-ul nostru poartă această trăsătură antisocială.

— Am fost în Kent, îi zisese Nora. Am observat. Dar îmi place teoria asta. Pot să-i cunosc pe indivizii ăştia pe Instagram, într-o singură oră.

— Exact. Nu e deloc sănătos! Creierul nostru nu poate face faţă. De aceea tânjim după comunicarea faţă-n faţă, mai mult

decât oricând. Motiv pentru care nu mi-aş cumpăra niciodată on-line cărţi cu cântecele pentru chitară compuse de Simon & Garfunkel.

Ea a zâmbit când şi-a amintit, apoi a fost readusă la realitatea peisajului arctic de un pleoscăit puternic.

La câţiva metri de ea, undeva între reciful stâncos pe care stătea şi Insula Ursului, se afla încă o stâncă, sau mai bine zis o grămadă de stânci ce răsăreau din apă. Ceva ieşea din spuma apei. Ceva greoi, care înainta pe stânci, masiv şi umed. Nora tremura din tot corpul şi era gata să lanseze racheta semnalizatoare, dar nu era un urs-polar. Ci o morsă. Animalul gras, cu pielea maronie şi zbârcită, s-a târât pe gheaţă, apoi s-a oprit, cercetând-o din priviri. Părea bătrână (sau bătrân), chiar şi pentru o morsă. Morsa nu se sfia, putea să stea aşa şi să o urmărească la nesfârşit. Norei i s-a făcut frică. Nu ştia decât două lucruri despre morse: că pot fi rele şi că nu rămân niciodată singure prea multă vreme.

Probabil că şi altele erau gata să iasă din apă.

Se întreba dacă ar trebui să tragă cu pistolul de semnalizare.

Morsa a rămas pe loc o vreme, ca o apariţie fantomatică în lumina difuză, apoi încetul cu încetul a dispărut, învăluită de ceaţă. S-au scurs mai multe minute. Nora purta şapte straturi de haine, totuşi îşi simţea pleoapele înţepenindu-i; risca să-i îngheţe, dacă le ţinea închise prea mult. Vocile celorlalţi răzbăteau ocazional până la ea; colegii ei se întorceau, erau suficient de aproape ca să-i poată zări pe câţiva dintre ei. Distingea siluete prin ceaţă, aplecate deasupra solului, studiind mostre de gheaţă cu ajutorul unui echipament pe care ea nu l-ar fi înţeles. Dar apoi s-au făcut din nou nevăzuţi. Nora a mâncat unul dintre batoanele proteice din rucsac. Era rece şi tare ca o acadea. Şi-a verificat telefonul, dar nu avea semnal.

Se aşternuse o tăcere deplină.

Linştea a făcut-o să-şi dea seama câtă gălăgie e în alte părţi de lume. Aici zgomotul avea o semnificaţie. Trebuia să fii atent la orice sunet.

În timp ce-şi mesteca batonul, s-a auzit un nou pleoscăit, venind de astă dată din altă direcţie. Combinaţia dintre ceaţă şi lumina difuză o împiedica să vadă ceva. Dar nu era o morsă. A înţeles asta în momentul în care şi-a dat seama cât de mare era silueta ce înainta spre ea. Mai mare decât o morsă şi mult mai mare decât orice om.

O clipă de criză extremă în mijlocul pustietăţii

— La naiba! a şoptit Nora în aerul îngheţat.

Cât e de frustrant să nu găseşti o bibliotecă atunci când ai într-adevăr nevoie de ea

Ceaţa s-a ridicat, dând la iveală un urs-alb, uriaş, care stătea în două labe. S-a lăsat în patru labe şi a continuat să se apropie de ea cu o viteză surprinzătoare şi cu mişcări de o eleganţă greoaie şi înspăimântătoare. Nora încremenise. Panica pusese stăpânire pe mintea ei. Era la fel de încremenită precum solul îngheţat de sub picioarele ei.

La naiba!

La naiba, la naiba!

La naiba, fir-ar al naibii!

La naiba, la naiba, la naiba!

În cele din urmă, i s-a trezit instinctul de supravieţuire, a ridicat pistolul de semnalizare şi a tras, iar racheta a zburat asemenea unei comete minuscule şi a dispărut în apă, strălucirea ei stingându-se odată cu speranţa Norei. Creatura se îndrepta în continuare spre ea. Nora s-a lăsat în genunchi şi a început să bată cu polonicul în cratiţă, ţipând cât o ţineau plămânii.

— URS! URS! URS!

O clipă, animalul s-a oprit.

— URS! URS! URS!

Acum, înainta din nou.

Zgomotul nu funcţiona. Ursul era aproape. Nora se întreba dacă poate să ajungă la puşca aflată pe zăpadă, ceva mai departe de ea. Distingea picioarele ursului cu labe imense, prevăzute cu gheare, afundându-se greoaie în stratul de zăpadă ce acoperea stânca. Ţinea capul plecat, iar ochii lui negri se uitau fix la ea.

— BIBLIOTECA! a strigat Nora. DOAMNĂ ELM! VĂ ROG, TRIMITEŢI-MĂ ÎNAPOI! NU E VIAŢA POTRIVITĂ PENTRU MINE! E COMPLET NEPOTRIVITĂ! NU-MI DORESC AVENTURĂ! UNDE E BIBLIOTECA?! VREAU SĂ MĂ ÎNTORC ÎN BIBLIOTECĂ!

În privirea ursului nu se citea niciun pic de ură. Pentru el,

Nora reprezenta doar hrană. Carne. Iar asta era o spaimă umilitoare. Inima îi bătea din ce în ce mai tare. Era sfârşitul melodiei. Şi în clipa aceea, în sfârşit, i-a devenit incredibil de limpede că nu voia să moară.

Tocmai asta era problema. În faţa morţii, viaţa părea mai frumoasă şi, dacă viaţa părea mai frumoasă, cum putea să se întoarcă în Biblioteca de la Miezul Nopţii? Trebuia să simtă dezamăgirea într-o viaţă, nu doar frică, pentru a putea încerca altă carte.

Moartea o aştepta. Moartea violentă, care provoacă uitare, moartea întruchipată de un urs care o privea ţintă cu ochii lui negri. Şi atunci a ştiut, mai bine decât o ştiuse vreodată, că nu voia să moară. Conştientizarea acestui fapt a devenit mai importantă decât frica, în timp ce stătea acolo, faţă-n faţă cu ursul-polar, el însuşi înfometat şi disperat să supravieţuiască, aşa că a bătut din nou cu polonicul în cratiţă. Mai tare. Lovitură după lovitură după lovitură, într-un ritm rapid, staccato.

Nu. Mi-e. Frică.

Nu. Mi-e. Frică.

Nu. Mi-e. Frică.

Nu. Mi-e. Frică.

Nu. Mi-e. Frică.

Nu. Mi-e. Frică.

Ursul s-a oprit şi a cercetat-o din priviri, la fel cum făcuse şi morsa. Nora s-a uitat la puşcă. Da. Era prea departe. Până ar fi luat-o şi şi-ar fi dat seama cum să tragă cu ea, ar fi fost prea târziu. Se îndoia că va putea să împuşte ursul. Prin urmare, a bătut mai departe cu polonicul în cratiţă.

Continuând să facă gălăgie, a închis ochii şi şi-a dorit să se întoarcă în bibliotecă. Când i-a redeschis, ursul se strecura în apă, cu capul înainte. Nora nu s-a oprit din bătut în cratiţă nici după ce creatura a dispărut. O clipă mai târziu, i-a auzit pe ceilalţi strigând-o prin ceaţă.

Insula

Nora era şocată. Doar că nu o şocase ceea ce îşi închipuiau cei din barcă. Nu era şocul de a se fi trezit la un pas de moarte. Ci şocul de a fi conştientizat că, în realitate, îşi dorea să trăiască.

Au trecut pe lângă o insuliţă unde viaţa se făcea simţită. Licheni verzi acopereau stâncile. Păsări – alce-mici şi papagali-de-mare – se strângeau unele într-altele, ferindu-se astfel de vântul arctic. Asta însemna viaţa, să supravieţuieşti, în ciuda dificultăţilor.

Nora a sorbit din cafeaua proaspătă pe care i-o dăduse Hugo, direct din termos, ţinând-o cu mâinile îngheţate chiar şi prin trei perechi de mănuşi.

A fi parte din natură însemna a vrea să trăieşti.

Atunci când rămâi prea mult timp într-un loc, uiţi cât de mare este lumea. Nu înţelegi ce întindere au longitudinea şi latitudinea. La fel cum, presupunea ea, e greu să înţelegi imensitatea dinlăuntrul unei persoane.

Dar, de îndată ce percepi imensitatea, de îndată ce ţi-o dezvăluie ceva, ea se va agăţa de tine cu încăpăţânare, la fel cum un lichen se prinde de o stâncă, fie că-ţi place, fie că nu.

Permafrost

În Svalbard, temperatura aerului creştea de două ori mai repede decât în restul lumii. Schimbările climatice erau mai rapide aici decât oriunde altundeva pe Pământ.

O femeie care-şi purta căciula mov, de lână, trasă peste sprâncene, povestea că a văzut cu ochii ei când un aisberg s-a răsturnat – lucru care, aparent, se întâmpla din cauză că apele tot mai calde îl topiseră de jos şi astfel partea de sus devenise mai grea.

Altă problemă era că permafrostul se topea, înmuind solul şi provocând alunecări de teren şi avalanşe care puteau să distrugă locuinţele de lemn din Longyearbyen, cel mai mare oraş din Svalbard. Exista totodată riscul ca trupurile celor înmormântaţi în cimitirul local să iasă la suprafaţă.

Era ceva înălţător să se afle printre aceşti cercetători care se străduiau să descopere cu exactitate ce se întâmpla cu planeta, încercând să observe activitatea climatică şi a gheţarilor, informând populaţia şi protejând viaţa pe Pământ.

Reîntoarsă la bordul vasului, Nora s-a aşezat tăcută în sala de mese, în timp ce toată lumea îşi exprima uimirea în legătură cu întâlnirea ei cu ursul-polar. Se simţea incapabilă să le spună că era recunoscătoare pentru această păţanie. Doar le zâmbea politicoasă, străduindu-se să evite orice conversaţie.

Această viaţă era una intensă, fără compromisuri. În prezent, erau minus şaptesprezece grade şi aproape că fusese mâncată de un urs-polar şi, totuşi, poate că de vină pentru toată suferinţa ei fusese caracterul insipid al vieţii ei originare.

Ajunsese să-şi imagineze că mediocritatea şi dezamăgirea îi erau predestinate.

Şi, într-adevăr, Nora avusese dintotdeauna senzaţia că provine dintr-un şir lung de regrete şi de speranţe năruite, care se reflectau în fiecare generaţie în parte.

De pildă, bunicul ei matern se numea Lorenzo Conte. Plecase din Puglia – frumoasa zonă reprezentând călcâiul cizmei pe harta Italiei – şi venise în Londra cea plină de viaţă

a anilor 1960.

Asemenea multor locuitori din oraşul-port pustiu Brindisi, Lorenzo emigrase în Marea Britanie, renunţând la viaţa de la Marea Adriatică în schimbul unei slujbe în cadrul companiei London Brick. În naivitatea lui, îşi imaginase că îl aşteaptă o viaţă minunată – că va face cărămizi cât e ziua de lungă, iar seara se va întâlni cu formaţia The Beatles, că se va plimba pe Carnaby Street, la braţ cu Jean Shrimpton sau cu Marianne Faithful. Singura problemă era că, de fapt, în ciuda numelui ei, compania London Brick nu se afla în Londra. Era situată cu şaizeci de mile mai la nord, în Bedford, care, cu tot farmecul lui modest, se dovedise a nu fi chiar atât de animat cum şi-ar fi dorit Lorenzo. Cu toate acestea, făcuse un compromis şi se stabilise acolo. Munca nu era tocmai plăcută, dar îi asigura un venit.

Lorenzo se căsătorise cu o localnică pe nume Patricia Brown, care, ca şi el, încerca să se deprindă cu dezamăgirile vieţii, renunţând la visul ei de a deveni actriţă în schimbul teatrului lumesc de zi cu zi al unei casnice din suburbii. Aptitudinile culinare ale Patriciei stătuseră permanent în umbra fantomatică a răposatei sale soacre din Puglia şi a spaghetelor sale legendare, care, după părerea lui Lorenzo, erau de neîntrecut. La un an după căsătorie, Patricia născuse o fetiţă – mama Norei – pe care o botezaseră Donna.

Donna crescuse alături de părinţii ei care se certau aproape continuu, prin urmare, în opinia ei, căsnicia era nu doar ceva inevitabil, ci o uniune inevitabil nefericită. Devenise secretară la o firmă de avocatură, apoi ofiţer de comunicaţii în cadrul consiliului din Bedford, după care avusese parte de o experienţă despre care nu discutase niciodată, nici măcar cu Nora. Înregistrase un eşec – primul dintr-un şir mai lung – care o făcuse să rămână acasă şi, cu toate că îşi revenise, nu se mai întorsese niciodată la muncă.

Mama ei îi predase ştafeta invizibilă a eşecului, a cărui prezenţă Nora o simţise vreme îndelungată. Poate că de aceea renunţase la atâtea. Pentru că îi era scris în ADN că trebuie să dea greş.

La asta se gândea Nora în timp ce vasul străbătea pufăind apele arctice, iar pescăruşii – din cei cu trei degete şi cu negre, după cum susţinea Ingrid – zburau pe deasupra lor.

Ambele părţi ale familiei aveau convingerea că viaţa e făcută să te umilească. Tatăl Norei, Geoff, îşi ratase cu siguranţă ţelul în viaţă.

Fusese crescut doar de mamă, căci tatăl lui murise în urma unui atac de cord când el avea doar doi ani, ascunzându-se fără milă în spatele primelor amintiri din viaţa lui. Bunica paternă a Norei se născuse la ţară, în Irlanda, dar emigrase în Anglia, unde ajunsese femeie de serviciu la o şcoală, muncind din greu ca să aducă acasă suficienţi bani de mâncare, neavând parte de nimic care să semene măcar cât de cât a *distracţie*.

Geoff fusese batjocorit încă de mic, dar crescuse suficient de înalt şi de puternic, aşa că mai târziu reuşise să-i pună la punct pe ticăloşii aceia. Muncise din greu şi se dovedise bun la fotbal, la aruncarea greutăţii şi, în special, la rugby. Jucase pentru echipa de tineret Bedford Blues, devenind cel mai bun jucător al ei, înainte să se aleagă cu o ruptură de ligament colateral şi să-şi întrerupă brusc activitatea sportivă. Ajunsese profesor de educaţie fizică şi mocnise în linişte de indignare la adresa universului. Visase întotdeauna să călătorească, dar nu reuşise decât să-şi facă un abonament la revista *National Geographic* şi să meargă ocazional în câte o excursie în Insulele Ciclade – Nora şi-l amintea în Naxos, pozând Templul lui Apollo la apusul soarelui.

Şi cu toate astea, poate că aşa erau toate vieţile. Poate că, în cele din urmă, aşa sunt chiar şi vieţile perfecte şi aparent intense. O profundă dezamăgire, monotonie, durere şi rivalitate, punctate ici şi colo de miracole şi de o frumuseţe fulgerătoare. Poate că doar asta conta. Să fii lumea însăşi, să fii martor la manifestarea ei. Poate că nu faptul că nu realizaseră nimic fusese motivul nefericirii părinţilor şi a fratelui ei, poate că de vină erau tocmai aşteptările lor. Sincer vorbind, ea habar n-avea de nimic din toate astea. Dar un lucru înţelesese cu siguranţă, de când se afla la bordul vasului.

Îşi iubise părinţii mai mult decât crezuse vreodată şi în clipa aceea i-a iertat pentru tot.

O noapte în Longyearbyen

Le-a luat două ore să ajungă în micuţul port din Longyearbyen. Era cel mai nordic oraş din Norvegia – şi din lume – şi avea o populaţie de vreo două mii de locuitori.

Nora ştia aceste lucruri din prima ei viaţă. În fond, fusese fascinată de această parte a lumii încă de la vârsta de unsprezece ani, însă cunoştinţele ei se rezumau la articolele din revistele pe care le citise, aşa că era în continuare neliniştită atunci când trebuia să vorbească.

Dar la bordul vasului, drumul de întoarcere se desfăşurase în condiţii bune, pentru că incapacitatea ei de a discuta despre stânci, despre gheaţă şi despre mostrele de plante pe care le culeseseră sau neputinţa ei de a înţelege expresii de genul „rocă de bazalt striată” sau „izotop postglaciar” au fost puse pe seama şocului resimţit după întâlnirea cu ursul-polar.

Şi, într-un fel, era în stare de şoc, într-adevăr. Dar nu aşa cum îşi imaginau colegii ei. Nu era şocată la gândul că fusese cât pe ce să moară. Se afla în pragul morţii încă din clipa în care păşise în Biblioteca de la Miezul Nopţii. Dimpotrivă, era şocată fiindcă simţea că o *să trăiască* în continuare. Sau, cel puţin, că îşi putea dori să mai rămână în viaţă. Şi în acea viaţă voia să facă lucruri bune.

După cum spunea filosoful scoţian David Hume, viaţa unui om nu are mai multă importanţă în univers decât a unei stridii.

Dar, dacă pentru David Hume fusese suficient de important să-şi noteze acest gând, atunci poate că era suficient de important să-ţi propui să înfăptuieşti un lucru bun. Să ajuţi la ocrotirea vieţii sub toate formele ei.

Din câte înţelegea Nora, munca pe care acest alter ego al ei o desfăşura alături de colegii savanţi presupunea stabilirea vitezei cu care se topeau gheaţa şi gheţarii din zonă, în vederea măsurării vitezei cu care se schimba clima. Nu urmăreau doar atât, dar asta era ideea centrală, din câte îşi dădea ea seama.

Aşadar, în această viaţă, îşi aducea contribuţia la salvarea planetei. Sau cel puţin la monitorizarea distrugerii constante a planetei, cu scopul de a trage un semnal de alarmă privind criza mediului înconjurător. Era o activitate posibil deprimantă şi deopotrivă un lucru bun şi pe deplin mulţumitor, îşi imagina ea. Avea un ţel. O semnificaţie.

Şi ei erau impresionaţi. Ceilalţi. De întâmplarea cu ursul-polar. Nora era un fel de eroină – nu în calitate de campioană olimpică la înot, ci în alt mod, la fel de satisfăcător.

Ingrid o ţinea de mijloc.

— Eşti luptătoarea cu cratiţa. Şi cred că ar trebui să-ţi sărbătorim curajul şi potenţialele noastre descoperiri, cu o masă. O masă gustoasă. Şi nişte vodcă. Ce zici, Peter?

— O masă gustoasă? În Longyearbyen? Au aşa ceva aici?

După cum s-a dovedit mai târziu, aveau.

Ajunşi pe uscat, au intrat într-un mic bar elegant din lemn, numit Gruvelageret, aflat pe un drum pustiu, într-o vale austeră şi îngheţată. Nora a băut bere Arctic şi şi-a surprins colegii alegând singura mâncare vegetariană disponibilă, dintr-un meniu care conţinea friptură de ren şi hamburger de elan. Poate că arăta obosită, deoarece mulţi dintre colegii ei i-au spus-o, dar poate că părea astfel doar pentru că nu era în stare să se alăture cu încredere conversaţiei lor, din pricina subiectelor discutate. Se simţea ca un elev la şcoala de şoferi, aflat în mijlocul unei intersecţii aglomerate, aşteptând agitat să se elibereze o bucată sigură de drum.

Hugo era acolo. Arăta în continuare de parcă ar fi preferat să se afle în Antibes sau în St. Tropez. Nora se simţea uşor stânjenită când el se uita la ea, studiind-o prea insistent.

În drumul lor grăbit înapoi spre locul de cazare, care îi amintea Norei de camerele de cămin de la universitate, însă la o scară mult mai mică, mai nordică, lemnoasă şi minimalistă, Hugo a alergat să o prindă din urmă şi să meargă alături de ea.

— E interesant, a început el.

— Ce anume?

— Faptul că azi-dimineaţă, la micul dejun, nu ştiai cine

sunt.

— De ce? Nici tu nu ştiai cine sunt eu.

— Sigur că ştiam. Am stat de vorbă vreo două ore ieri.

Nora se simţea prinsă într-un soi de capcană.

— Chiar aşa?

— Te-am urmărit la micul dejun, înainte să mă alătur grupului, şi am observat că astăzi eşti schimbată.

— E sinistru, Hugo. Faptul că stai şi studiezi femeile la micul dejun.

— Şi am remarcat câteva lucruri.

Nora şi-a ridicat fularul pe faţă.

— E prea frig. Putem să discutăm despre asta mâine?

— Am observat că improvizai. Toată ziua ai dat numai răspunsuri neutre.

— Nu-i adevărat. Doar că sunt agitată. Ştii tu, din cauza ursului.

— *Non. Ce n'est pas ça*{10}. Mă refer la ce s-a petrecut înainte de întâmplarea cu ursul. Şi după aceea. Şi toată ziua.

— Habar n-am despre ce…

— Ai o expresie anume. Am mai văzut-o şi la alţi oameni. Aş recunoaşte-o oriunde.

— Nu ştiu la ce te referi.

— De ce pulsează gheţarii?

— Poftim?

— Acesta este subiectul cercetărilor voastre. De aceea eşti aici, nu?

— Ştiinţa nu s-a pronunţat încă asupra acestui subiect.

— OK. *Bien*. Numeşte unul dintre gheţarii din zonă. Gheţarii au nume. Spune-mi unul dintre ele. Kongsbreen? Nathorstbreen? Sună cunoscut?

— Nu vreau să discut despre asta.

— Pentru că nu eşti aceeaşi persoană care erai ieri, nu-i aşa?

— Niciunul dintre noi nu este, i-a tăiat-o Nora. Mintea noastră se schimbă. Se numeşte neuroplasticitate. Te rog, Hugo, nu-ţi mai da atât importanţă vorbindu-i despre gheţari unui glaciolog!

Hugo a părut să bată puţin în retragere, iar Nora s-a simţit uşor vinovată. A urmat un minut de tăcere. Nu se auzea decât scârţâitul paşilor pe zăpadă. Aproape ajunseseră la locul de cazare, iar ceilalţi nu se aflau prea departe în spatele lor.

Şi atunci el i-a mărturisit:

— Şi eu sunt ca tine, Nora. Vizitez existenţe care nu sunt ale mele. Mă aflu în viaţa asta de cinci zile. Dar am trăit multe altele. Mi s-a oferit ocazia – o ocazie rară – să fac asta. Alunec printre vieţi de multă vreme.

Ingrid a apucat-o pe Nora de braţ.

— Mai am nişte vodcă, a anunţat ea, când au ajuns la uşă.

Cu mâna înmănuşată a atins cardul de scanner. Uşa s-a deschis.

— Ascultă, a murmurat Hugo conspirativ, dacă vrei să ştii mai multe, ne vedem în bucătăria comună în cinci minute.

Nora şi-a simţit inima bubuindu-i în piept, dar de data aceasta nu avea nici polonic şi nici cratiţă în care să bată. Nu-i *plăcea* în mod deosebit acest individ pe nume Hugo, dar era mult prea intrigată ca să nu asculte ce avea de zis. În plus, voia să se convingă că poate avea încredere în el.

— Bine, a zis ea. Voi fi acolo.

Aşteptări

Norei îi fusese dintotdeauna greu să se accepte pe sine. De când se ştia, avusese sentimentul că nu e aşa cum trebuie. Părinţii ei, care-şi aveau propriile sentimente de nesiguranţă, încurajaseră această idee.

Acum se întreba cum ar fi să se accepte pe deplin. Cu fiecare greşeală pe care o făcuse vreodată. Cu fiecare defect al corpului ei. Cu fiecare vis neîmplinit şi fiecare durere simţită. Cu fiecare dorinţă sau poftă pe care şi-o înăbuşise.

Şi-a imaginat cum ar fi să le accepte pe toate. Aşa cum accepta natura. Aşa cum accepta un gheţar, un papagal-de-mare ori saltul unei balene.

S-a imaginat ca fiind încă o ciudăţenie extraordinară a naturii. Încă un animal conştient, care-şi dă silinţa să fie cât mai bun.

Şi făcând asta, şi-a imaginat cum e să fii liber.

Viaţa, moartea şi funcţia undelor cuantice

În cazul lui Hugo, nu era o bibliotecă.

— E un magazin de casete video, i-a povestit el, sprijinindu-se de bufetul ieftin, pe care se ţinea cafeaua. Arată întocmai ca magazinul de casete numit Videó Lumière, de la periferia oraşului Lyon, la care mergeam în copilărie. Fraţii Lumière sunt consideraţi eroi în Lyon şi multe lucruri le poartă numele. Acolo au inventat cinematograful. În orice caz, ţi-am spus doar aşa, ca informaţie. Ideea e că fiecare viaţă pe care o aleg reprezintă o casetă veche, pe care o introduc în aparatul video chiar acolo, în magazin, iar în clipa în care aparatul porneşte – când începe filmul – eu dispar.

Nora şi-a reţinut un chicot.

— Ce-i aşa de amuzant? a întrebat Hugo, uşor jignit.

— Nimic. Absolut nimic. Doar că e oarecum nostim. Un magazin de casete video.

— Da? Pe când o bibliotecă e ceva absolut raţional?

— Da, e mai raţional. Adică, măcar cărţile se mai folosesc. Cine mai vizionează casete video în zilele noastre?

— Interesant. Habar n-aveam că există snobism între două vieţi.

— Scuză-mă, Hugo. Bine, o să-ţi pun o întrebare logică. Mai e cineva acolo? O persoană care să te ghideze în alegerea fiecărei vieţi?

El a dat din cap că da.

— Desigur. Unchiul meu Philippe. A murit cu ani în urmă. Şi nici măcar nu a lucrat vreodată într-un magazin de casete video. E atât de ilogic.

Nora i-a povestit despre doamna Elm.

— O bibliotecară de şcoală?! s-a mirat Hugo, batjocoritor. Şi asta e destul de amuzant.

Nora l-a ignorat.

— Crezi că sunt fantome? Spirite călăuzitoare? Îngeri păzitori? Ce să fie?

Părea atât de absurd să vorbească astfel în mijlocul unui

centru de cercetare.

— Sunt o… a zis Hugo, făcând un gest de parcă ar fi încercat să prindă din zbor termenul potrivit, sunt o interpretare.

— O interpretare?

— Am mai cunoscut şi alţii ca tine, a reluat Hugo. Vezi tu, mă aflu în starea asta dintre lumi de multă vreme. Am mai întâlnit câţiva transgresori. Aşa îi numesc eu. Pe ei. Pe noi. Noi suntem transgresori. Avem o viaţă originară, în care zăcem inconştienţi, suspendaţi între viaţă şi moarte, după care ajungem undeva. Într-un loc diferit de fiecare dată. O bibliotecă, un magazin de casete video, o galerie de artă, un cazinou, un restaurant… Ce-ţi spune asta?

Nora a ridicat din umeri. Gânditoare. Ascultând bâzâitul centralei.

— Că totul e o porcărie? Că nimic din toate astea nu e real?

— Nu. Deoarece e mereu acelaşi model. De pildă: întotdeauna mai e cineva acolo – un ghid. O singură persoană. Întotdeauna cineva care i-a oferit ajutor persoanei respective într-un moment important din viaţă. Cadrul e reprezentat de un loc cu semnificaţie emoţională. Şi mereu sunt menţionate vieţile originare şi ramificaţiile lor.

Nora şi-a amintit cum o consolase doamna Elm la moartea tatălui ei. Stătuse cu ea şi îi alinase suferinţa. Fusese, probabil, cea mai mare dovadă de bunătate pe care o primise vreodată.

— Şi întotdeauna există un număr infinit de alegeri, a continuat Hugo. Un număr infinit de casete video, de cărţi, de picturi sau de mâncăruri… Acum, eu sunt om de ştiinţă. Şi am transgresat multe existenţe ştiinţifice. În viaţa mea originară, sunt absolvent de biologie. În altă viaţă am fost chimist, laureat cu Premiul Nobel. Am fost biolog marin şi am încercat să protejez Marea Barieră de Corali. Dar am avut dintotdeauna o slăbiciune pentru fizică. La început, n-aveam nici cea mai vagă idee cum să aflu ce mi se întâmplă. Până când am întâlnit o femeie care trecea prin ce trecem şi noi şi care în viaţa ei originară era expert în fizica cuantică. Profesoara Dominique Bisset de la Universitatea Montpellier. Ea mi-a

explicat totul. Interpretarea vieţilor multiple întâlnite în fizica cuantică. Asta înseamnă că noi...

Un bărbat cu o faţă blândă, cu piele rozalie şi cu barbă castaniu-roşcată, pe care Nora nu ştia cum îl cheamă, a venit la bucătărie să clătească o ceaşcă de cafea, apoi le-a zâmbit.

— Pe mâine, le-a zis, cu un uşor accent american (sau poate canadian), înainte să se retragă, cu papucii lipăind.

— Da, a zis Nora.

— La revedere, a răspuns Hugo, înainte să-şi reia ideea, coborând tonul. Funcţia universală a undelor e reală, Nora. Aşa mi-a spus profesoara Bisset.

— Poftim?

Hugo a ridicat un deget. Un gest uşor enervant, cerându-i parcă să aştepte puţin. Nora a ţinut piept dorinţei nebune de-a i-l apuca şi de a i-l răsuci.

— Erwin Schrödinger...

— Cel cu pisica.

— Da. Tipul cu pisica. El a susţinut că, în fizica cuantică, toate variantele alternative se desfăşoară *simultan*. Toate odată. În acelaşi loc. Suprapunere cuantică. Pisica din cutie este atât vie, cât şi moartă. Poţi să deschizi cutia şi să constaţi că e vie sau moartă, aşa funcţionează, dar într-un fel, chiar şi după ce cutia a fost deschisă, pisica rămâne în continuare vie şi moartă. Fiecare univers se suprapune peste alt univers. Asemenea unui milion de imagini pe hârtie de calc, toate cu uşoare variaţii în acelaşi cadru. Interpretarea lumilor multiple din fizica cuantică sugerează faptul că există un număr infinit de universuri paralele divergente. În fiecare clipă a vieţii tale, păşeşti într-un nou univers. Cu fiecare decizie pe care o iei. Şi, în mod tradiţional, se credea că nu poate exista niciun fel de comunicare sau de transfer între aceste lumi, cu toate că ele se desfăşoară în acelaşi spaţiu, literalmente la câţiva milimetri de noi.

— Şi cu noi cum rămâne? Fiindcă noi asta facem.

— Întocmai. Eu sunt aici şi totodată ştiu că nu sunt aici. În acelaşi timp zac pe patul unui spital din Paris, victimă a unui anevrism. Simultan, fac paraşutism în Arizona. Călătoresc prin

sudul Indiei. Degust vin în Lyon şi mă relaxez pe un iaht, în jurul Coastei de Azur.

— Ştiam eu!

— *Vraiment?*{11}

Hugo era, a decis Nora, un individ frumos.

— Pari mai degrabă genul care se plimbă pe bulevardul Croisette din Cannes, decât unul care se aventurează la Cercul Arctic.

Hugo a deschis palma dreaptă de parcă ar fi fost o stea-de-mare.

— Cinci zile. De cinci zile mă aflu în viaţa asta. E recordul meu personal. Poate că asta e viaţa care mi se potriveşte…

— Interesant. O să ai parte de o viaţă foarte friguroasă.

— Şi cine ştie? Poate că şi tu eşti… Adică, dacă ursul nu te-a făcut să te întorci în bibliotecă, poate că nimic nu o va mai face, a adăugat el, apoi a început să umple ibricul. Ştiinţa ne spune că „zona gri” dintre viaţă şi moarte e un loc misterios. Există un singur punct în care nu suntem un lucru sau altul. Ci mai degrabă suntem ambele. Vii şi morţi. Iar în acel moment specific dintre cele două universuri paralele, uneori, doar uneori, ne transformăm în pisica lui Schrödinger, care nu poate fi doar vie sau moartă, ci toate posibilităţile cuantice existente conform funcţiei universale a undelor, inclusiv universul în care noi doi stăm de vorbă în bucătăria comună din Longyearbyen, la ora unu dimineaţa…

Nora a cântărit toate informaţiile. S-a gândit la Volts, înţepenit şi fără suflare sub pat sau zăcând la marginea străzii.

— Dar uneori pisica e moartă de-a binelea.

— Poftim?

— Nimic. Doar că… Pisica mea a murit. Aşa că am încercat altă viaţă, dar şi în aceea era moartă.

— E trist. Am trecut printr-o situaţie asemănătoare cu un labrador. Dar ideea e că mai sunt şi alţii ca noi. Am străbătut atâtea vieţi, încât m-am intersectat cu câţiva dintre ei. Câteodată, e suficient să spui cu voce tare cine eşti cu adevărat ca să descoperi că şi alţii se aseamănă cu tine.

— E o nebunie să crezi că mai sunt şi alţi oameni care ar

putea fi… cum spuneai?

— Transgresori?

— Da. Asta.

— Păi, bineînţeles că e posibil, dar cred că persoanele ca noi sunt rare. Am observat că ceilalţi pe care i-am întâlnit – vreo doisprezece – erau cam de-o vârstă cu noi. În jur de treizeci, patruzeci sau cincizeci de ani. *En fait*{12}, unul avea douăzeci şi cinci. Cu toţii erau mânaţi de dorinţa arzătoare de a fi făcut lucrurile altfel. Aveau regrete. Unii considerau că era mai bine dacă mureau, dar în acelaşi timp îşi doreau să trăiască în pielea unui alter ego.

— Viaţa lui Schrödinger. Deopotrivă viu şi mort în propria minte.

— *Exactement!* Şi oricum ne-ar fi afectat creierul acele regrete, orice – cum să-i spun – efect neurochimic ar fi avut, care să ne fi amestecat dorinţa de a trăi şi de a muri, a fost suficient ca să ne exileze complet în această stare *dintre lumi*.

Ibricul şuiera tot mai tare, căci apa începuse să clocotească precum gândurile Norei.

— De ce nu vedem de fiecare dată decât o singură persoană? Într-un loc. În bibliotecă. Sau altundeva.

Hugo a ridicat din umeri.

— Dacă aş fi o persoană credincioasă, aş spune că a fost Dumnezeu. Şi cum pe Dumnezeu probabil că nu-l putem vedea sau înţelege, atunci El – sau Ea – sau oricare ar fi pronumele care-l defineşte pe Creator – se întruchipează într-o persoană bună, pe care am cunoscut-o în viaţă. Iar dacă nu aş fi credincios – categorie în care mă încadrez – aş zice că, în mod cert, creierul omenesc nu poate înţelege complexitatea unei funcţii de undă cuantică deschisă, prin urmare îşi organizează sau îşi traduce complexitatea în ceva pe care să-l poată pricepe. O bibliotecară într-o bibliotecă. Un unchi prietenos într-un magazin de casete video şi aşa mai departe.

Nora citise despre universurile multiple şi ştia câte ceva despre psihologia Gestalt. Despre felul în care creierul uman preia informaţii complexe despre lume şi le simplifică, astfel încât, atunci când un om se uită la un copac, traduce

multitudinea complexă de frunze şi de crengi în ceea ce numim „copac”. A fi om înseamnă a rezuma constant lumea la o poveste uşor de înţeles, care menţine lucrurile simple.

Nora ştia că *tot* ce văd oamenii reprezintă o simplificare. O persoană vede lumea în trei dimensiuni. Asta înseamnă simplificare. Oamenii sunt fiinţe fundamental limitate, care generalizează, care trăiesc pe pilot automat, care îndreaptă în mintea lor străzile cotite, ceea ce explică faptul că se rătăcesc la tot pasul.

— E ca şi cum oamenii nu percep niciodată momentul în care cea de-a doua limbă a ceasului se află între două ticăituri, a zis Nora.

— Poftim?

Atunci Nora a observat că Hugo avea un ceas analog.

— N-ai decât să încerci. Nu vei reuşi. Mintea nu vede lucrurile pe care nu le poate pricepe.

Hugo a dat din cap înţelegător, studiindu-şi ceasul.

— Aşadar, a reluat Nora, indiferent ce-ar exista între două universuri nu este, cel mai probabil, o bibliotecă, însă ea reprezintă cea mai uşoară modalitate prin care eu reuşesc să înţeleg acel lucru. Cam aşa ar suna ipoteza mea. Văd o versiune simplificată a adevărului. Bibliotecara e doar un fel de metaforă mentală. Asta-i totul.

— Nu ţi se pare fascinant? a întrebat Hugo.

Nora a oftat.

— În viaţa anterioară am vorbit cu tata.

Hugo a deschis un borcan cu cafea şi a pus câteva linguriţe în două căni.

— Şi nu consumam cafea. Beam ceai de mentă.

— Sună îngrozitor.

— A fost suportabil.

— Ăsta e alt lucru ciudat, a spus Hugo. Tu sau eu am putea dispărea în orice moment în timpul acestei conversaţii.

— Ai văzut asta vreodată?

Nora a luat cana pe care i-a întins-o Hugo.

— Da. De câteva ori. E ciudat. Dar nimeni altcineva nu ar remarca. Amintirile din ziua precedentă sunt puţin vagi, dar ai

fi surprinsă. Dacă te-ai întoarce în bibliotecă exact în clipa asta, iar eu aş rămâne de vorbă cu tine aici, în bucătărie, ai spune ceva de genul: „Mi s-a şters totul din minte – despre ce vorbeam?” Eu mi-aş da seama ce s-a întâmplat şi aş spune că discutam despre gheţari, iar tu m-ai bombarda cu informaţii despre ei. Iar creierul tău ar umple golurile şi ar inventa o poveste despre cele tocmai întâmplate.

— Da, dar cu ursul-polar cum rămâne? Şi cu masa din seara asta? Eu – alter egoul meu – mi-aş aminti ce-am mâncat?

— Nu neapărat. Dar am văzut întâmplându-se şi aşa ceva. E uimitor câte spaţii goale poate umple creierul. Şi de ce e bine să uiţi.

— Aşadar, cum eram? Ieri, vreau să spun.

El s-a uitat fix în ochii mei. Avea ochi frumoşi. O clipă, Nora s-a simţit atrasă pe orbita lui, aşa cum un satelit e atras de Pământ.

— Superbă, încântătoare, inteligentă, frumoasă. Cam ca acum.

Ea i-a respins complimentele, luându-l în râs.

— Nu te mai comporta ca un francez!

Pauză stânjenitoare.

— Câte vieţi ai avut? l-a iscodit într-un târziu. Câte ai încercat?

— Prea multe. Mă apropii de trei sute.

— Trei sute?

— Am fost atâtea lucruri. Pe toate continentele de pe pământ. Totuşi, nu am găsit viaţa potrivită pentru mine. M-am resemnat să trăiesc astfel la nesfârşit. Nu va exista niciodată o viaţă pe care să-mi doresc cu adevărat să o trăiesc pentru totdeauna. Sunt prea curios. Tânjesc prea des după alte existenţe. Nu te uita aşa la mine. Nu e trist. Suspansul mă face mereu fericit.

— Şi dacă într-o bună zi nu va mai exista magazinul de casete video? a întrebat Nora, gândindu-se la doamna Elm, speriată în faţa computerului, şi la luminile care licăreau în bibliotecă. Dacă, într-o bună zi, ai dispărea de tot? Înainte să fi găsit o viaţă în care să te stabileşti?

Hugo a dat din umeri.

— Atunci, voi muri. Şi oricum, înseamnă că voi fi murit. În viaţa originară. Sincer, îmi cam place să fiu transgresor. Îmi place imperfecţiunea. Îmi place să ştiu că moartea e o opţiune. Îmi place faptul că nu trebuie să mă stabilesc niciodată nicăieri.

— Cred că situaţia mea diferă complet. Cred că moartea mea e iminentă. Dacă nu găsesc cât de curând o viaţă pe care să o trăiesc, am impresia că voi dispărea definitiv.

I-a explicat ce problemă avusese data trecută, când încercase să se întoarcă.

— Oh! Da, ei bine, ar putea fi rău. Şi totodată s-ar putea să nu fie aşa. Îţi dai seama că aici există un număr infinit de posibilităţi? Vreau să spun că multiversul nu conţine doar câteva universuri. Nu e vorba despre o mână de universuri. Nici măcar despre o mulţime de universuri. Nu sunt nici un milion, nici un miliard, nici un trilion de universuri. E un infinit de universuri. Chiar şi cu tine în ele. Ai putea fi tu însăţi în orice versiune a lumii, oricât de neverosimilă ar fi acea lume. Limita o reprezintă imaginaţia ta. Poţi fi foarte creativă în privinţa regretelor pe care vrei să le îndrepţi. Odată, eu am îndreptat un regret cauzat de ceva ce nu am făcut în adolescenţă – şi anume să studiez inginerie aerospaţială şi să devin astronaut – aşa că, într-una dintre vieţi am devenit până la urmă astronaut. Nu am ajuns în spaţiu, dar am devenit cineva care fusese pentru scurtă vreme acolo. Trebuie să ţii minte că e o ocazie rară şi că putem să îndreptăm orice greşeală comisă şi să trăim orice viaţă ne-am dori. Oricare ar fi ea. Îndrăzneşte să ai visuri măreţe... Poţi să fii orice îţi doreşti. Pentru că, într-una dintre vieţi, eşti ceea ce visezi.

Nora a sorbit din cafea.

— Înţeleg.

— Dar nu vei trăi niciodată cu adevărat dacă vei continua să cauţi sensul vieţii, i-a explicat el cu înţelepciune.

— Îl citezi pe Camus.

— M-ai prins.

Hugo o privea insistent. Pe Nora nu o mai deranja privirea lui pătrunzătoare, însă devenea uşor îngrijorată în legătură cu a ei.

— Am studiat filosofia, a zis ea pe un ton cât mai banal, evitându-i privirea.

Acum, el se afla aproape de ea. Hugo avea ceva enervant şi atractiv deopotrivă. Emana o imoralitate arogantă, de-ţi venea fie să-i tragi o palmă, fie să-l săruţi, în funcţie de împrejurare.

— Într-una dintre vieţi ne cunoaştem de mulţi ani şi suntem căsătoriţi, a precizat el.

— În majoritatea vieţilor nu te cunosc deloc, a replicat ea, privindu-l insistent.

— E atât de trist.

— Mie nu mi se pare.

— Serios?

— Serios, a zis ea, zâmbind.

— Suntem speciali, Nora. Am fost aleşi. Nimeni nu ne înţelege.

— Nimeni nu înţelege pe nimeni. Nu suntem cu nimic speciali.

— Singurul motiv pentru care am rămas în viaţa asta eşti tu…

Ea s-a repezit la el şi l-a sărutat.

Dacă mi se întâmplă ceva, vreau să fiu acolo

Era o senzaţie foarte plăcută. Şi sărutul, şi faptul că putea ajunge atât de departe. Certitudinea că tot ce se putea întâmpla i se întâmpla deja undeva, într-una dintre vieţi, o scutea într-un fel de luarea deciziilor. Aceasta era realitatea funcţiei universale a undelor. Orice se întâmpla – a reflectat ea – putea fi pus pe seama fizicii cuantice.

— Nu stau cu nimeni în cameră, a zis el.

De astă dată s-a uitat la el netemătoare, de parcă faptul că înfruntase un urs îi insuflase o anumită putere de a domina, de care nu fusese nicicând conştientă.

— Ei bine, Hugo, poate că ar trebui să renunţi la asta.

Dar partida de sex s-a dovedit a fi o dezamăgire. În mijlocul ei, i-a venit în minte un citat din Camus.

Poate că nu eram sigur ce realitate mă interesa, însă eram absolut sigur care nu mă interesa.

Probabil că nu era cel mai bun semn privitor la întâlnirea lor nocturnă faptul că reflecta la filosofia existenţială sau că îi venise în minte tocmai acest citat. Dar oare nu tot Camus spusese „dacă mi se întâmplă ceva, vreau să fiu acolo"?

Hugo, a tras ea concluzia, era o persoană stranie. Pentru un individ care până atunci fusese atât de intim şi de profund în timpul conversaţiei, era extrem de detaşat de momentul de faţă. Poate că, după ce trăieşti atâtea vieţi câte a trăit el, singura persoană cu care mai ai vreo relaţie intimă eşti tu însuţi. Nora se simţea de parcă nu şi-ar mai fi dorit să fie deloc acolo.

Şi în câteva clipe nu a mai fost.

Dumnezeu şi alţi bibliotecari

— Cine eşti?

— Ştii bine cum mă cheamă. Sunt doamna Elm. Louise Isabel Elm.

— Eşti cumva Dumnezeu?

Femeia a zâmbit.

— Sunt cine sunt.

— Şi cine eşti?

— Bibliotecara.

— Dar nu eşti o persoană reală. Eşti doar un… *mecanism*.

— Nu asta suntem cu toţii?

— Nu în felul acesta. Tu eşti rezultatul unei interacţiuni bizare între mintea mea şi multivers, o simplificare a funcţiei undelor cuantice sau ce-o fi ea.

Doamna Elm părea tulburată de sugestia Norei.

— Ce s-a întâmplat?

Nora s-a gândit la ursul-polar în timp ce se holba la podeaua din piatră galben-maronie.

— Era să mor.

— Aminteşte-ţi că, dacă mori într-o viaţă, nu te mai poţi întoarce aici.

— Nu-i corect.

— Biblioteca are reguli stricte. Cărţile sunt preţioase. Trebuie să le tratezi cu grijă.

— Dar acestea sunt alte vieţi. Alte variante ale propriei mele persoane. Nu sunt *adevărata* eu.

— Da, însă atunci când le încerci, *tu* eşti cea care trebuie să suporte consecinţele.

— Păi, sinceră să fiu, e nasol.

Colţurile buzelor bibliotecarei s-au arcuit ca marginile unei frunze.

— Ei bine, e interesant.

— Ce anume?

— Faptul că ţi-ai schimbat complet concepţia despre moarte.

— Poftim?

— Îţi doreai să mori, iar acum nu mai vrei asta.

Nora şi-a dat seama că era posibil ca doamna Elm să aibă dreptate, deşi nu în totalitate.

— Ei bine, încă mai consider că viaţa mea nu merită să fie trăită. De fapt, ultima experienţă tocmai a reuşit să îmi confirme asta.

Bătrâna a clătinat din cap.

— Nu cred că gândeşti asta.

— Ba exact asta gândesc. De aceea am şi spus-o.

— Nu. *Cartea regretelor* devine din ce în ce mai uşoară. E o grămadă de loc gol acolo, acum… Se pare că ţi-ai petrecut toată viaţa spunând lucruri pe care nu le gândeşti cu adevărat. Ăsta e unul dintre obstacolele tale.

— Obstacole?

— Da. Şi ai multe de acest fel. Ele te împiedică să vezi adevărul.

— Despre ce?

— Despre tine însăţi. Şi chiar e momentul să încerci. Să discerni adevărul. Deoarece contează.

— Credeam că pot să aleg dintr-un număr infinit de vieţi.

— Trebuie să alegi viaţa în care ai fi cea mai fericită. Altfel, în curând nu vei mai avea de unde să alegi.

— Am întâlnit pe cineva care face asta de multă vreme şi tot nu a găsit o viaţă care să-l satisfacă.

— Ei bine, experienţa lui Hugo e un privilegiu pe care s-ar putea să nu îl ai.

— Hugo? De unde…

Dar apoi şi-a amintit că doamna Elm ştia mult mai multe decât ar fi trebuit.

— Trebuie să alegi cu grijă, a continuat bibliotecara. Într-o bună zi, s-ar putea ca biblioteca să nu se mai afle aici şi atunci vei dispărea pentru totdeauna.

— Câte vieţi am la dispoziţie?

— Aceasta nu e o lampă fermecată, iar eu nu sunt un duh. Nu există un număr predefinit de vieţi. Ar putea fi una singură. Sau ar putea fi o sută. Dar ai un număr infinit de vieţi

din care să alegi câtă vreme în Biblioteca de la Miezul Nopţii este încă, ei bine, *miezul nopţii*. Fiindcă, atâta vreme cât e încă miezul nopţii, viaţa ta – viaţa ta originară – atârnă undeva între viaţă şi moarte. Dacă aici timpul avansează înseamnă că s-a întâmplat ceva de-a dreptul…

Doamna Elm s-a întrerupt, căutând un cuvânt delicat.

— …*decisiv*. Ceva ce spulberă Biblioteca de la Miezul Nopţii şi pe noi odată cu ea. Aşa că aş fi precaută. M-aş gândi foarte bine unde vreau să ajung. În mod evident, ai progresat; se vede. Pari să înţelegi că viaţa merită trăită, cu condiţia să o găseşti pe cea potrivită pentru tine. Dar nu vrei ca poarta aceea să se închidă înainte să ai ocazia să treci prin ea.

Amândouă au tăcut îndelung, în timp ce Nora studia toate cărţile din jurul ei. Toate posibilităţile. A înaintat încet şi calm pe culoar, întrebându-se ce se ascunde între copertele lor şi dorindu-şi ca fiecare cotor verde să-i ofere un indiciu cât de mic.

— Să vedem. Care dintre cărţi ţi-ar plăcea? au răsunat vorbele doamnei Elm, în spatele ei.

Nora şi-a amintit cuvinte rostite de Hugo în bucătărie.

Îndrăzneşte să ai visuri măreţe.

Bibliotecara avea o privire sfredelitoare.

— Cine *este* Nora Seed? Şi ce îşi doreşte?

Ceea ce o făcea nemaipomenit de fericită era muzica. Da, uneori mai cânta la pian şi la orga electronică, dar renunţase să mai *compună*. Renunţase să mai cânte cu vocea. S-a gândit la spectacolele acelea de la început, din pub, când interpretase „Beautiful Sky”. S-a gândit la fratele ei prostindu-se pe scenă, la Ravi şi la Ella.

Prin urmare, ştia exact ce carte să ceară în continuare.

Celebritate

Transpira. A fost primul lucru pe care l-a remarcat. Un val de adrenalină îi străbătea trupul şi hainele i se lipeau de trup. În jurul ei erau oameni, dintre care câţiva aveau chitare. Auzea zgomotul. Un zgomot puternic, pătrunzător, uman – un vuiet de viaţă care-şi găsea treptat ritmul şi forma. Devenea o melodie.

O femeie îi tampona faţa cu un prosop.

— Mersi, i-a zis Nora, zâmbind.

Femeia părea speriată, de parcă tocmai îi vorbise o zeiţă.

L-a recunoscut pe bărbatul care ţinea în mână beţele de tobă. Era Ravi. Avea părul blond platinat şi, în loc de cămaşă, purta un costum indigo, cu decolteu adânc, cu pieptul la vedere. Părea o persoană cu totul diferită de cea care nu mai departe de ieri frunzărea reviste de muzică în magazinul din Bedford sau de individul cu cămaşă albastră şi cu aer de corporatist care îi urmărise discursul catastrofal de la Hotelul InterContinental.

— Ravi! a exclamat ea. Arăţi incredibil!

— Poftim?

Nu o auzise din pricina gălăgiei, dar acum Nora avea o altă întrebare.

— Unde e Joe? aproape că i-a strigat.

O clipă, Ravi a părut confuz, sau poate speriat, aşa că Nora s-a pregătit să afle un adevăr îngrozitor. Dar nu a aflat niciunul.

— Ca de obicei, presupun. Bârfeşte cu presa străină.

Nora habar n-avea ce se întâmplă. Aparent, Joe încă făcea parte din trupă, dar nu astfel încât să cânte alături de ei pe scenă. Şi, dacă *nu mai era* în trupă, măcar ceea ce îl determinase să se retragă nu îl făcuse să şi dispară complet. Din cuvintele lui Ravi şi din tonul pe care vorbise, Nora a înţeles că Joe era încă parte din echipa lor. Însă Ella nu era acolo. La chitară bas cânta un bărbat musculos şi lat în umeri, ras în cap şi plin de tatuaje. Nora voia să ştie mai multe, dar,

în mod evident, nu era momentul potrivit.

Ravi a făcut un gest larg cu mâna, arătând spre o scenă foarte mare, pe care Nora abia acum o vedea.

Era copleşită. Nu ştia ce să simtă.

— E momentul pentru un bis, a zis Ravi.

Nora a încercat să se gândească. Trecuse multă vreme de când cântase ultima oară ceva, *orice*. Şi chiar şi atunci se aflase în faţa câtorva persoane, vreo douăsprezece, adunate într-un pub situat la subsol.

Ravi s-a apropiat de ea.

— Te simţi bine, Nora?

Era uşor încordat. Felul în care îi rostise numele părea încărcat de un soi de indignare pe care o sesizase şi atunci când dăduse de el ieri, în cealaltă viaţă.

— Da, a răspuns Nora, de astă dată strigând. Desigur. Doar că… Habar nu am ce ar trebui să cântăm la bis.

Ravi a ridicat din umeri.

— Ca de obicei.

— Hmm. Da. Bine.

Nora s-a gândit puţin. S-a uitat spre scenă. A văzut un ecran uriaş, pe care numele The Labyrinths scânteia şi se rotea spre încântarea mulţimii zgomotoase. *Uau!* a exclamat în sinea ei. *Chiar că suntem mari!* La propriu, concertau pe stadion. A văzut o orgă electronică şi scaunul pe care stătuse. Colegii de trupă, ale căror nume nu le cunoştea, se pregăteau să revină pe scenă.

— Îmi aminteşti unde ne aflăm? a întrebat ea, peste zgomotul mulţimii. Am uitat complet.

Tipul masiv şi ras în cap, care ţinea în mână o chitară bas i-a răspuns:

— São Paulo.

— Ne aflăm în Brazilia?

Cu toţii s-au uitat la ea de parcă înnebunise.

— Unde ai fost în ultimele patru zile?

— „Beautiful Sky”, a zis Nora, dându-şi seama că probabil îşi mai amintea versurile. Hai să cântăm asta!

— *Iarăşi?* a râs Ravi, cu faţă strălucind de sudoare. Doar ce-

am cântat-o acum zece minute.

— Bine. Ascultaţi, a început Nora, a cărei voce era acum o şoaptă, în comparaţie cu vuietul mulţimii care cerea un bis. Mă gândeam să facem ceva diferit. Să facem un mix. Mă întrebam dacă am putea să interpretăm un cântec diferit de cele obişnuite.

— Trebuie să cântăm „Howl”, şi-a dat cu părerea altă membră a trupei, cu chitara turcoaz petrecută peste piept. Mereu cântăm „Howl”.

Nora nu auzise în viaţa ei melodia „Howl”.

— Da, ştiu, a încercat ea să-i ducă de nas, dar hai să facem un remix. Să facem ceva la care nu se aşteaptă. Să-i surprindem.

— Te gândeşti prea departe, Nora, a intervenit Ravi.

— Doar asta îmi vine în minte acum.

Ravi a ridicat din umeri.

— Aşadar, ce facem?

Nora căuta cu disperare o idee. S-a gândit la Ash, la cartea lui cu melodii pentru chitară de Simon & Garfunkel.

— Să cântăm „Bridge Over Tumbled Water”.

Lui Ravi nu-i venea să creadă.

— Ce?

— Cred că asta ar trebui să cântăm. Îi va surprinde pe spectatori.

— Ador melodia aia! a zis colega ei de trupă. Şi o şi ştiu.

— Toată lumea o ştie, Imani, a repezit-o Ravi.

— Exact! a exclamat Nora, străduindu-se să sune ca o vedetă rock. Hai s-o facem!

Calea-Lactee

Nora a ieşit pe scenă.

La început, nu a văzut chipurile celor din public, deoarece reflectoarele erau îndreptate spre ea şi dincolo de lumina lor totul părea cufundat în întuneric. Cu excepţia unei Căi-Lactee hipnotizante de flash-uri de aparate foto şi de lanterne de telefon.

În schimb, îi auzea.

Fiinţe umane care, adunate laolaltă şi acţionând la unison, deveneau cu totul altceva. Rumoarea colectivă o făcea să-şi imagineze un animal complet diferit. La început, i s-a părut destul de înspăimântător, de parcă ar fi fost Hercule înfruntând Hidra cea cu multe capete, care voia să îl ucidă, însă acesta era un urlet de susţinere, iar forţa lui îi conferea un soi de putere.

În clipa aceea şi-a dat seama că era în stare de mult mai mult decât crezuse.

Sălbatici şi liberi

S-a apropiat de orgă, s-a aşezat pe scaun şi şi-a tras microfonul puţin mai aproape.

— Mulţumesc, São Paulo! a zis. Te iubim.

Brazilia i-a răspuns într-un glas.

Aşadar, asta însemna putere. Puterea celebrităţii. Asemenea idolilor pop pe care îi văzuse pe reţelele de socializare şi care, cu un singur cuvânt, puteau să obţină un milion de like-uri şi de distribuiri ale materialului postat. Faima absolută era atunci când ajungeai în punctul în care, pentru a fi privit ca un erou, ca un geniu sau ca un zeu, depuneai un efort minim. Dar medalia avea un revers: faima era precară. La fel de uşor puteai să decazi şi să arăţi ca un diavol, ca un ticălos sau ca un simplu prost.

Inima îi bătea cu putere, de parcă tocmai se pregătea să meargă pe sârmă.

Acum distingea feţe în mulţime, mii de spectatori care se iveau din întuneric. Minusculi şi ciudaţi, cu trupurile aproape invizibile. Nora se holba la douăzeci de mii de capete lipsite de trup.

I se uscase gura. Abia mai putea să vorbească şi se întreba cum o să cânte. Şi-a amintit cum o ridiculizase Dan când cântase pentru el.

Zgomotul mulţimii s-a domolit.

Era şi timpul.

— Bine, a început ea. Iată un cântec pe care e posibil să-l mai fi auzit.

Un comentariu stupid, şi-a dat seama imediat. Cu toţii dăduseră bani pe bilete la acest concert tocmai pentru că mai auziseră multe dintre aceste melodii.

— E o melodie care înseamnă mult pentru mine şi pentru fratele meu.

Mulţimea se agita deja. Ţipau cu toţii, răcneau, aplaudau şi cântau. Răspunsul lor era fenomenal. O clipă, Nora s-a simţit precum Cleopatra. O Cleopatra extrem de îngrozită.

Când şi-a aşezat mâinile în poziţia de mi bemol major, atenţia i-a fost atrasă o clipă de un tatuaj de pe antebraţul în mod ciudat lipsit de păr, un tatuaj scris cu litere frumoase, ascuţite. Era un citat din Henry David Thoreau. *Toate lucrurile bune sunt sălbatice şi libere.* A închis ochii şi şi-a jurat că nu-i va deschide până când nu va termina melodia.

Acum înţelegea de ce lui Chopin îi plăcuse atât de mult să cânte pe întuneric. Era mult mai uşor aşa.

Sălbatic, şi-a zis Nora. *Liber.*

În timp ce cânta, se simţea liberă. Şi mai liberă decât se simţise atunci când înotase, în pielea ei de campioană olimpică.

Se întreba de ce se temuse aşa de tare să cânte în faţa mulţimii. Era un sentiment grozav.

La sfârşitul melodiei, Ravi s-a apropiat de ea, cât încă erau pe scenă.

— A fost o interpretare al naibii de specială! i-a strigat el la ureche.

— Ah, bine.

— Acum hai să-i punem capăt şi să cântăm „Howl”.

Nora a clătinat din cap, apoi a vorbit la microfon în grabă, înainte ca altcineva să apuce să o facă.

— Vă mulţumesc tuturor că aţi venit! Sper din suflet că aţi avut parte de o seară plăcută. Drum bun spre casă!

— Drum bun spre casă? a repetat Ravi în maşină, când se îndreptau spre hotel.

Nora nu-şi amintea să fi fost atât de nesuferit. Părea nefericit.

— Ce a fost greşit în asta? a întrebat ea cu voce tare.

— N-a prea fost stilul tău.

— Nu?

— Păi, a fost în contrast cu Chicago.

— De ce? Ce-am făcut în Chicago?

Ravi a râs.

— Ţi-au făcut lobotomie?

Nora s-a uitat la telefon. În această viaţă, avea cel mai nou model.

Un mesaj de la Izzy.

Acelaşi mesaj pe care îl primise în viaţa în care era împreună cu Dan, în local. Nici nu era un mesaj propriu-zis, ci poza unei balene. De fapt, e posibil să fi fost o poză uşor diferită, dar tot cu o balenă. Interesant. Cum de în viaţa asta încă era prietenă cu Izzy, dar nu şi în viaţa originară? La urma urmei, era destul de sigură că în viaţa asta nu se căsătorise cu Dan. Şi-a privit mâna şi a constatat cu uşurare că nu poartă nimic pe degetul inelar.

Nora a presupus că ajunsese deja extrem de faimoasă alături de The Labyrinths *înainte* ca Izzy să se hotărască să plece în Australia, aşa că decizia Norei de a nu o însoţi fusese, probabil, mai uşor de înţeles. Sau poate că lui Izzy îi plăcea ideea de a avea o prietenă celebră.

Izzy a scris ceva sub poza cu balena.

Toate lucrurile bune sunt sălbatice şi libere.

Trebuie să fi ştiut de tatuaj.

Încă un mesaj de la ea.

„Sper că a fost genial în Brazilia. Sunt convinsă că ai fost grozavă! Mulţumesc enorm pentru biletele până în Brisbane! Sunt foarte entuziasmată, cum spunem noi, cei de pe Coasta de Aur."

Au urmat câteva emojiuri cu balene, cu inimi şi cu palme împreunate în semn de mulţumire, apoi un microfon şi câteva note muzicale.

Nora şi-a verificat pagina de Instagram. În această viaţă, avea 11,3 milioane de followeri.

Şi arăta *al naibii* de bine! Părul ei negru, natural, avea un soi de şuviţă albă. Purta un machiaj ca de vampir. Şi inel în buză. Părea obosită, într-adevăr, dar presupunea că e doar din pricina turneului. Era un soi de oboseală încântătoare. Parcă ar fi fost mătuşa cool a lui Billie Eilish.

Şi-a făcut un selfie şi a constatat că, deşi nu arăta întocmai ca în fotografiile extrem de prelucrate şi de stilate de pe Instagram, făcute special pentru pagini de revistă, arăta totuşi

mai bine decât îşi imaginase că ar putea arăta vreodată. Ca şi în viaţa petrecută în Australia, şi aici posta poezii. Diferenţa era că, în această viaţă, fiecare dintre poeziile ei avea câte o jumătate de milion de like-uri. Una dintre poezii se numea tot *Focul*, dar suna altfel decât cealaltă.

Avea un foc în suflet.
Se întreba dacă focul era menit să o încălzească sau să o distrugă.
Apoi a înţeles.
Un foc nu avea nevoie de un motiv.
Doar ea putea să aibă unul.
Puterea era în mâinile ei.

O femeie s-a aşezat lângă ea. Nu făcea parte din trupă, dar emana un aer de importanţă. Avea în jur de cincizeci de ani. Poate că era managerul lor. Poate că lucra pentru studioul de înregistrări. Avea atitudinea unei mame severe. Dar a început prin a zâmbi.

— Ce idee genială! a exclamat ea. Chestia cu Simon & Garfunkel. Stilul vostru se răspândeşte în toată America de Sud.

— Excelent!

— Am postat despre asta de pe conturile voastre.

A spus-o de parcă era un lucru absolut normal.

— Oh! Da. Bine.

— Sunt câteva întrebări de ultimă oră din partea presei în seara asta, la hotel. Iar mâine plecăm devreme… Zburăm spre Rio la prima oră, apoi urmează opt ore de interviuri. Totul va avea loc la hotel.

— Rio?

— O să faci faţă programului încărcat de săptămâna asta, da?

— Ă, cred că da. Ai putea să mi-l reaminteşti?

Femeia a oftat, amuzată, de parcă Nora nu ştia că programul turneului era acelaşi dintotdeauna.

— Desigur. Mâine, Rio. Două nopţi. Urmează ultima noapte

în Brazilia – Porto Alegre –, apoi Santiago, Chile, Buenos Aires şi după aceea Lima. Şi cu asta încheiem cu America de Sud. Săptămâna viitoare începem concertele în Asia – Japonia, Hong Kong, Filipine, Taiwan.

— Peru? Suntem celebri în Peru?

— Nora, ai mai fost în Peru, îţi aminteşti? Anul trecut. Erau complet ieşiţi din minţi. Toţi cei cincisprezece mii de spectatori. Va fi în acelaşi loc. La hipodrom.

— La hipodrom. Desigur. Da. Îmi amintesc. A fost o noapte reuşită. Cu adevărat… reuşită.

Aşa era viaţa asta, şi-a dat ea seama. Un mare hipodrom. Dar n-avea idee dacă ea era calul sau călăreţul, în această analogie.

Ravi a bătut-o pe femeie pe umăr.

— Joanna, la ce oră e podcastul de mâine?

— La naiba! De fapt, e chiar în seara asta. Programul ăsta! Îmi cer scuze. Am uitat să vă spun. Dar nu trebuie să stea de vorbă decât cu Nora. Aşa că tu poţi să te culci devreme, dacă vrei.

Ravi a ridicat din umeri, demoralizat.

— Da. Sigur.

Joanna a oftat.

— Nu omorî mesagerul! Deşi asta nu te-a împiedicat în trecut.

Nora se întreba din nou unde e fratele ei, dar tensiunea dintre Joanna şi Ravi îi spunea că nu e momentul să întrebe ceva ce, în mod evident, ar fi trebuit să ştie. A rămas holbându-se pe geam, în timp ce autocarul se deplasa pe autostrada cu patru benzi. În întuneric, stopurile strălucitoare ale maşinilor, ale camioanelor şi ale motocicletelor păreau nişte ochi roşii, care se zgâiau la ea. În depărtare, zgârie-nori cu câteva pătrate de lumină se înălţau pe fundalul întunecat şi umed al cerului şi al norilor negri. O armată obscură de copaci mărginea autostrada şi separa cele două sensuri.

Dacă mâine-seară avea să se mai afle în această viaţă, lumea se aştepta ca ea să susţină un întreg concert, să interpreteze melodii pe care, de fapt, nu le ştia. Se întreba cât

de repede ar putea să înveţe cântecele prestabilite.

Telefonul suna. Un apel video. Apelantul era un anume „Ryan”.

Joanna a văzut numele şi a zâmbit atotştiutor.

— Ar fi bine să răspunzi.

Şi aşa a făcut, cu toate că habar n-avea cine e Ryan, iar imaginea de pe ecran părea prea estompată ca să-l poată recunoaşte.

Apoi l-a recunoscut. Un chip pe care îl mai văzuse de multe ori înainte, în filme şi în poze.

— Bună, iubito! Voiam să văd ce mai face prietena mea. Mai suntem prieteni, da?

Recunoştea şi vocea.

Accent american, voce aspră, seducătoare. Celebră.

Nora a auzit-o pe Joanna şoptindu-i altcuiva din autocar:

— Vorbeşte la telefon cu Ryan Bailey.

Ryan Bailey

Ryan Bailey.

Acel Ryan Bailey. Ryan Bailey din visurile ei, în care discutau despre Platon şi despre Heidegger, printr-o perdea de abur, în cada lui plină cu apă fierbinte din West Hollywood.

— Nora? Eşti acolo? Pari speriată.

— Ăă, da. Sunt… da… sunt. Tocmai am… sunt aici… În autocar… Un mare… turneu… Da… Bună.

— Ghici unde sunt.

Nora n-avea nici cea mai vagă idee ce să răspundă. „Într-o baie fierbinte” părea un răspuns complet inadecvat.

— Sincer, nu ştiu.

El a rotit telefonul, oferindu-i o vedere panoramică a vilei grandioase, opulente, decorate cu mobilă deschisă la culoare şi cu dale de teracotă şi cu baldachin prevăzut cu plasă de ţânţari.

— Nayarit, Mexico.

A pronunţat Mexico cu un accent care imita limba spaniolă, rostind X-ul ca pe un H. Arăta şi vorbea uşor diferit de Ryan Bailey din filme. Ceva mai grăsuţ. Cu glasul mai neclar. Poate că era beat.

— Pe platou. M-au cooptat să joc în *Saloon 2*.

— *Last Chance Saloon 2?* Oh, îmi doresc enorm să-l văd pe primul!

El a râs de parcă ea spusese cea mai amuzată glumă din lume.

— La fel de sec ca întotdeauna, Nono.

Nono?

— Stau la Casa de Míta, a continuat el. Mai ţii minte? Weekendul pe care l-am petrecut aici? M-au cazat exact în aceeaşi vilă. Îţi aminteşti? Beau o margarita cu mescal în cinstea ta. Unde eşti?

— În Brazilia. Tocmai am concertat în São Paulo.

— Uau! Pe acelaşi continent. Grozav! Da, e grozav!

— A fost foarte bine, a zis Nora.

— Vorbeşti foarte formal.

Nora era conştientă că jumătate dintre cei din autocar ascultau convorbirea lor. Ravi se zgâia la ea, în timp ce bea o sticlă de bere.

— Sunt doar… Ştii tu… În autocar… E lume în jur.

— Lume, a oftat Ryan, de parcă era o înjurătură. Mereu sunt oameni în jur. Asta-i problema. Dar, hei, m-am tot gândit în ultima vreme. Despre ce i-ai spus lui Jimmy Fallon…

Nora încerca să nu se comporte de parcă fiecare propoziţie rostită de el era un animal care ţâşnea prin faţa lor în plină stradă.

— Ce am spus?

— Ştii tu, despre faptul că lucrurile şi-au urmat cursul. Tu şi cu mine. Că nu avem resentimente. Vreau doar să-ţi mulţumesc că ai spus asta. Fiindcă ştiu că sunt o persoană al naibii de dificilă. O ştiu prea bine. Dar lucrez la asta. Terapeutul la care merg este extrem de bun.

— Asta-i… grozav.

— Mi-e dor de tine, Nora. Am petrecut vremuri frumoase împreună. Dar în viaţă sunt şi alte lucruri care contează, în afară de sex.

— Da, a admis Nora, încercând să nu dea frâu liber imaginaţiei. Categoric.

— Au fost multe lucruri grozave. Dar ai avut dreptate să pui capăt relaţiei. Ai procedat corect, în ordinea cosmică a lucrurilor. Nu există *respingere*, ci doar *redirecţionare*. Ştii, m-am gândit mult. La univers. M-am conectat cu el. Şi universul mi-a spus că trebuie să mă repun pe picioare. E vorba de echilibru. Relaţia noastră a fost prea intensă, vieţile noastre sunt prea intense; e ca a treia lege a lui Darwin despre dinamică. O acţiune care provoacă o reacţie. Ceva trebuia să cedeze. Tu ai fost cea care a observat asta, iar acum suntem nişte simple particule plutind prin universul care, într-o bună zi, s-ar putea reuni la Chateau Marmont…

Nora habar n-avea ce să-i răspundă.

— Cred că acela a fost Newton.

— Poftim?

— A treia lege a dinamicii.

El a înclinat din cap, ca un câine derutat.

— Ce?

— Las-o baltă! Nu contează.

Ryan a oftat.

— În orice caz, acum o să-mi termin margarita. Fiindcă am o sesiune de antrenament matinală. Mescal, vezi? Nu tequila. Trebuie să mă menţin curat. Am un nou antrenor. Un tip de la MMA. Face antrenamente dure.

— Bine.

— Şi, Nono.

— Da?

— Poţi să mă mai strigi o dată pe numele special ales pentru mine?

— Ăăă.

— Ştii tu care e.

— Evident. Da. Desigur, a zis ea, întrebându-se care ar putea fi acela.

Ry-ry? Rye bread?{13} *Platon?*

— Nu pot.

— Oameni?

Nora s-a uitat în jur.

— Exact. Oameni. Şi ştii bine că acum, că ne-am văzut fiecare de viaţa lui, ar fi cam… nepotrivit.

Ryan a zâmbit, melancolic.

— Ascultă. O să vin la ultimul spectacol din LA. Voi fi în primul rând. La Staples Center. Nu ai cum să mă opreşti.

— Ce drăguţ!

— Prieteni pentru totdeauna?

— Prieteni pentru totdeauna.

Simţind că discuţia lor se apropia de sfârşit, dintr-odată, Norei i-a venit în minte o întrebare.

— Chiar te pasiona filosofia?

Ryan a râgâit. Era ciudat şi şocant să constate că Ryan Bailey era o fiinţă umană într-un corp omenesc, care producea gaze.

— Ce anume?

— Filosofie. Cu ani în urmă, când interpretai rolul lui Platon din *Atenienii*, ai dat un interviu şi ai susţinut că citeşti multă filosofie.

— Citesc *viaţa*. Şi viaţa este o filosofie.

Nora nu înţelegea ce vrea să spună, dar în adâncul sufletului ei era mândră că această versiune a ei îi dăduse papucii unui actor de top.

— Cred că ai spus că, la momentul acela, citeai Martin Heidegger.

— Cine e Martin Hot Dog? Oh, probabil că erau nişte baliverne pentru presă. Ştii tu cum e, spui tot felul de prostii.

— Da, normal.

— *Adios, amiga.*

— *Adios,* Ryan.

După care el a închis şi Joanna i-a zâmbit, fără niciun cuvânt.

Joanna avea un aer mângâietor, de profesoară. Îşi imagina că acest alter ego al ei o plăcea pe femeia asta. Dar apoi şi-a amintit că trebuie să vorbească într-un podcast în numele trupei şi că nu cunoaşte nici jumătate dintre numele membrilor acesteia. Nici titlul ultimului lor album. Al *niciunui* album al lor.

Autocarul a tras în faţa hotelului impozant de la periferia oraşului. Maşini luxoase, cu geamuri fumurii. Palmieri învăluiţi în lumini festive. Arhitectura hotelului părea de pe altă planetă.

— E un fost palat, a precizat Joanna. Proiectat de unul dintre cei mai buni arhitecţi brazilieni. Am uitat cum îl cheamă, a zis ea, străduindu-se să-şi amintească. Oscar Niemeyer, a adăugat o clipă mai târziu. Modernist. Dar acest hotel e mai opulent decât creaţiile sale obişnuite. E cel mai bun hotel din Brazilia…

Nora a văzut un mic grup de oameni întinzând mâinile în care ţineau câte un telefon, asemenea unor cerşetori întinzând un castronel, şi filmau momentul sosirii ei.

Poţi să ai totul şi să nu simţi nimic.

@NoraLabyrinth

74.8K Retweets **485.3K** Likes

O tavă din argint, plină cu prăjituri cu miere

Era o nebunie când se gândea că această viaţă coexista cu celelalte vieţi ale ei din multivers, ca o notă în plus într-o gamă.

Norei îi era imposibil să creadă că, în timp ce în una dintre vieţi se lupta să-şi achite chiria, în alta sădea atâta entuziasm în inimile oamenilor din întreaga lume.

Cei câţiva fani care filmaseră sosirea autocarului la hotel aşteptau acum autografe. Nu păreau interesaţi de prezenţa celorlalţi membri ai trupei, erau disperaţi să interacţioneze cu Nora.

S-a uitat la unul dintre ei, în timp ce se apropia, în scrâşnet de prundiş. Fata era tatuată şi purta un costum care o făcea să arate ca o fetişcană rămasă cumva captivă în versiunea cyberpunk a unui război postapocaliptic. Avea o coafură exact ca a Norei, completată de o şuviţă albă identică.

— Nora! Noraaaah! Bună! Te iubim, regina noastră! Mulţumim că ai venit în Brazilia! Eşti cea mai tare! Apoi a început să scandeze: Nora! Nora! Nora!

În timp ce ea împărţea autografe cu un scris ilizibil, un bărbat de vreo douăzeci de ani şi-a scos tricoul şi a rugat-o să se semneze pe umărul lui.

— Vreau să-mi fac un tatuaj, a precizat el.

— Serios? l-a întrebat Nora, scriindu-şi numele pe corpul bărbatului.

— Acesta e cel mai important lucru din viaţa mea, a zis el, cu efuziune. Numele meu e Francisco.

Nora se întreba în ce fel faptul că ea îi scria pe piele cu un marker Sharpie putea să reprezinte cel mai important lucru din existenţa lui.

— Tu mi-ai salvat viaţa. „Beautiful Sky” mi-a salvat viaţa. Melodia aia. E atât de puternică!

— Oh! Uau! „Beautiful Sky”? Ştii „Beautiful Sky”?

— Ce amuzantă eşti! a izbucnit fanul, isteric. De aia eşti idolul meu! Te iubesc atât de mult! Mă întrebi dacă ştiu

„Beautiful Sky"? E genială!

Nora nu ştia ce să spună. Cântecelul acela pe care îl scrisese când avea nouăsprezece ani, când era studentă la universitatea din Bristol, schimbase viaţa cuiva din Brazilia. Era copleşitor.

În mod evident, aceasta era viaţa care îi fusese menită. Se îndoia că se va mai întoarce vreodată în bibliotecă. Se putea obişnui cu adoraţia publicului. Era mai bine decât să rămână în Bedford, fredonând melodii triste la fereastra autobuzului nr. 77.

A făcut selfiuri cu fanii.

O tânără stătea să plângă. Avea o fotografie mare, în care Nora îl săruta pe Ryan Bailey.

— Am fost atât de tristă când te-ai despărţit de el!

— Da, ştiu. A fost trist. Dar ştii cum e, se mai întâmplă şi din astea. E o… curbă de învăţare.

Joanna a luat-o de braţ şi a ghidat-o delicat spre hotel.

Când a ajuns în holul elegant, care mirosea a iasomie (marmură, candelabre, aranjamente florale), a observat că restul trupei se afla deja în bar. Dar unde era fratele ei? Poate că stătea la bârfă cu presa pe altundeva.

Pornind spre bar, a observat că toată lumea – portarul, recepţionerii, oaspeţii hotelului – o urmărea din priviri.

Tocmai se pregătea să profite de ocazie şi să întrebe despre fratele ei, când Joanna a făcut semn din cap spre un bărbat îmbrăcat într-un tricou cu inscripţia THE LABYRINTHS imprimată cu literele retro dintr-un film ştiinţifico-fantastic. Era un individ în jur de patruzeci de ani, cu barbă căruntă şi păr rar. Părea intimidat de prezenţa Norei. În clipa în care a dat mâna cu ea, a făcut o mică plecăciune.

— Mă numesc Marcelo, s-a prezentat el. Mulţumesc că aţi acceptat să ne acordaţi acest interviu.

Nora a remarcat atunci în spatele lui Marcelo un alt bărbat – mai tânăr, plin de piercinguri şi de tatuaje şi cu un zâmbet larg – care căra o cameră de luat vederi.

— Am rezervat un loc mai liniştit la bar, a zis Joanna. Dar sunt… oameni în jur. Cred că ar fi mai bine să filmăm în

apartamentul Norei.

— Excelent! a exclamat Marcelo. Excelent, excelent!

Când au pornit spre lift, Nora s-a întors spre bar şi i-a văzut pe membrii trupei.

— Poate vreţi să staţi de vorbă şi cu ceilalţi, i-a propus ea lui Marcelo. Ei îşi amintesc unele lucruri pe care eu le-am uitat. Multe lucruri.

Marcelo a zâmbit şi, clătinând din cap, i-a răspuns:

— Aşa e mai bine. Am senzaţia că…

— Ah, bine, a zis Nora.

Toată lumea a stat cu ochii pe ei cât au aşteptat liftul. Joanna s-a apropiat de Nora.

— Te simţi bine?

— Bineînţeles. Da. De ce?

— Nu ştiu. În seara asta pari schimbată.

— Schimbată în ce sens?

— Pur şi simplu… schimbată.

Când au intrat în lift, Joanna i-a cerut altei femei, pe care Nora o observase în autocar, să le aducă ceva de băut de la bar – două beri pentru realizatorii podcastului, o apă minerală pentru Nora, iar pentru ea, un cocktail Caipirinha.

— Adu-le sus, în apartament, Maya.

Poate că în viaţa asta beau numai ceai, şi-a zis Nora, ieşind din lift şi păşind pe covorul pufos, roz-somon, spre apartamentul ei.

Apoi, intrând, a încercat să se comporte normal. Era o cameră imensă, care dădea într-o altă cameră imensă şi, de acolo, într-o baie imensă. Un buchet uriaş de flori o aştepta, cu un bilet semnat de managerul hotelului.

Uau! s-a abţinut ea să exclame, văzând mobila scumpă din jur, perdelele lungi până-n podea, patul imens, de un alb imaculat, televizorul cât un ecran mic de cinema, şampania la gheaţă, tava din argint, plină cu „prăjituri braziliene cu miere”, după cum scria pe bilet.

— Presupun că nu vei mânca din astea, a zis Joanna, luând una din micile delicatese de pe tavă. Acum ai un plan nou. Harley m-a rugat să stau cu ochii pe tine.

Nora a urmărit-o pe Joanna muşcând din prăjiturică, întrebându-se cât de bun poate fi un plan care îi interzice să mănânce ceva atât de delicios precum o prăjitură braziliană cu miere. N-avea nici cea mai vagă idee cine e Harley, dar ştia că nu îi place.

— În plus, să ştii că, în LA, incendiile continuă şi că acum evacuează jumătate din Calabasas, dar să sperăm că nu vor ajunge până sus, la locuinţa ta…

Nora nu ştia dacă să se bucure că posedă o casă în LA sau să se îngrijoreze că mai avea puţin şi era mistuită de flăcări.

Cei doi realizatori ai podcastului s-au apucat să-şi instaleze echipamentul. Nora s-a afundat în canapeaua uriaşă din living, în timp ce Joanna – preocupată să-şi adune cu degetul cu manichiură stridentă câteva firimituri rebele, rămase în jurul gurii – i-a explicat că podcastul lor de muzică, *O Som*, e cel mai popular din Brazilia.

— Difuzare pe o zonă extinsă! a exclamat Joanna, entuziasmată. Iar audienţa e uriaşă. Merită pe deplin să facem asta.

După care a rămas acolo, urmărindu-i ca o pasăre de pradă, când a început podcastul.

Podcastul revelaţiilor

— Aşadar, a fost un an nebun pentru voi, a început Marcelo, într-o engleză foarte bună.

— Oh, da. A fost o adevărată cursă, a răspuns Nora, încercând să imite vocea unei vedete rock.

— Dacă-mi permiţi, aş vrea să te întreb despre album. Despre *Pottersville*. Tu ai compus versurile, corect?

— În mare parte, da, a presupus Nora răspunsul, fixându-şi cu privirea aluniţa de pe mâna stângă.

— Ea le-a compus pe toate! a exclamat Joanna.

Marcelo a încuviinţat din cap, în timp ce tipul celălalt, cu un zâmbet continuu, care-i dezvelea dinţii, regla nivelul sonorului la laptop.

— Cred că „Feathers” este melodia mea preferată, a zis Marcelo când au sosit băuturile.

— Mă bucur că-ţi place.

Nora încerca să găsească o modalitate prin care să se sustragă interviului. O durere de cap? Un rău la stomac?

— Dar melodia despre care aş vrea să discutăm este cea pe care aţi hotărât să o lansaţi prima. „Stay Out Of My Life”{14} – Mi s-a părut o declaraţie foarte personală.

Nora s-a străduit să zâmbească.

— Sincer, versurile spun totul.

— În mod evident, s-au făcut multe speculaţii privind. Cum se spune în engleză?

— Ordinul de restricţie? a intervenit Joanna, săritoare.

— Da! Ordinul de restricţie.

— Ă… a început Nora, luată prin surprindere. Ei bine, prefer să-mi vărs năduful prin muzică. Îmi vine greu să discut despre asta.

— Da, înţeleg. Doar că, în recentul interviu din *Rolling Stone,* ai dezvăluit câte ceva despre fostul tău prieten, Dan Lord, şi ai menţionat cât de greu ţi-a fost să obţii… ăăă… Ordinul de restricţie împotriva lui, după ce te-a hărţuit… Nu el a încercat să intre cu forţa în casa ta? Apoi le-a declarat

reporterilor că el a compus versurile melodiei „Beautiful Sky”?
— Iisuse!
Nora se zbătea între dorinţa de a râde şi de a plânge, dar cumva nu reuşea să facă niciuna.
— L-am compus când eram încă împreună. Dar lui nu i-a plăcut. Nu-i surâdea faptul că fac parte dintr-o trupă. Ura chestia asta. Îl ura pe fratele meu. Îl ura pe Ravi. O ura pe Ella, care se numără printre membrii fondatori ai trupei. În orice caz, Dan era foarte gelos.
Ireal! Într-o viaţă, cea pe care se presupunea că şi-o dorise, Dan era atât de plictisit de căsnicia lui cu Nora, încât avea o aventură, în timp ce, în *această* viaţă, intra cu forţa în casa ei fiindcă era invidios pe succesul ei.
— E un nemernic, a zis Nora. Nu ştiu echivalentul portughez pentru o persoană îngrozitoare.
— *Cabrão.* Înseamnă nemernic.
— Sau idiot, a adăugat individul mai tânăr, cu o expresie împietrită.
— Da, ei bine, e un *cabrão.* S-a dovedit a fi o cu totul altă persoană. E ciudat. Faptul că, atunci când viaţa ta se schimbă, oamenii reacţionează diferit. Acesta e preţul celebrităţii, presupun.
— Ai compus şi o melodie cu titlul „Henri David Thoreau”. Nu întâlneşti prea multe melodii care să poarte drept titlu nume de filosofi…
— Ştiu. Ei bine, când studiam filosofia la universitate, era preferatul meu. De acolo şi tatuajul. Şi-n plus, părea un titlu mai bun decât „Immanuel Kant”.
Nora începea să-şi intre în rol. Nu era prea complicat să joace un rol într-o viaţă care-i era destinată.
— Şi, desigur, „Howl”. E o melodie care transmite atâta forţă. Pe locul întâi în topuri în douăzeci şi două de ţări. Videoclip laureat cu Premiul Grammy, în care apar actori renumiţi de la Hollywood. Dar presupun că te-ai săturat să vorbeşti despre asta?
— Da, cam aşa ceva.
Joanna s-a dus să mai ia o prăjitură cu miere.

Marcelo insista, zâmbind discret.

— Mie mi s-a părut atât de fundamentală! Melodia, vreau să zic. Ca şi cum spuneai lucrurilor pe nume. Apoi am descoperit că ai compus-o fix în noaptea în care l-ai concediat pe fostul tău manager. Cel dinaintea Joannei. După ce ai aflat că te storcea de…

— Da. Nu a fost frumos din partea lui, a improvizat ea. A fost înaltă trădare.

— Eram fanul trupei The Labyrinths şi înainte de „Howl". Dar această melodie parcă îmi era dedicată. Aceasta şi „Lighthouse Girl". Când am auzit „Howl", mi-am spus că *Nora Seed e un geniu*. Versurile sunt destul de abstracte, dar felul în care ţi-ai vărsat furia a fost atât de delicat, de atât profund şi de puternic deopotrivă. E ca o combinaţie între Cure şi Frank Ocean, via The Carpenters şi Tame Impala.

Nora a încercat în zadar să-şi imagineze cum ar suna chestia asta.

Spre surprinderea tuturor, el a început să cânte:

— „Opriţi muzica şi îmbunătăţiţi melodia. /Încetaţi cu zâmbetele false şi urlaţi la lună."

Nora a încuviinţat din cap, zâmbind de parcă ar fi ştiut versurile.

— Da. Da. Eu… urlam pur şi simplu.

Chipul lui Marcelo a devenit serios. Părea sincer îngrijorat pentru ea.

— Ai avut de înfruntat atâtea mizerii în ultimii ani. Hărţuitori, manageri proşti, scandaluri, cazul din instanţă, chestiuni de copyright, despărţirea aceea urâtă de Ryan Bailey, felul cum a fost primit ultimul album, reabilitarea, incidentul din Toronto… Momentul când ai leşinat de epuizare în Paris, tragedii personale, drame, drame şi iar drame. Şi toate insistenţele din partea presei. De ce crezi că te urăşte presa atât de mult?

Nora începea să se simtă dezgustată. Asta însemna celebritatea? Un cocktail permanent dulce-amărui compus din adoraţie şi din insulte? Nu era de mirare că atâtea celebrităţi deraiaseră, câtă vreme şinele virau în toate direcţiile. Parcă

cineva o săruta şi o pălmuia în acelaşi timp.

— Nu… Nu ştiu… E o prostie…

— Adică, te-ai întrebat vreodată cum ar fi fost viaţa ta dacă ai fi luat-o pe alt drum?

Nora îl asculta, în timp ce urmărea bulele ridicându-se din apa ei minerală.

— Cred că e uşor să-ţi imaginezi că există şi căi mai simple, a zis ea, dându-şi seama de ceva pentru prima dată. Dar poate că nu există drumuri uşoare. Ci doar drumuri. Într-o viaţă, aş putea fi căsătorită. În alta, aş putea lucra într-un magazin. Aş putea să accept să ies la o cafea cu un tip drăguţ. În altă viaţă, aş putea să studiez gheţarii de la Cercul Polar Arctic. În alta, aş putea fi campioană olimpică la înot. Cine ştie? În fiecare secundă a fiecărei vieţi intrăm într-un nou univers. Şi petrecem atât de mult timp dorindu-ne ca vieţile noastre să fi fost diferite, comparându-ne cu alţii şi cu alte versiuni ale noastre, când, de fapt, majoritatea vieţilor noastre conţin deopotrivă părţi bune şi părţi rele.

Marcelo, Joanna şi celălalt brazilian o priveau cu ochii cât cepele, dar acum ea era pe val. Şi plutea în voie.

— Viaţa are tipare… Ritmuri. E atât de simplu ca, în timp ce eşti blocat într-o singură viaţă, să-ţi imaginezi că tristeţea, tragedia, eşecul sau teama sunt rezultatul acelei existenţe aparte. Că ea reprezintă un derivat al faptului că trăieşti într-un anume fel, în loc să *trăieşti* pur şi simplu. Adică lucrurile ar fi mult mai uşoare dacă am înţelege că nu există un mod anume de a trăi, care să ne imunizeze împotriva tristeţii. Şi că tristeţea e o parte intrinsecă din mecanismul numit fericire. Nu poţi să o ai pe una fără cealaltă. Desigur, ele vin în cantităţi şi în intensităţi diferite. Însă nu există nicio viaţă în care să te afli într-o stare de fericire permanentă. Şi simplul fapt de a-ţi imagina asta îţi sădeşte şi mai multă nefericire în viaţa în care te afli acum.

— Un răspuns grozav! a exclamat Marcelo, când a fost sigur că Nora terminase. Dar, în această seară, la concert, aş spune că ai fost fericită. Când ai cântat „Bridge Over Troubled Water” în loc de „Howl”, care e o declaraţie atât de puternică.

Versurile spuneau: *Sunt puternică*. Parcă ne spuneai nouă, fanilor tăi, că eşti bine. Aşadar, cum merge turneul?

— Grozav! Şi da, m-am gândit să transmit un mesaj, ştii tu, că sunt aici şi că duc cea mai bună viaţă. Dar după o vreme mi se face dor de casă.

— De care dintre ele? a întrebat-o Marcelo, zâmbind obraznic. Adică, unde te simţi acasă, în Londra, în LA sau pe coasta Amalfi?

Se pare că aceasta era viaţa în care ea producea cele mai mari emisii de carbon.

— Nu ştiu. În Londra, presupun.

Marcelo a inspirat puternic, de parcă avea să-i pună următoarea întrebare sub apă. S-a scărpinat în barbă.

— Bine, dar presupun că trebuie să-ţi fie greu, fiindcă ştiu că ai împărţit apartamentul cu fratele tău.

— De ce mi-ar fi greu?

Joanna i-a aruncat o privire curioasă pe deasupra cocktailului.

Marcelo s-a uitat la ea cu afecţiune. Ochii lui păreau sticloşi.

— Vreau să zic, a spus el după ce a sorbit delicat din bere, fratele tău a fost o parte importantă din viaţa ta şi una la fel de importantă în cadrul trupei…

A fost.

Atât de multă frică în două cuvinte aşa de scurte. Ca o piatră care cade în apă.

Îşi amintea că-l întrebase pe Ravi despre fratele ei înaintea bisului. Îşi amintea reacţia mulţimii atunci când îl menţionase pe fratele ei pe scenă.

— E în preajmă. A fost aici în seara asta.

— Vrea să spună că îi simte prezenţa, a intervenit Joanna. Cu toţii o simt. A fost o fire atât de puternică. Neliniştită, dar puternică. A fost o tragedie felul în care băutura, drogurile şi viaţa în general l-au distrus în cele din urmă.

— Ce vrei să spui? a întrebat Nora.

De astă dată nu-şi mai juca rolul din această viaţă. Pur şi simplu avea nevoie să afle adevărul.

Lui Marcelo îi părea rău pentru ea.

— Ştii, n-au trecut decât doi ani de la moartea lui. Supradoza.

Nora a icnit.

Nu a revenit pe loc în bibliotecă, fiindcă nu îşi însuşise toată informaţia. S-a ridicat, năucită, şi a ieşit clătinându-se din apartament.

— Nora? a strigat-o Joanna, crispată. Nora?

Ea s-a urcat în lift şi a coborât la bar. Acolo unde aştepta Ravi.

— Ai zis că Joe stătea de vorbă cu ziariştii.

— Poftim?

— Aşa ai zis. Te-am întrebat ce face Joe şi ai zis că „stă la bârfe cu presa”.

Ravi a pus berea jos, uitându-se la ea ca la o enigmă.

— Asta şi făcea ea. Stătea la bârfă cu jurnaliştii.

— Ea?

Ravi a arătat spre Joanna, care tocmai ajunsese în lobby, cu o privire înspăimântată.

— Da. Jo. Stătea de vorbă cu jurnaliştii.

Nora a simţit o tristeţe ca un junghi.

— Oh, nu! a exclamat ea. Oh, Joe. Oh, Joe. Oh.

Şi atunci, barul grandiosului hotel a dispărut. Masa, băuturile, Joanna, Marcelo, sunetistul, oaspeţii hotelului, Ravi şi ceilalţi, podeaua de marmură, barmanul, chelnerii, candelabrele, florile, au pierit cu toate.

„Howl”

În pădurea iernii
Fără alt refugiu,
Fata vrea să scape
De tot acest giulgiu.

Tensiunea creşte în mod repetat,
Tensiunea creşte, creşte neîncetat.

Cu toţi îţi vor trupul,
Sufletul ţi-l vor,
Vor zâmbete false,
Ăsta-i rock-and-roll.
Lupii te-mpresoară,
Cu visul te frigi.
Lupii te-mpresoară
Şi începi să strigi.

Urli-n miez de noapte,
Urli pân-la zi,
Urli şi te-ncumeţi să lupţi,
Urli ca totul să-ndrepţi

Şi urli, urli, urli, urli.

(Nenorociţii).

Nu poţi lupta la nesfârşit,
Trebuie să cedezi.
Dacă viaţa-ţi nu funcţionează
Întreabă-te de ce.

(Recitat).
Aminteşte-ţi
Când eram tineri.

Nu ne temeam de ziua de mâine
Şi nu plângeam după cea de ieri.
Nu eram decât
Noi înşine,
Iar timpul se reducea
La acum
Şi ne trăiam
Viaţa
Fără să ne ridicăm,
Ca braţele în mâneci,
Fiindcă aveam timp,
Timp să respirăm.

Vremurile rele sunt acum aici,
Vremurile rele, iată, au sosit,
Însă viaţa nu se sfârşeşte
Până ce n-a început.
Lacul scânteiază şi apa e rece,
Tot ce străluceşte poate deveni aur,
Muzica opreşte-o ca melodia s-o îmbunătăţeşti.
Gata cu zâmbetele false şi urletele la lună.

Urlă în noapte,
Urlă până-n zori,
Urlă, căci e vremea să lupţi,
Urlă să îndrepţi lucrurile.

Urlă, urlă, urlă, urlă!

(Se repetă tot mai încet).

Iubire şi durere

— Urăsc acest. Proces, i-a spus Nora doamnei Elm, cu voce puternică. Vreau să ÎNCETEZE!

— Te rog să faci linişte, i-a zis doamna Elm, ţinând în mână un cal alb şi concentrându-se asupra mişcării. Ne aflăm într-o bibliotecă.

— Suntem singurele două persoane de aici!

— Nu asta e ideea. Chiar şi aşa, rămâne totuşi o bibliotecă. Când intri într-o catedrală, păstrezi liniştea pentru că eşti într-o catedrală, nu pentru că sunt oameni în jur. La fel e şi în cazul unei biblioteci.

— Bine, a zis Nora, coborând glasul. Nu-mi place ce se întâmplă. Vreau să se termine. Vreau să îmi anulez cardul de membru al bibliotecii. Doresc să vă predau permisul meu.

— Tu *însăţi* reprezinţi permisul de intrare în bibliotecă.

Nora a repetat ideea cu care începuse.

— Vreau să se termine.

— Ba nu, nu vrei.

— Ba vreau.

— Atunci de ce te mai afli aici?

— Fiindcă nu am încotro.

— Crede-mă, Nora. Dacă într-adevăr nu ţi-ai mai dori să fii aici, n-ai mai fi. Ţi-am spus asta de la bun început.

— Nu-mi place.

— De ce?

— Fiindcă e prea dureros.

— De ce e dureros?

— Pentru că e real. Într-una dintre vieţi, fratele meu e mort.

Din nou, expresia de pe chipul bibliotecarei s-a înăsprit.

— Iar în altă viaţă – una dintre vieţile lui – tu ai murit. Pentru el va fi dureros?

— Mă îndoiesc. El nu vrea să mai aibă de-a face cu mine zilele astea. Are viaţa lui şi mă acuză pe mine pentru faptul că nu se simte împlinit.

— Aşadar, are legătură cu fratele tău?

— Nu. Are legătură cu tot. Mi se pare imposibil să trăiesc fără să rănesc pe cineva.

— Asta pentru că aşa e.

— Şi atunci, ce sens are să mai trăieşti?

— Ei bine, sinceră să fiu, şi moartea îi răneşte pe oameni. Să vedem! Ce viaţă alegi în continuare?

— Nu aleg niciuna.

— Poftim?

— Nu mai vreau altă carte. Nu mai vreau altă viaţă.

Chipul doamnei Elm a devenit livid, la fel cum se întâmplase cu mulţi ani în urmă, când primise la telefon vestea despre tatăl Norei.

Nora a simţit un tremur sub tălpi. Un mic cutremur. Ea şi doamna Elm s-au sprijinit de rafturi, în timp ce cărţile cădeau pe podea. Luminile au pâlpâit, după care s-au stins de tot. Tabla de şah şi masa s-au răsturnat.

— Oh, nu! a exclamat doamna Elm. Nu iar!

— Ce s-a întâmplat?

— Ştii bine ce s-a întâmplat. Locul ăsta există datorită ţie. Tu eşti energia care îl alimentează. Când ceva perturbă grav sursa de energie, biblioteca e în pericol. Tu eşti pricina, Nora. Ai ales să renunţi în cel mai prost moment cu putinţă. Nu poţi să abandonezi lupta, Nora. Ai multe de oferit. Încă ai multe oportunităţi. Te aşteaptă multe versiuni ale tale acolo. Aminteşte-ţi cum te-ai simţit după întâmplarea cu ursul-polar. Aminteşte-ţi când tânjeai să rămâi în viaţă.

Ursul-polar.

Ursul-polar.

Chiar şi experienţele negative se întâmplă cu un scop, nu înţelegi?

Nora înţelegea. Regretele cu care trăise în mare parte din viaţă erau irosite.

— Da.

Micul cutremur s-a potolit.

Dar pretutindeni pe podea erau împrăştiate cărţi.

Luminile se aprinseseră din nou, însă continuau să pâlpâie.

— Scuze, a zis Nora.

S-a aplecat să adune cărţile şi să le pună la locul lor.

— Nu! s-a răstit doamna Elm. Nu le atinge! Lasă-le jos!

— Scuzaţi-mă.

— Şi încetează să-ţi ceri scuze întruna. Şi acum, poţi să mă ajuţi cu asta? E mai sigur.

Nora a ajutat-o pe doamna Elm să strângă piesele de şah şi să aşeze tabla pentru o nouă partidă, ridicând şi masa în picioare.

— Şi cărţile de pe podea? Le lăsăm acolo pur şi simplu?

— Ce-ţi pasă? Parcă voiai să dispară de tot, nu?

Poate că doamna Elm era un mecanism menit să simplifice iţele încâlcite şi complexe ale universului cuantic, dar, în clipa de faţă – stând jos, printre rafturile pe jumătate goale din jurul tablei sale de şah pregătite pentru un nou joc – părea tristă, înţeleaptă şi infinit de umană.

— Nu am vrut să fiu atât de dură, a izbutit să spună doamna Elm în cele din urmă.

— E în regulă.

— Îmi amintesc ziua în care am început să jucăm şah în biblioteca şcolii; pe atunci pierdeai cele mai bune piese încă de la începutul jocului, a zis bătrâna. Te grăbeai şi mutai regina sau turele şi rămâneai imediat fără ele. Apoi te comportai ca şi cum pierduseşi jocul, fiindcă rămâneai doar cu pionii şi cu un cal sau doi.

— De ce îmi povestiţi asta acum?

Doamna Elm a observat un fir de aţă atârnându-i din pulover şi l-a băgat în mânecă, apoi s-a răzgândit şi l-a scos din nou.

— Trebuie să înţelegi un lucru, dacă vrei să câştigi cândva jocul de şah, a zis bătrâna, de parcă Nora nu avea nimic mai important la care să se gândească. Şi ceea ce trebuie să înţelegi este că jocul nu se termină niciodată până când nu se încheie cu adevărat. Nu se termină dacă mai rămâne chiar şi un singur pion pe tablă. Dacă unul dintre jucători rămâne cu un pion şi cu regele, iar celălalt jucător are în continuare toate piesele pe tablă, jocul continuă. Şi chiar dacă ai fi pion – şi

poate că toţi suntem asta –, ar trebui să ţii minte că pionul este cea mai deosebită piesă dintre toate. Şi asta, pentru că un pion nu e niciodată un simplu pion. Un pion e o potenţială regină. Tot ce trebuie să faci e să găseşti o modalitate de-a înainta. Pătrăţică cu pătrăţică. Poţi ajunge în capătul opus al tablei, unde să descătuşezi tot felul de puteri.

Nora se zgâia la cărţile din jurul ei.

— Aşadar, vreţi să spuneţi că nu am decât pioni la dispoziţie?

— Vreau să spun că lucrul aparent cel mai banal poate sfârşi prin a te conduce spre victorie. Trebuie să mergi înainte. Ca în ziua aceea în râu. Mai ţii minte?

Normal că ţinea minte.

Câţi ani avea atunci? Şaptesprezece, probabil, fiindcă nu mai participa la concursuri. Era o perioadă tensionată, în care tatăl ei era supărat pe ea tot timpul, iar mama trecea printr-una dintre fazele ei de depresie, când aproape că nu vorbea deloc. Fratele ei se întorsese în weekend de la facultatea de artă împreună cu Ravi. Îi arăta prietenului său priveliştile superbului oraş Bedford. Joe organizase o petrecere la râu, cu muzică, cu bere şi cu o grămadă de iarbă şi de fete frustrate de faptul că pe Joe nu îl interesa persoana lor. Nora fusese şi ea invitată şi băuse prea mult şi ajunsese cumva să discute cu Ravi despre înot.

— Aşadar, poţi să traversezi râul înot? a întrebat-o el.

— Bineînţeles.

— Ba nu poţi, a contrazis-o cineva.

Şi astfel, într-o clipă de nebunie, se hotărâse să le demonstreze că se înşală. Când fratele ei mai mare, drogat şi extrem de beat, a înţeles ce are ea de gând, era prea târziu. Nora începuse să traverseze râul înot.

În timp ce-şi amintea asta, piatra de pe culoarul bibliotecii s-a transformat într-o apă curgătoare. Şi, cu toate că rafturile din jur au rămas pe loc, din lespezile de sub tălpile ei a început să crească iarbă, iar cerul a luat locul tavanului. Dar, spre deosebire de dăţile când dispăruse într-o altă versiune a prezentului, doamna Elm şi cărţile au rămas pe loc. Se afla pe

jumătate în bibliotecă şi pe jumătate în amintire.

Se uita lung la cineva pe culoarul-râu. Era alter egoul ei mai tânăr, în apă, în vreme ce ultima geană de lumină a unei zile de vară se destrăma în întuneric.

Echidistanţă

Râul era rece şi curentul, puternic.

Uitându-se la ea însăşi, Nora îşi amintea durerea din umeri şi din braţe. Greutatea lor care o imobiliza de parcă ar fi purtat o armură. Îşi amintea că nu înţelegea de ce, în ciuda efortului susţinut, siluetele platanilor rămâneau cu obstinaţie la fel de mici, tot aşa cum malul rămânea la aceeaşi distanţă. Îşi amintea cum înghiţise puţin din apa aceea murdară. Şi cum se uitase spre celălalt mal, cel dinspre care venise, acelaşi loc în care stătea acum şi din care privea, alături de o versiune mai tânără a fratelui şi a prietenilor lui, care nu conştientizau prezenţa ei şi a rafturilor cu cărţi de alături.

Îşi amintea cum, în delirul ei, îi venise în minte cuvântul „echidistant". Un cuvânt potrivit mai degrabă în siguranţa unei clase. Echidistant. Un termen atât de neutru, de matematic, care i s-a întipărit în minte, repetându-se ca o meditaţie maniacă, în timp ce, cu ultimele puteri, Nora rămânea exact în locul în care se afla. Echidistantă. Echidistantă. Echidistantă. Nealiniată cu niciunul dintre cele două maluri.

Aşa se simţise aproape toată viaţa.

Captivă undeva la mijloc. Străduindu-se, dând energic din braţe, încercând să supravieţuiască, deşi nu ştia încotro să o apuce. Ce cale să aleagă fără să regrete.

S-a uitat spre malul opus – acum încărcat cu şi mai multe rafturi, printre care se zărea totuşi silueta impunătoare a platanului aplecat deasupra apei ca un părinte îngrijorat, cu vântul suflându-i printre frunze.

— Dar ai luat o hotărâre în cele din urmă, a zis doamna Elm, auzind în mod evident gândurile Norei. Şi ai supravieţuit.

Visul altcuiva

— Viaţa e un rol permanent, i-a spus doamna Elm în timp ce urmăreau cum fratele ei e împins departe de apă de prietenii lui, apoi, cum el se uita la o fată, al cărei nume Nora îl uitase de mult, care suna la urgenţe. Şi ai acţionat atunci când trebuia. Ai înotat până la mal. Te-ai târât afară din apă. Ai tuşit până ţi-ai vărsat maţele, dar ai traversat râul, în ciuda aşteptărilor. Ai găsit ceva în tine.

— Da. Bacterii. Am fost bolnavă câteva săptămâni. Am înghiţit o grămadă din apa aceea infectă.

— Dar ai supravieţuit. Ai avut speranţă.

— Da. Ei bine, am cam pierdut-o cu fiecare zi.

Când şi-a plecat privirea, a văzut că iarba se retrage şi se transformă la loc în piatră şi s-a uitat pentru ultima dată spre apă, înainte ca aceasta să dispară licărind şi ca platanul să se destrame în aer, împreună cu fratele ei, cu prietenii lui şi cu alter egoul ei mai tânăr.

Biblioteca arăta din nou ca înainte. Doar că, acum, cărţile erau la loc pe rafturi, iar luminile nu mai pâlpâiau.

— Am fost atât de proastă ambiţionându-mă să înot atunci, în încercarea de a-i impresiona pe cei prezenţi. Mereu am crezut că Joe e mai bun decât mine. Voiam ca el să mă placă.

— De ce credeai că e mai bun decât tine? Pentru că aşa considerau părinţii tăi?

Pe Nora o înfuria francheţea doamnei Elm. Dar poate că avea dreptate.

— Mereu a trebuit să fac ce vor ei, ca să-i impresionez. Normal că Joe avea problemele lui. Iar eu nu le-am prea înţeles până când am aflat că e homosexual, dar se spune că rivalitatea dintre fraţi nu are legătură cu ei, ci cu părinţii, iar eu am considerat dintotdeauna că, pe el, părinţii îl încurajau mai mult să-şi îndeplinească visurile.

— Cum a fost în cazul muzicii?

— Da.

— Când el şi Ravi s-au hotărât că vor să devină vedete

rock, mama şi tata i-au cumpărat lui Joe o chitară, apoi un pian digital.

— Şi cum a mers?

— Cu chitara a mers bine. Într-o săptămână a învăţat să cânte „Smoke On The Water”, dar pianul nu l-a atras şi a decis că nu vrea să-i ocupe dormitorul.

— Şi astfel te-ai ales tu cu el, a zis doamna Elm, mai degrabă ca o afirmaţie decât ca o întrebare.

Ştia. Bineînţeles că ştia.

— Da.

— A fost mutat în camera ta, iar tu l-ai primit ca pe un prieten şi ai învăţat să cânţi la el, cu o hotărâre de neclintit. Ţi-ai cheltuit banii de buzunar pe manuale de pian, pe *Mozart pentru începători* şi pe *Beatles pentru pian.* Pentru că ţi-a plăcut. Dar şi pentru că voiai să-l impresionezi pe fratele tău mai mare.

— Nu v-am povestit niciodată toate astea.

— Nu te teme, a zis doamna Elm, schiţând un zâmbet. Am citit cartea.

— Corect. Desigur. Da. Am înţeles.

— Trebuie să încetezi să mai cauţi aprobarea celor din jur, Nora, i-a şoptit doamna Elm, ca pentru a da importanţă şi un caracter intim momentului. Nu ai nevoie de permisiunea nimănui ca să fii…

— Da. Înţeleg.

Şi chiar înţelegea.

Toate vieţile pe care le încercase până atunci, din momentul în care păşise în bibliotecă, fuseseră într-adevăr visul altcuiva. Viaţa de femeie căsătorită, care trăia la ţară, fusese visul lui Dan. Călătoria în Australia fusese visul lui Izzy, iar regretul Norei că nu o însoţise reprezentase mai degrabă o vină faţă de propria prietenă decât o părere de rău pentru ea însăşi. Visul de a deveni campioană la înot îi aparţinuse tatălui ei. Şi da, era adevărat că, în tinereţe, o interesaseră Cercul Polar Arctic şi posibilitatea de a deveni glaciolog, dar chiar şi acestea îi fuseseră insuflate mai ales de discuţiile cu doamna Elm, în biblioteca şcolii. Iar trupa The Labyrinths, ei

bine, acela fusese dintotdeauna visul fratelui ei.

Poate că nu exista o viaţă perfectă pentru ea, dar undeva exista, cu siguranţă, o viaţă care merita trăită. Şi, dacă îi era sortit să găsească o viaţă care să merite trăită, înţelegea acum că trebuia să arunce o plasă mai mare.

Doamna Elm avea dreptate. Jocul nu se sfârşise. Niciun jucător nu trebuie să abandoneze lupta câtă vreme pe tablă mai există piese.

Şi-a îndreptat spatele şi s-a ridicat.

— Trebuie să alegi mai multe vieţi de pe rafturile de jos sau de pe cele de sus. Până acum ai încercat să scapi de cele mai evidente dintre regrete. Cărţile de pe cele mai de sus sau cele mai de jos rafturi reprezintă vieţi mai îndepărtate. Vieţi pe care încă le trăieşti într-un univers sau altul, însă nu acelea pe care ţi le-ai imaginat, după care ai plâns sau la care te-ai gândit. Sunt vieţi pe care le-ai putea trăi, dar la care nu ai visat niciodată.

— Aşadar sunt vieţi nefericite?

— Unele da, altele nu. Doar că nu sunt cele mai *evidente* dintre vieţi. Sunt acelea care necesită puţină imaginaţie ca să le poţi accesa. Dar sunt sigură că poţi să ajungi acolo.

— Mă puteţi îndruma?

Doamna Elm a zâmbit.

— Ţi-aş putea citi o poezie. Bibliotecarilor le plac poeziile, a zis ea, după care a început să-i citeze din Robert Frost: „Două drumuri se despărţeau într-o pădure şi eu…/ Am apucat-o pe cel mai neumblat,/ Şi asta viaţa mi-a schimbat…" Dacă nu doar două drumuri s-ar despărţi într-o pădure? Dacă ar fi mai multe cărări decât copaci? Dacă ai avea un număr infinit de variante din care să alegi? Ce ar mai face atunci Robert Frost?

Nora îşi amintea că, în primul an la Filosofie, îl studiase pe Aristotel. Şi că fusese puţin deprimată la gândul că, după părerea lui, excelenţa nu e niciodată întâmplătoare. Că rezultatele excelente sunt rezultatul „alegerii înţelepte dintre mai multe posibilităţi". Şi iat-o acum pe ea, în postura privilegiată de a selecta aceste multiple variante. Era o

scurtătură spre înţelepciune şi poate că şi una spre fericire. Acum nu mai privea totul ca pe o povară, ci ca pe un dar nepreţuit.

— Uită-te la tabla de şah pe care am aşezat-o la loc, i-a zis doamna Elm cu blândeţe. Uite cât de ordonată, de sigură şi de calmă arată acum, înainte să înceapă jocul. E un lucru frumos. Dar e plictisitor. E lipsit de viaţă. Şi, cu toate acestea, în clipa în care faci prima mişcare pe tablă, lucrurile se schimbă. Devin mai haotice. Iar haosul creşte cu fiecare mutare.

Nora s-a aşezat la masa de şah, faţă-n faţă cu doamna Elm. S-a uitat insistent la tablă şi a înaintat două pătrăţele cu pionul.

Doamna Elm a făcut aceeaşi mişcare în oglindă pe partea ei de tablă.

— E un joc simplu de jucat, i-a spus ea Norei. Dar e greu de câştigat. Fiecare mişcare pe care o faci deschide o paletă largă de noi posibilităţi.

Nora a mutat unul dintre cai. Şi au continuat aşa o vreme.

Doamna Elm a făcut un comentariu.

— La începutul jocului, nu există nicio variaţie. Nu există decât o modalitate de a aranja tabla. După primele şase mişcări, apar nouă milioane de variante. Iar după opt mişcări, ai două sute optzeci şi opt de miliarde de posibilităţi. Şi numărul lor continuă să crească. Există mai multe variante într-un joc de şah decât numărul de atomi din universul vizibil. Aşa că devine foarte confuz. Şi nu există o singură modalitate corectă de a juca, ci mai multe. În şah, ca şi în viaţă, posibilitatea stă la baza oricărui lucru. A fiecărei speranţe, a fiecărui vis, a fiecărui regret, a fiecărui moment al vieţii.

În cele din urmă, Nora a câştigat jocul. Avea vaga bănuială cu doamna Elm *o lăsase* să câştige şi, cu toate acestea, se simţea ceva mai bine.

— Bine, a zis doamna Elm. Presupun că e timpul pentru o nouă carte. Ce părere ai?

Nora s-a uitat în lungul rafturilor de cărţi. De-ar fi avut titluri mai exacte! De-ar fi fost una care să se numească

Aceasta e viaţa perfectă.

Primul instinct fusese să ignore întrebarea doamnei Elm. Dar acolo unde se găseau cărţi, apărea întotdeauna şi tentaţia de a le deschide. Şi îşi dădea seama că la fel era şi în cazul vieţilor.

Doamna Elm a repetat una dintre afirmaţiile de mai devreme:

— Nu subestima nicicând importanţa deosebită a lucrurilor mărunte.

Se dovedea un sfat util.

— Îmi doresc o viaţă liniştită. Viaţa în care lucrez cu animale. În care am ales slujba de la centrul pentru ocrotire a animalelor – acolo unde am făcut practică la şcoală – în locul celei de la Teoria Corzilor. Da. Daţi-mi-o pe aceea, vă rog.

O viaţă liniştită

Era o existenţă în care, de fapt, era foarte uşor de pătruns.

În această viaţă, dormea bine şi nu se trezea până când nu suna ceasul deşteptător, la opt fără un sfert. Se ducea la lucru cu un Hyundai vechi şi uzat, care duhnea a câini şi a biscuiţi şi era decorat cu firimituri, trecea pe lângă spital şi pe lângă sala de sport şi intra într-o parcare mică de lângă centrul pentru protecţia animalelor, o clădire modernă, din cărămidă gri, cu un singur etaj.

Îşi petrecea dimineaţa hrănind şi plimbând câinii. Motivul pentru care îi era atât de lesne să se acomodeze în această viaţă se datora, cel puţin parţial, faptului că fusese întâmpinată de o femeie binevoitoare şi realistă, cu părul castaniu, cârlionţat şi cu un accent din Yorkshire. Femeia, pe nume Pauline, i-a spus Norei că va începe lucrul la adăpostul pentru câini, în locul celui pentru pisici, aşa că Nora a fost îndreptăţită să o întrebe ce trebuie să facă acolo şi să se arate derutată. De asemenea, problema legată de faptul că nu cunoştea numele celorlalţi angajaţi a fost rezolvată de ecusoanele pe care le purtau toţi lucrătorii.

Nora a plimbat un bullmastiff nou-sosit pe câmpul din spatele adăpostului. Pauline i-a spus că animalul fusese tratat îngrozitor de stăpânul lui. Apoi i-a arătat câteva cicatrice rotunde.

— Arsuri de ţigară.

Nora îşi dorea să trăiască într-o lume fără cruzime, dar singurele lumi care îi stăteau la dispoziţie implicau şi existenţa altor oameni. Câinele se numea Sally. Se temea de orice. Până şi de umbra lui. De tufişuri. De alţi câini. De picioarele Norei. De iarbă. De aer. Deşi o plăcea în mod evident pe Nora şi chiar se lăsase mângâiat (scurt) pe piept.

Mai târziu, Nora a ajutat la curăţarea căsuţelor pentru câini. Îşi imagina că le spuneau căsuţe fiindcă suna mai bine decât cuşti, denumire care, sincer, li se potrivea mai bine. Printre animale se afla un ciobănesc german cu trei picioare,

pe nume Diesel, care, aparent, se afla acolo de ceva vreme. Când s-au jucat de-a prinsul, Nora şi-a dat seama că avea reflexe bune, căci prindea mingea cu gura aproape de fiecare dată. Îi plăcea această viaţă sau, mai exact, îi plăcea cum era ea însăşi în această viaţă. Îşi dădea seama ce fel de persoană era după felul cum îi vorbea lumea. Era plăcut – liniştitor şi încurajator – să fie un om bun.

Mintea ei era cu totul altfel aici. În viaţa aceasta avea o multitudine de gânduri, iar acestea erau pline de bunătate. „Compasiunea stă la baza moralităţii”, scrisese filosoful Arthur Schopenhauer într-unul dintre momentele lui de calm. Poate că stătea totodată şi la baza vieţii.

La centru lucra un bărbat pe nume Dylan, care ştia instinctiv cum să se poarte cu toţi câinii. Era cam de aceeaşi vârstă cu ea, poate puţin mai tânăr. Avea o privire amabilă, blândă şi tristă, părul lung şi auriu, ca de surfist, şi semăna cu un retriever. La prânz, a venit şi s-a aşezat pe bancă, lângă Nora, privind în depărtare, pe câmp.

— Ce mănânci azi? a întrebat el cu inocenţă, arătând din cap spre casoleta cu mâncare a Norei.

Sincer, nu ştia – o găsise gata pregătită de dimineaţă, când deschisese frigiderul acoperit cu magneţi şi calendare. A ridicat capacul şi a găsit un sandvici cu brânză şi Marmite{15} şi un pachet cu chipsuri cu sare şi cu oţet. Cerul s-a înnorat şi vântul s-a înteţit.

— La naiba! a exclamat Nora. O să plouă.

— Poate că da, câinii sunt încă în cuşti.

— Poftim?

— Câinii simt mirosul de ploaie, aşa că adesea se adăpostesc atunci când cred că o să se întâmple. Nu ţi se pare grozav? Faptul că pot să prezică viitorul folosindu-se de *nas?*

— Ba da, a răspuns Nora. E extraordinar.

Nora a muşcat din sandviciul cu brânză. Dylan a luat-o pe după umeri.

Nora a sărit în sus.

— Ce naiba? s-a răstit ea.

Dylan arăta profund spăsit. Şi oarecum îngrozit de propriul

gest.

— Îmi cer scuze. Te-a durut umărul?

— Nu… Doar că… Eu… Nu. Nu. E în regulă.

Nora a aflat astfel că Dylan era prietenul ei şi că învăţaseră la aceeaşi şcoală gimnazială. Hazeldene Comp. Şi că era cu doi ani mai tânăr decât ea.

Nora îşi amintea ziua în care murise tatăl ei, când stătuse în biblioteca şcolii şi văzuse un băiat blond, cu vreo doi ani mai mic, trecând în fugă pe la fereastra stropită de ploaie. *Fie fugărea pe cineva, fie era el însuşi fugărit*. Dylan fusese acela. Îl plăcuse oarecum, de la distanţă, dar fără să-l cunoască realmente sau să se mai gândească vreodată la el.

— Te simţi bine, Norster? a întrebat-o Dylan.

Norster?

— Da. Doar că… Da. Sunt bine.

S-a aşezat la loc pe bancă, ceva mai departe de el. Nu era nimic evident în neregulă cu Dylan. Era un tip drăguţ. Şi era sigură că, în viaţa aceasta, îl plăcea cu adevărat. Poate chiar îl iubea. Dar a păşi într-o viaţă nouă nu era acelaşi lucru cu a prelua o emoţie.

— Apropo, ai făcut rezervare la Gino?

Gino. Restaurantul italian. Nora mergea acolo în tinereţe. Era surprinsă că încă funcţiona.

— Poftim?

— La Gino? La pizzerie? Pentru diseară? Ziceai că-l cunoşti pe manager.

— Da, tata îl cunoştea.

— Şi? Ai reuşit să suni?

— Da, a minţit Nora. Dar, de fapt, nu mai aveau locuri libere.

— Într-o seară din timpul săptămânii? Ciudat! Ce păcat! Ador pizza. Şi pastele. Şi lazanele. Şi…

— Aşa e, a intervenit Nora. Da. Am înţeles. Înţeleg foarte bine. Ştiu că e ciudat. Dar au rezervări pentru câteva grupuri.

Dylan scosese deja telefonul. Era nerăbdător.

— O să încerc la La Cantina. Ştii tu… Restaurantul mexican. Au o grămadă de opţiuni pentru vegetarieni. Ador

mâncarea mexicană, tu nu?

Nora nu găsea un motiv întemeiat pentru care să nu facă asta. Dincolo de conversaţia nu chiar captivantă cu Dylan şi în comparaţie cu sandviciul pe care îl mânca acum şi cu felul în care arăta frigiderul ei, mâncarea mexicană suna promiţător.

Aşa că Dylan a rezervat o masă pentru amândoi. Apoi au continuat să stea de vorbă, în timp ce câinii lătrau în clădirea din spate. Din discuţia lor, rezulta că se gândeau să se mute împreună.

— Am putea să vedem *Last Chance Saloon*, a propus Dylan.

Nora nu îl asculta cu prea mare atenţie.

— Ce e ăla?

Dylan era un tip timid, şi-a dat ea seama, care evita contactul vizual. Dar destul de atrăgător.

— Ştii tu, filmul ăla cu Ryan Bailey pe care voiai să-l vezi. Am urmărit trailerul împreună. Ziceai că pare amuzant, aşa că am studiat puţin şi are 85% scor pe Rotten Tomatoes şi e pe Netflix, aşa că.

Se întreba dacă Dylan ar crede-o dacă i-ar spune că, într-o altă viaţă, era solistă într-o trupă de pop-rock care se bucura de succes internaţional şi totodată un idol mondial care avusese o relaţie şi *se despărţise* de bunăvoie de Ryan Bailey.

— Sună interesant, a răspuns ea, în timp ce urmărea o pungă goală de chipsuri zburând peste iarba rară.

Dylan a sărit de pe bancă, a înşfăcat punga şi a aruncat-o la coşul de gunoi de alături.

Apoi s-a trântit la loc lângă ea, zâmbind. Nora înţelegea ce găseşte alter egoul ei la Dylan. Avea un suflet curat. Era el însuşi ca un câine.

De ce mi-aş dori un alt univers, câtă vreme aici există câini?

Restaurantul se afla pe Castle Road, imediat după Teoria Corzilor, aşa că au trebuit să treacă prin faţa magazinului ca să ajungă acolo. I se părea ciudat că locul îi era atât de familiar. Când a ajuns în dreptul magazinului, a observat că ceva nu e în regulă. Nu mai erau expuse chitare în vitrină. Nu mai era nimic la geam, cu excepţia unei coli A4 îngălbenite, lipite pe interior.

A recunoscut scrisul lui Neil.

> Din nefericire, Teoria Corzilor nu mai poate funcţiona în aceste condiţii. Din cauza creşterii chiriei, pur şi simplu nu ne mai permitem să continuăm. Le mulţumim tuturor clienţilor fideli. *Don't Think Twice, It's All Right*{16}. *You Can Go Your Own Way*{17}. *God Only Knows What We'll Be Without You*{18}.

Dylan era amuzat.

— Înţeleg ce au făcut aici, a zis şi o clipă mai târziu a continuat. M-au botezat după Bob Dylan. Ţi-am spus asta vreodată?

— Nu-mi amintesc.

— Ştii tu, muzicianul.

— Da. Am auzit de Bob Dylan.

— Pe sora mea mai mare o cheamă Suzanne. După melodia lui Leonard Cohen.

Nora a zâmbit.

— Părinţilor mei le plăcea muzica lui Leonard Cohen.

— Ai intrat vreodată acolo? a întrebat-o Dylan. Părea un magazin excelent.

— O dată sau de două ori.

— Mă gândeam eu că da, din moment ce eşti melomană. Cândva cântai la pian, nu?

Cândva.

— Da. La orgă electronică. Puţin.

Nora a observat că anunţul părea vechi. Îşi amintea ce-i spusese Neil odinioară. *Nu te pot plăti ca să-mi alungi clienţii cu mutra ta plouată.*

Ei bine, Neil, poate că, de fapt, nu mutra mea era de vină.

Au trecut mai departe.

— Dylan, tu crezi în existenţa universurilor paralele?

El a ridicat din umeri.

— Cred că da.

— Cu ce îţi imaginezi că te ocupi în altă viaţă? Consideri că acesta e un univers bun? Sau mai degrabă ai prefera să trăieşti într-un alt univers, departe de Bedford?

— Nu prea. Sunt fericit aici. De ce mi-aş dori un alt univers câtă vreme aici există câini? Câinii de aici sunt la fel cu cei din Londra. Ştii, am avut ocazia. Intrasem la Universitatea din Glasgow, la Medicină Veterinară. M-am dus o săptămână, dar îmi lipseau prea mult câinii. Apoi tata şi-a pierdut slujba şi nu şi-a mai permis să mă ţină în facultate. Aşa că nu am avut ocazia să devin veterinar. Cu toate că îmi doream *din suflet* să ajung veterinar. Dar nu regret. Am o viaţă bună. Am prieteni buni. Am câinii.

Nora a zâmbit. Îi plăcea Dylan, deşi se îndoia că ar putea fi într-atât de atrasă de el precum cealaltă Nora. Era un om bun, iar oamenii buni sunt rari.

Când au ajuns la restaurant, un bărbat înalt, brunet, în haine sport a trecut alergând pe lângă ei. O clipă, Nora a fost dezorientată, apoi şi-a dat seama că era Ash – Ash, chirurgul, Ash, fostul client de la Teoria Corzilor, care o invitase la cafea, Ash, care o încurajase în spital şi care ciocănise la uşa ei, în altă lume, noaptea trecută, ca să o anunţe că murise Voltaire. Era clar că se antrena pentru semimaratonul de duminică. Nu avea de ce să creadă că, în această viaţă, Ash era altul decât cel din viaţa ei originară, doar că era posibil ca el să nu-l fi găsit pe Voltaire mort cu o seară în urmă. Sau poate că o făcuse, deşi pe Voltaire probabil că nu îl chema aşa.

— Bună! l-a salutat ea, uitând în ce univers se află.

Ash i-a zâmbit, confuz. Confuz, dar amabil, ceea ce, într-un

fel, a făcut-o pe Nora să se ruşineze. Desigur că în viaţa aceasta el nu îi bătuse la uşă, nu o invitase niciodată la cafea şi nu cumpărase o carte cu melodii de Simon & Garfunkel.

— Cine era? a întrebat-o Dylan.

— O veche cunoştinţă din altă viaţă.

Dylan era derutat, dar a alungat orice gând, ca un câine care se scutură de apă.

Apoi au intrat.

Cină cu Dylan

La Cantina nu se schimbase mai deloc în decursul anilor.

Norei i-au venit în minte imagini din seara în care îl dusese pe Dan acolo, cu ani în urmă, cu ocazia primei lui vizite în Bedford. Stătuseră la o masă din colţ şi băuseră prea multe pahare de margarita şi discutaseră despre viitorul lor împreună. Atunci îi împărtăşise Dan pentru prima dată visul lui de a trăi la ţară şi de a avea un pub acolo. Fuseseră pe punctul de a se muta împreună, ceea ce, aparent, Nora şi Dylan se pregăteau să facă în această viaţă. Acum îşi amintea că Dan fusese destul de nepoliticos cu chelnerul, iar Nora compensase pentru asta afişând zâmbete exagerate. Era una dintre regulile vieţii – *Să nu ai nicicând încredere în cineva care se comportă intenţionat nepoliticos cu personalul prost plătit* –, iar Dan o încălcase şi pe aceasta, ca pe multe altele. Deşi, trebuia să recunoască, La Cantina nu se număra printre restaurantele ei preferate unde să-şi fi dorit să revină.

— Ador locul ăsta, îi mărturisea Dylan acum, uitându-se în jur la decorul exagerat de încărcat, în roşu şi în galben.

Nora se întreba în sinea ei dacă există vreun loc pe care Dylan să nu îl adore. Părea în stare să se aşeze pe un câmp de lângă Cernobîl şi să admire frumuseţea peisajului.

Au vorbit despre câini şi despre şcoală, în timp ce au mâncat taco cu fasole neagră. Dylan era cu doi ani mai mic decât Nora şi îşi amintea că, la început, o ştia drept „fata bună la înot". Ţinea minte până şi întrunirea aceea – pe care Nora se străduise multă vreme să o uite – în care ea fusese chemată pe scenă şi în care i se înmânase certificatul de elev de onoare al şcolii Hazeldene Comp. Acum, dacă se gândea mai bine, Nora îşi dădea seama că e posibil ca acela să fi fost momentul în care se decisese să renunţe la înot. Momentul în care îi venea greu să fie cu prietenii, momentul în care se retrăsese într-un cotlon la şcoală.

— Obişnuiam să te văd în bibliotecă în pauze, i-a zis el, zâmbind la această amintire. Te vedeam jucând şah cu

bibliotecara de acolo. Cum o chema?

— Doamna Elm, i-a răspuns Nora.

— Aşa! Doamna Elm! a exclamat el. Apoi a spus ceva şi mai înfricoşător. Am văzut-o zilele trecute.

— Ai văzut-o?

— Da. Pe Shakespeare Road. O însoţea o persoană într-o uniformă de genul celor pe care le poartă asistentele. Cred că fusese la plimbare şi se întorcea la azil. Părea foarte fragilă. Foarte bătrână.

Dintr-un oarecare motiv, Nora crezuse că femeia murise cu mulţi ani în urmă şi că versiunea doamnei Elm pe care o vedea mereu în bibliotecă făcea ideea cu atât mai plauzibilă, căci respectiva versiune arăta întotdeauna identic cu imaginea doamnei Elm din perioada şcolii, a cărei amintire Nora o păstrase asemenea unui ţânţar captiv în chihlimbar.

— Oh, nu! Biata doamnă Elm! Am iubit-o.

Last Chance Saloon

După masă, Nora s-a dus acasă la Dylan ca să vadă filmul cu Ryan Bailey. Aveau o sticlă de vin pe jumătate goală, pe care restaurantul le îngăduise să o ia cu ei. Ca să se justifice în sinea ei, îşi spunea că el e drăguţ şi deschis şi îi dezvăluie multe despre viaţa lor, fără să fie nevoită să tragă prea mult cu urechea.

Dylan locuia într-o căsuţă cu terasă de pe Huxley Avenue, pe care o moştenise de la mama lui. Casa părea mai mică decât era în realitate, din pricina numărului mare de câini pe care îi adăpostea. Nora vedea cinci, deşi era posibil ca pe la etaj să se fi ascuns mai mulţi. Îşi imaginase dintotdeauna că îi place mirosul de câine, dar dintr-odată şi-a dat seama că pasiunea îşi avea limitele ei.

Aşezându-se pe canapea, a simţit ceva tare sub ea – un inel de ros din plastic, pentru câini. L-a pus pe covor, printre celelalte jucării. Un os de jucărie. O minge galbenă din spumă, cu urme de muşcături. O jucărie moale, aproape masacrată.

Un chihuahua cu cataractă încerca să facă sex cu piciorul ei drept.

— Încetează, Pedro! l-a certat Dylan râzând, trăgând creatura de lângă ea.

Alt câine, un Newfoundland uriaş, robust, de culoare maro, şedea alături, pe canapea, lingând urechea Norei cu o limbă de mărimea unui papuc, ceea ce însemna că Dylan trebuia să se aşeze pe podea.

— Vrei să stai pe canapea?

— Nu. Mi-e bine jos.

Nora nu a insistat. De fapt, era chiar uşurată. Aşa era mai simplu să urmărească *Last Chance Saloon* fără să rişte alte situaţii stânjenitoare. Câinele a încetat să-i mai lingă urechea şi şi-a lăsat capul pe genunchiul ei, iar Nora s-a simţit – ei bine, nu tocmai fericită, dar nici deprimată.

Totuşi, în timp ce ea îl urmărea pe Ryan Bailey, care-i spunea iubitei de pe ecran că „Viaţa e făcută să fie trăită,

draga mea”, şi, în timp ce Dylan o informa că avea de gând să primească *încă* un câine să doarmă cu el în pat („Plânge toată noaptea. Vrea la tata.”), Nora şi-a dat seama că nu era prea încântată de această viaţă.

Şi, în plus, Dylan o merita pe cealaltă Nora. Cea care reuşise să se îndrăgostească de el. Era un sentiment nou – de parcă ar fi luat locul altcuiva.

Înţelegând că în această viaţă avea un nivel crescut de toleranţă la alcool, şi-a mai turnat un pahar de vin. Era un Zinfandel de proastă calitate, din California. Nora s-a uitat la eticheta de pe spatele sticlei. Dintr-un motiv sau altul, aceasta conţinea o scurtă autobiografie combinată a unei femei şi a unui bărbat, Janine şi Terence Thornton, care deţineau via în care se producea respectivul vin. Nora a citit ultima propoziţie: *Când ne-am căsătorit, ne-am dorit ca într-o bună zi să avem propria podgorie. Iar acum ne-am îndeplinit visul. Aici, în valea Dry Creek, viaţa are acelaşi gust bun ca un pahar cu Zinfandel.*

A mângâiat câinele masiv care mai devreme îi linsese urechea şi a şoptit un „la revedere” în blana mare şi caldă a animalului, luându-şi rămas-bun de la Dylan şi de la câinii lui.

Podgoria Buena Vista

În timpul următoarei vizite în Biblioteca de la Miezul Nopţii, doamna Elm a ajutat-o pe Nora să descopere viaţa cea mai apropiată de cea descrisă pe eticheta sticlei de vin de la restaurant. I-a dat o carte care i-a călăuzit paşii până în America.

În această viaţă, o chema Nora Martínez şi era căsătorită cu un american jovial, de origine mexicană, în vârstă de vreo patruzeci de ani, pe nume Eduardo, pe care îl cunoscuse în timpul anului de pauză pe care cândva regretase că nu şi-l luase după terminarea facultăţii. După moartea părinţilor lui într-un accident cu barca (aflase asta dintr-un articol din revista *The Wine Enthusiast*, pe care îl înrămaseră în salonul lor de degustare, cu lambriuri din lemn de stejar), Eduardo se alesese cu o moştenire modestă şi cumpăraseră o mică podgorie în California. În trei ani, afacerea mersese atât de bine – în special soiul Syrah –, încât reuşiseră să cumpere o podgorie vecină atunci când aceasta fusese scoasă la vânzare. Crama lor se numea Podgoria Buena Vista şi era situată la poalele munţilor Santa Cruz. Aveau un fiu, Alejandro, care mergea la o şcoală cu internat de lângă golful Monterey.

Mare parte din afacerea lor se baza pe turismul viticol. Autocare pline de oameni soseau din oră în oră. Era destul de simplu să improvizeze, căci turiştii erau de-a dreptul naivi. Lucrurile decurgeau astfel: Eduardo decidea ce vinuri să toarne în pahare înainte de venirea fiecărui autocar şi îi dădea Norei sticlele – „Vai, Nora, uşurel, e cam mult!”, o certa el cu umorul său spanglez, atunci când ea bea ceva mai multicel –, iar când soseau turiştii, Nora mirosea vinurile şi încerca să-l copieze pe Eduardo, spunând exact ce trebuie, în timp ce turiştii sorbeau şi savurau băutura.

„Acest vin are un buchet cu aromă lemnoasă” sau „Aici veţi sesiza arome vegetale – mure frumoase şi grase şi gustul de nectarină, perfect echilibrat de note de cărbune”.

Fiecare viaţă pe care o încercase oferea o atmosferă aparte,

ca diferitele mişcări din cadrul unei simfonii, iar aceasta era de-a dreptul îndrăzneaţă şi optimistă. Eduardo avea o fire incredibil de plăcută, iar căsătoria lor părea una de succes. Poate că ar fi rivalizat chiar cu viaţa cuplului de pe eticheta sticlei cu vin de proastă calitate, pe care îl băuse împreună cu Dylan în timp ce câinele acela uriaş îi lingea urechea. Îşi amintea până şi cum îi cheamă. Janine şi Terence Thornton. Simţea că şi ea dăinuia acum pe eticheta unei sticle. Şi arăta ca atare. Cu o coafură perfectă, în stil californian şi cu dinţi bine întreţinuţi, bronzată şi sănătoasă, în ciuda consumului de vin Syrah în cantităţi substanţiale, după cum bănuia ea. Avea abdomenul plat şi tare, care sugera că face săptămânal ore întregi de Pilates.

Totuşi, în această viaţă, nu mima uşor numai cunoştinţele despre vinuri. Îi venea uşor să mimeze *orice*, ceea ce ar fi putut însemna că însăşi cheia aparentei sale relaţii de succes cu Eduardo consta în faptul că el nu prea acorda atenţie lucrurilor din jur.

După plecarea ultimilor turişti, Eduardo şi Nora s-au aşezat afară, sub bolta plină de stele, cu câte un pahar de vin în mână.

— Focurile s-au stins acum în LA, i-a zis el.

Nora se întreba oare cine locuia acum în Los Angeles, în casa care îi aparţinea în existenţa ei ca vedetă de muzică pop.

— Ce uşurare!

— Da.

— Nu-i aşa că e frumoasă? l-a întrebat ea, studiind cerul limpede, plin de constelaţii.

— Ce anume?

— Galaxia.

— Da.

El se uita pe telefon şi nu era prea vorbăreţ. Apoi a lăsat jos telefonul, dar nici atunci nu a spus prea multe.

Nora întâlnise trei tipuri de linişte în relaţiile ei. Exista, evident, tăcerea pasiv-agresivă, apoi tăcerea de genul nu-mai-avem-nimic-să-ne-spunem şi mai era tăcerea de genul celei pe care se pare că o cultivau ea şi Eduardo. Tăcerea care arăta că

nu simt *nevoia* să-şi vorbească. Că sunt pur şi simplu împreună, că au o *existenţă comună*. La fel cum puteai fi tăcut şi fericit cu tine însuţi.

Cu toate acestea, ea voia să vorbească.

— Suntem fericiţi, nu-i aşa?

— De ce mă întrebi asta?

— Oh, ştiu că suntem fericiţi. Doar că uneori îmi place să te aud spunând-o.

— Suntem fericiţi, Nora.

Ea a sorbit din vin, uitându-se la soţul ei. Bărbatul purta pulover, deşi era destul de cald. Au stat aşa o vreme, apoi el s-a dus la culcare înaintea ei.

— Eu mai rămân puţin afară.

Pe Eduardo nu părea să-l deranjeze, aşa că a plecat pe nesimţite, după ce a sărutat-o uşor pe creştet.

Nora a ieşit cu paharul de vin şi s-a plimbat o vreme prin via scăldată în lumina lunii.

S-a uitat îndelung la cerul plin de stele.

Nu era absolut nimic în neregulă cu această viaţă, dar, în sinea ei, tânjea după alte lucruri, alte posibilităţi. Simţea că pluteşte în continuare şi că nu e pregătită să aterizeze încă. Poate că semăna cu Hugo Lefèvre mai mult decât îşi dădea seama. Poate că se strecura prin vieţi cu aceeaşi uşurinţă cu care întorcea paginile unei cărţi.

A dat pe gât restul de vin, conştientă că nu va avea de furcă cu mahmureala ulterioară.

— Pământ şi lemn, şi-a zis în sinea ei şi a închis ochii.

De acum, nu mai era mult.

Nu mai era mult deloc.

A rămas acolo, în picioare, aşteptând să dispară.

Multiplele vieţi ale Norei Seed

Nora a ajuns să înţeleagă ceva. Ceva ce Hugo nu îi explicase pe îndelete, în bucătăria din Svalbard. Nu era nevoie să îţi placă toate aspectele fiecărei vieţi în parte, ca să le poţi încerca în continuare. Trebuia doar să nu renunţi niciodată la ideea că, undeva, ar exista o viaţă pe placul tău. Totodată, faptul că îţi plăcea o viaţă nu însemna că vei rămâne acolo. Rămâneai într-o viaţă doar câtă vreme nu îţi puteai imagina una mai bună şi, totuşi, paradoxal, cu cât încercai mai multe vieţi, cu atât îţi era mai uşor să îţi imaginezi ceva mai bun, iar imaginaţia Norei se îmbogăţea cu fiecare viaţă nouă pe care o încerca.

Aşadar, cu timpul şi cu ajutorul doamnei Elm, Nora a luat o mulţime de cărţi de pe rafturi şi a sfârşit prin a gusta o mulţime de vieţi diferite, în căutarea celei potrivite. A învăţat că a elimina regretele era, într-adevăr, o modalitate de a-şi îndeplini dorinţele. La urma urmei, într-un univers exista aproape orice viaţă pe care ea îşi dorea să o trăiască.

Într-una dintre existenţe, ducea o viaţă solitară în Paris şi preda engleza la un colegiu din Montparnasse, se plimba cu bicicleta pe malurile Senei şi citea o grămadă de cărţi pe băncile din parc. În alta, era profesoară de yoga şi avea gâtul mobil ca al unei bufniţe.

Într-o viaţă, continuase să înoate, dar nu încercase nicio clipă să ajungă la olimpiadă. O făcea doar ca distracţie. În viaţa aceea era salvamar pe o plajă din staţiunea Sitges, de lângă Barcelona, vorbea fluent catalană şi spaniolă şi avea o prietenă foarte bună şi foarte amuzantă, pe nume Gabriela, care o învăţase să facă surfing şi cu care împărţea un apartament la cinci minute de plajă.

Exista şi o viaţă în care Nora continuase să scrie, activitate cu care cochetase ocazional la universitate, şi acum era autoare cu cărţi publicate. Romanul ei intitulat *Forma regretului* avea recenzii excelente şi ajunsese pe lista scurtă a unui premiu literar extrem de important. În viaţa aceea, luase

prânzul într-un club dezamăgitor de banal din Soho, cu doi producători foarte binevoitori şi relaxaţi de la studiourile Magic Lantern Productions, care voiau să-i ecranizeze cartea. Nora sfârşise prin a se îneca cu lipia şi a-şi vărsa vinul roşu pe pantalonii unuia dintre producători, stricând toată întâlnirea.

În altă viaţă, avea un fiu adolescent pe nume Henry, pe care nu îl cunoştea cu adevărat, fiindcă acesta îi trântea în mod constant uşile în nas.

Într-o viaţă, era pianistă şi concerta, iar în clipa aceea se afla într-un turneu în Scandinavia, cântând noapte de noapte pentru mulţimi de oameni înfumuraţi (şi se întorsese în Biblioteca de la Miezul Nopţii în timp ce interpreta *Concertul numărul 2 pentru pian* de Chopin, în Finlandia Hall din Helsinki).

Într-o viaţă, nu mânca altceva decât pâine prăjită.

Într-o viaţă, studiase la Oxford, devenise lector de filosofie la colegiul St. Catherine şi locuia singură într-o casă în stil georgian, într-un ansamblu rezidenţial monden, într-o zonă liniştită şi respectabilă.

În altă viaţă, Nora era un ocean de emoţii. Resimţea totul profund şi în mod direct. Fiecare bucurie şi fiecare tristeţe. Un singur moment putea să conţină deopotrivă o bucurie şi o durere profundă, ca şi cum depindeau una de cealaltă, ca un pendul aflat în mişcare. O simplă plimbare afară şi se umplea de o tristeţe profundă, doar pentru că soarele se ascunsese în spatele unui nor. Şi, dimpotrivă, când întâlnea pe drum un câine evident recunoscător pentru atenţia pe care i-o acorda, simţea că se topeşte pe asfalt, cuprinsă de un extaz fără margini. În viaţa aceea, avea la capul patului o carte cu poeme de Emily Dickinson şi un playlist intitulat „Stări extreme de euforie” şi altul numit „Adeziv pentru a-mi lipi inima frântă”.

Într-o viaţă, era vlogger de călătorii, avea 1.750.000 de abonaţi pe YouTube şi aproape tot atâţia oameni care o urmăreau pe Instagram, iar cel mai popular videoclip al ei era unul în care căzuse dintr-o gondolă, în Veneţia. Avea şi unul despre Roma, intitulat „Terapie la Roma”.

Într-o viaţă, era părintele unic al unui bebeluş care, la propriu, nu dormea deloc.

Într-o viaţă, conducea rubrica de showbiz a unui tabloid şi scria articole despre relaţiile lui Ryan Bailey.

Într-o viaţă, era editor de imagine la *National Geographic*.

Într-o viaţă, era un arhitect eco de succes şi trăia într-un bungalow proiectat de ea însăşi, care nu producea emisii de carbon şi care funcţiona pe bază de apă de ploaie şi de energie solară.

Într-o viaţă, lucra pentru o organizaţie umanitară din Botswana.

Într-o viaţă, era bonă pentru pisici.

Într-o viaţă, era voluntar într-un cămin care oferea asistenţă persoanelor fără adăpost.

Într-o viaţă, dormea pe canapeaua prietenei sale.

Într-o viaţă, preda muzică în Montreal.

Într-o viaţă, îşi petrecea toată ziua certându-se cu necunoscuţi pe Twitter şi îşi încheia mare parte din mesaje cu cuvintele „Străduieşte-te", dându-şi seama în sinea ei că, de fapt, se sfătuia pe ea însăşi să facă asta.

Într-o viaţă, nu avea cont pe niciun site de socializare.

Într-o viaţă, nu băuse niciodată alcool.

Într-o viaţă, era campioană la şah şi, în acel moment, se afla în turneu în Ucraina.

Într-o viaţă, era căsătorită cu un membru neînsemnat al casei regale şi îşi ura fiecare clipă din existenţă.

Într-o viaţă, paginile ei de Facebook şi de Instagram nu conţineau decât citate din Rumi şi din Lao Zi.

Într-o viaţă, se afla la a treia căsnicie şi deja se plictisise.

Într-o viaţă, era vegetariană şi ridica greutăţi.

Într-o viaţă, călătorea în America de Sud şi a fost surprinsă de un cutremur pe când se afla în Chile.

Într-o viaţă, avea o prietenă pe nume Becky, care exclama „ce mişto" ori de câte ori se întâmpla ceva bun.

Într-o viaţă, l-a întâlnit din nou pe Hugo, care făcea scufundări pe coasta Corsicii şi au discutat despre mecanica cuantică, apoi s-au îmbătat împreună la un bar de pe plajă,

până când Hugo a dispărut din existenţa aceea, în mijlocul unei fraze, aşa că Nora s-a trezit vorbind cu un Hugo care se străduia să-şi amintească numele ei.

În unele vieţi Nora atrăgea multă atenţie. În altele, nu atrăgea deloc. În unele vieţi era bogată. În altele era săracă. În unele vieţi era sănătoasă. În altele nu putea să urce scările fără să i se taie răsuflarea. În unele vieţi avea o relaţie, în altele era singură, iar în multe dintre ele era undeva la mijloc. În unele vieţi era mamă, dar în majoritatea nu era.

Fusese vedetă rock, participase la olimpiadă, fusese profesoară de muzică, învăţătoare, profesor universitar, director general, asistentă medicală, bucătar-şef, glaciolog, climatolog, acrobat, plantase copaci, fusese directorul unui departament de audit, coafeză, plimbase câini, fusese funcţionară într-un birou, software developer, recepţioneră, femeie de serviciu la un hotel, politician, avocat, hoţ de magazin, director al unei acţiuni de caritate pentru protejarea oceanelor, vânzătoare (din nou), chelneriţă, supervizor, sticlar şi o mie de alte lucruri. Făcuse naveta în situaţii îngrozitoare, cu maşina, cu autobuzul, cu trenul, cu feribotul, cu bicicleta sau pe jos. Primise e-mailuri peste e-mailuri peste e-mailuri. Unul dintre şefii ei, în vârstă de cincizeci şi trei de ani, cu o respiraţie urât mirositoare, o pipăise pe sub masă şi îi trimisese o poză cu penisul lui. Avusese colegi care spuseseră minciuni despre ea, colegi care o iubeau şi (în majoritate) colegi cărora le era absolut indiferentă. În multe dintre vieţi alesese să nu lucreze, pe când în altele nu alesese să nu lucreze, dar tot nu reuşea să-şi găsească un loc de muncă. În unele vieţi căzuse printr-un acoperiş de sticlă, iar în altele îl curăţase pur şi simplu. Fusese evident supra sau subcalificată. Dormise excelent sau îngrozitor. În unele vieţi lua antidepresive, pe când în altele nu lua nici măcar un ibuprofen atunci când o durea capul. În unele vieţi era o ipohondră fizic sănătoasă, iar în altele nu era ipohondră deloc. Exista o viaţă în care suferea de oboseală cronică, o viaţă în care avea cancer, o viaţă în care suferea de hernie de disc şi îşi rupsese coastele într-un accident de maşină.

Pe scurt, o mulţime de vieţi.

Şi, de-a lungul lor, râsese, plânsese, fusese calmă şi înspăimântată şi trăise toate senzaţiile intermediare.

Iar între aceste vieţi o întâlnea întotdeauna pe doamna Elm, în bibliotecă.

La început crezuse că, cu cât încearcă mai multe vieţi, cu atât mai puţine probleme va avea cu transferul dintre ele. Biblioteca nu părea nicio secundă pe punctul de a se sfărâma, de a se nărui sau de a dispărea în întregime. În multe dintre treceri, luminile nici măcar nu pâlpâiau. Era ca şi cum Nora ajunsese într-o stare de acceptare a vieţii – ca şi cum, dacă avea de-a face cu o experienţă neplăcută, nu existau *doar* astfel de experienţe neplăcute. Şi-a dat seama că nu încercase să-şi pună capăt vieţii pentru că era nefericită, ci pentru că reuşise să se convingă că nu avea cum să scape de nefericire.

Asta, presupunea ea, stătea la baza depresiei, pe lângă diferenţa dintre teamă şi disperare. Teamă era atunci când bâjbâiai printr-un beci şi te temeai că uşa avea să fie încuiată. Disperare era atunci când uşa se închidea şi se încuia în urma ta.

Dar, în fiecare viaţă, vedea acea uşă metaforică lărgindu-se şi mai mult pe măsură ce învăţa să-şi folosească imaginaţia. Uneori rămânea într-o viaţă mai puţin de un minut, în vreme ce, în altele, petrecea câteva zile sau săptămâni. Aparent, cu cât trăia mai multe vieţi, cu atât mai greu îi venea să se simtă ca acasă undeva.

Necazul era că, în cele din urmă, Nora a început să nu mai ştie cine e ea cu exactitate. Ca un cuvânt ce trece în şoaptă de la ureche la ureche, până şi propriul nume a început să sune ca un simplu zgomot, fără semnificaţie.

— Nu funcţionează, i-a spus ea lui Hugo cu ocazia ultimei lor conversaţii purtate în barul de pe plaja din Corsica. Nu mai e amuzant. Eu nu sunt ca tine. Simt nevoia să mă stabilesc undeva. Dar terenul nu e niciodată stabil.

— Distracţia constă în salt, *mon amie*[19].

— Şi dacă constă în aterizare?

Acela fusese momentul în care Hugo se întorsese în

purgatoriul lui, reprezentat de magazinul de casete video.

— Scuze, a zis celălalt eu al lui, sorbind din vin în timp ce soarele apunea în spatele lui. Am uitat cine eşti.

— Nu-ţi face griji, i-a răspuns ea. Şi eu, la fel.

Apoi a dispărut şi ea, precum soarele care tocmai fusese înghiţit de orizont.

Rătăcită în bibliotecă

— Doamnă Elm?

— Da, Nora. Ce s-a întâmplat?

— E întuneric.

— Am observat.

— Nu e un semn bun, nu-i aşa?

— Nu, a răspuns doamna Elm, tulburată. Ştii foarte bine că nu e un semn bun.

— Nu mai pot continua.

— Mereu spui asta.

— Am rămas fără vieţi. Am fost pretutindeni. Şi, cu toate astea, de fiecare dată sfârşesc prin a reveni aici. Mereu intervine ceva care îmi pune capăt plăcerii. De fiecare dată. Mă simt nerecunoscătoare.

— Ei bine, nu ar trebui să te simţi astfel. Şi nu ai rămas fără nimic, a asigurat-o doamna Elm, apoi s-a oprit şi a oftat. Ştiai că, de fiecare dată când alegi o carte, aceasta nu mai revine la loc pe raft?

— Da.

— Din acest motiv, nu te mai poţi întoarce niciodată într-o viaţă pe care ai încercat-o deja. Trebuie să existe mereu un fel de… variaţiune pe o temă. În Biblioteca de la Miezul Nopţii nu poţi lua de două ori aceeaşi carte de pe raft.

— Nu înţeleg.

— Ei bine, chiar şi în întuneric ştii că aceste rafturi sunt la fel de pline cum erau ultima dată când le-ai văzut. Atinge-le, dacă vrei.

Nora nu le-a atins.

— Da. Ştiu că aşa e.

— Sunt la fel de pline cum erau atunci când ai ajuns aici prima dată, nu-i aşa?

— Eu nu…

— Asta înseamnă că încă există tot atâtea vieţi posibile pentru tine câte au fost şi înainte. Un număr infinit, de fapt. Nu rămâi niciodată fără opţiuni.

— Dar poate să-ţi dispară setea de a le mai dori.

— Vai, Nora!

— Vai, ce?

A urmat o pauză în întuneric. Nora a aprins luminiţa de la ceas, ca să vadă ora.

00:00:00

— Cred, a zis doamna Elm într-un târziu, dacă pot spune asta fără să fiu nepoliticoasă, cred că e posibil să te fi rătăcit puţin.

— Nu de aia am ajuns în Biblioteca de la Miezul Nopţii încă de la început? Fiindcă mi-am pierdut drumul în viaţă?

— *Ba da*. Doar că acum te-ai rătăcit *în rătăcirea ta*. Ceea ce înseamnă că te-ai pierdut de-a binelea. Aşa nu vei descoperi viaţa pe care vrei să o trăieşti.

— Şi dacă nu a existat niciodată o astfel de viaţă? Dacă sunt… captivă?

— Câtă vreme mai sunt cărţi pe rafturi, nu rămâi niciodată captivă. Fiecare carte reprezintă o posibilă scăpare.

— Pur şi simplu nu înţeleg viaţa, a zis Nora, îmbufnată.

— Nu trebuie să *înţelegi* viaţa. Trebuie doar să o *trăieşti*.

Nora a clătinat din cap. Era prea mult pentru o absolventă de filosofie.

— Dar eu nu vreau să fiu aşa, a protestat Nora. Nu vreau să fiu ca Hugo. Nu vreau să schimb vieţile veşnic.

— Bine. Atunci trebuie să mă asculţi cu atenţie. Acum spune-mi. Vrei să auzi sfatul meu sau nu?

— Păi, da. Bineînţeles. E cam târziu, dar da, doamnă Elm, aş fi recunoscătoare dacă m-aţi sfătui în această privinţă.

— În regulă atunci. Cred că ai ajuns în punctul în care nu mai vezi pădurea din cauza copacilor.

— Nu sunt sigură că înţeleg ce vreţi să spuneţi.

— Ai dreptate să priveşti aceste vieţi ca pe un pian la care interpretezi melodii care nu te reprezintă cu adevărat. Uiţi cine eşti. Vrând să devii toate celelalte persoane, devii un nimeni. Îţi uiţi viaţa originară. Uiţi ce mergea bine şi ce nu. Îţi uiţi regretele.

— Am trecut prin toate regretele.

— Ba nu. Nu prin toate.

— Ei bine, nu prin toate, nu până la cel mai neînsemnat, în mod evident.

— Trebuie să mai arunci o privire în *Cartea regretelor*.

— Cum să fac aşa ceva în întunericul acesta ca de smoală?

— Ştii deja toată cartea. Fiindcă o porţi în suflet. La fel… la fel cum fac şi eu.

Îşi amintea că Dylan îi spusese că o văzuse pe doamna Elm în apropierea azilului de bătrâni. Se gândea să-i povestească asta, dar, în cele din urmă s-a hotărât să nu o facă.

— Bine.

— Ştim doar ceea ce percepem. Tot ce trăim înseamnă, în definitiv, percepţia noastră asupra lucrurilor. Nu lucrurile la care te uiţi contează, ci acelea pe care le vezi.

— Îl cunoaşteţi pe Thoreau?

— Desigur. Câtă vreme tu îl cunoşti.

— Chestia e că nici nu mai ştiu ce regret mai mult.

— În regulă. Hai să vedem. Spui că eu sunt doar o percepţie. Atunci, de ce m-ai perceput pe mine? De ce eu – doamna Elm – sunt persoana pe care o vezi?

— Nu ştiu. Fiindcă aţi fost cândva cineva în care aveam încredere. Aţi fost bună cu mine.

— Bunătatea e o forţă puternică.

— Şi rară.

— Poate că o cauţi acolo unde nu trebuie.

— Posibil.

Întunericul era punctat de lumina slabă, dar crescândă a becurilor din bibliotecă.

— Aşadar, unde altundeva în viaţa ta originară ai mai simţit aşa ceva? Bunătate?

Nora şi-a amintit de noaptea în care Ash îi bătuse la uşă. Poate faptul că luase o pisică moartă din mijlocul străzii, că o cărase prin ploaie până în grădiniţa din spatele blocului ei şi că o îngropase în locul Norei, care plângea în hohote, îndurerată, nu era prin definiţie cel mai romantic gest din lume. Dar cu siguranţă reprezenta un gest binevoitor faptul că îşi sacrificase patruzeci de minute din timpul dedicat

joggingului ca să ajute pe cineva aflat la ananghie, fără să fi acceptat mai mult decât un pahar cu apă în schimb.

La momentul acela nu prea fusese în stare să aprecieze bunătatea lui. Durerea şi disperarea ei fuseseră prea puternice. Însă acum, că se gândea la asta, i se părea un gest cu adevărat remarcabil.

— Cred că ştiu, a răspuns Nora. Chiar atunci, cu o seară înainte să încerc să mă sinucid.

— Adică aseară?

— Presupun că da. Ash. Chirurgul. Cel care l-a găsit pe Volts. Şi care m-a invitat cândva la o cafea. Cu ani în urmă. Când încă mai eram cu Dan. L-am refuzat, fiindcă aveam o relaţie cu Dan. Dar dacă nu aş fi avut-o? Dacă m-aş fi despărţit de Dan şi aş fi ieşit la acea întâlnire şi dacă aş fi îndrăznit ca, într-o sâmbătă, să accept să bem o cafea împreună, cu toate că trebuia să fiu la magazin? Fiindcă trebuie să existe o viaţă în care, în clipa aceea, să fi fost singură şi în care să fi spus ce voiam să spun. În care să fi zis: „Da, Ash, mi-ar plăcea să ieşim la o cafea într-o zi. Ar fi frumos.” O viaţă în care să-l fi ales pe Ash. Aş vrea să încerc acea viaţă. Încotro m-ar fi purtat o astfel de decizie?

În întuneric s-a auzit zgomotul familiar al rafturilor care prindeau a se mişca, încet, scârţâind, apoi mai repede, mai lin, până când doamna Elm a zărit cartea sau mai bine zis viaţa respectivă.

— Iat-o!

O perlă într-o scoică

A deschis ochii, trezindu-se dintr-un somn deloc adânc, şi primul lucru pe care l-a simţit a fost o oboseală incredibilă. Prin întuneric, distingea un tablou pe perete. Îşi putea da seama că pictura era interpretarea abstractă a unui copac. Nu unul înalt şi fusiform, ci unul scund, lat şi încărcat cu flori.

Alături de ea dormea un bărbat. Nu putea să vadă dacă era Ash, fiindcă bărbatul era întors cu spatele, în întuneric şi în mare parte acoperit cu plapuma.

Părea o situaţie ceva mai ciudată decât de obicei. Desigur, faptul că se trezise în pat cu un bărbat cu care nu făcuse nimic mai mult decât să îngroape o pisică şi să poarte câteva conversaţii interesante din spatele tejghelei unui magazin de muzică ar fi părut uşor straniu în împrejurări normale. Însă, de când păşise în Biblioteca de la Miezul Nopţii, Nora se obişnuise cu bizareriile.

Şi, cu toate că era posibil ca bărbatul să fie Ash, la fel de posibil era să nu fie el. Nu avea cum să prezică întregul viitor după o singură decizie. Ieşind cu Ash la o cafea, Nora s-ar fi putut îndrăgosti de chelner, de pildă. În aceasta consta natura imprevizibilă a fizicii cuantice.

Şi-a atins inelarul.

Două inele.

Bărbatul s-a întors.

Un braţ a aterizat peste ea în întuneric, iar Nora l-a ridicat cu blândeţe şi l-a aşezat la loc pe plapumă. Apoi a coborât din pat. Voia să se ducă la parter, să se întindă, poate, pe canapea şi să caute, ca de obicei, câteva informaţii despre ea însăşi pe telefon.

Era curios că, oricâte vieţi ar fi încercat şi oricât de diferite ar fi fost acestea, aproape întotdeauna găsea telefonul lângă pat. La fel şi acum. L-a înşfăcat şi a dat să se strecoare afară din cameră. Oricine ar fi fost acel bărbat, avea un somn profund şi nici măcar nu s-a clintit.

L-a privit insistent.

— Nora? a mormăit el, pe jumătate adormit.

Era el. Era aproape sigură. Ash.

— Mă duc până la baie, a zis ea.

El a mormăit ceva de genul „bine” şi a adormit la loc.

Ea a păşit încet pe scândurile parchetului. Dar, în clipa în care a deschis uşa şi a ieşit din cameră, aproape că i-a sărit inima din piept.

Căci acolo, în faţa ei, în semiîntunericul din hol, se mai afla cineva. O persoană scundă. De înălţimea unui copil.

— Mami, am avut un coşmar.

În lumina blândă a becului din hol, a distins chipul fetiţei, părul ei fin, răvăşit de somn, din care câteva şuviţe i se lipiseră de fruntea transpirată.

Nora nu a zis nimic. Aceasta era fiica ei.

Cum ar fi putut să mai spună ceva?

O întrebare familiară de-acum i-a răsărit în minte: cum putea să pătrundă într-o viaţă în care întârziase deja câţiva ani? Nora a închis ochii. În celelalte vieţi în care avusese copii rezistase doar câteva minute. Aceasta însă o purta deja pe un teritoriu necunoscut.

Trupul îi tremura de emoţia pe care se străduia să şi-o ascundă. Nu voia să o vadă. Nu doar pentru ea, ci şi pentru binele fetiţei. I se părea o trădare. Nora era mama ei şi totodată, ceea ce era şi mai important, nu era mama ei. Nu era decât o străină într-o casă străină, care se uita la un copil străin.

— Mami? Mă auzi? Am avut un coşmar.

Nora l-a auzit pe bărbat în cameră, foindu-se în pat. Dacă se trezea de-a binelea, lucrurile aveau să ia o întorsătură şi mai ciudată. Aşa că Nora s-a hotărât să stea de vorbă cu micuţa.

— Oh, ce păcat! a şoptit ea. Şi totuşi, nu e real. A fost doar un vis.

— Am visat urşi.

Nora a închis uşa în urma ei.

— Urşi?

— Din cauza poveştii.

— Exact. Da. Povestea. Hai înapoi în pat…

Glasul îi sunase prea aspru, şi-a dat imediat seama.
— Draga mea, a adăugat, întrebându-se cum o cheamă pe fiica ei în acest univers. Aici nu există urşi.
— Doar ursuleţi de pluş.
— Da. Numai din aceia…
Fetiţa părea trează de-a binelea. Ochii îi scânteiau. S-a uitat la mama ei şi, o clipă, Nora s-a simţit exact aşa. Mama ei. Atunci a înţeles cât e de ciudat să fie legată de o lume prin intermediul altei persoane.
— Mami, ce faci?
Vorbea tare. Era extrem de serioasă, aşa cum numai copiii de patru ani (sigur nu avea mai mult de-atât) pot fi.
— Sst! a făcut Nora.
Trebuia neapărat să afle numele fetiţei. Numele aveau o putere aparte. Dacă nu ştiai nici măcar cum o chema pe fiica ta, nu aveai niciun fel de control asupra lucrurilor.
— Ascultă, a şoptit Nora. Eu mă duc până jos să fac ceva, iar tu te sui la loc în pat.
— Dar urşii…
— Nu există niciun urs.
— În visele mele există.
Nora şi-a amintit atunci de ursul-polar care alerga spre ea prin ceaţă. Şi-a amintit cum o cuprinsese frica. Dorinţa ei bruscă de a trăi.
— De data aceasta nu vor mai fi. Îţi promit.
— Mami, de ce vorbeşti aşa?
— Cum aşa?
— Aşa.
— Adică şoptit?
— Nu.
Nora habar n-avea cum i se părea fetei că vorbeşte. Care era diferenţa dintre ea şi mama micuţei. Oare maternitatea îţi schimba felul în care vorbeai?
— De parcă ţi-ar fi frică, i-a explicat fetiţa.
— Nu mi-e frică.
— Vreau să mă ţină cineva de mână.
— Poftim?

— Vreau să mă ţină cineva de mână.
— Ah, da.
— Mami prostuţă!
— Da, da. Sunt o prostuţă.
— Îmi e foarte frică.
A spus-o în şoaptă, într-o doară. Şi abia atunci Nora s-a uitat la ea. S-a uitat cu adevărat. Fata părea complet străină şi totodată foarte cunoscută. Nora a simţit în adâncul sufletului ceva puternic şi îngrijorător deopotrivă.
Fata o privea insistent, aşa cum nu o mai făcuse nimeni până atunci. Sentimentul era înspăimântător. Micuţa avea gura Norei. Şi aceeaşi privire uşor pierdută, cum zicea lumea. Era frumoasă şi era fiica ei – într-un fel –, iar ea se simţea cuprinsă de o dragoste iraţională, o iubire crescândă şi ştia că – dacă biblioteca nu o chema înapoi acum (şi nu o chema) – trebuie să fugă.
— Mami, vrei să mă ţii de mână?
— Eu…
Fata şi-a strecurat mâna într-a Norei.
Era atât de mică şi de caldă şi o întrista felul în care o simţea relaxându-se, găsindu-şi locul în mâna ei la fel de natural ca o perlă într-o scoică. Fetiţa a tras-o pe Nora în camera alăturată – dormitorul ei. Nora a închis uşa aproape de tot şi a încercat să vadă cât e ceasul, dar, în această viaţă purta un ceas analog, cu aspect clasic, fără display cu lumini, aşa că a durat două-trei secunde până când ochii i s-au obişnuit cu întunericul. A verificat încă o dată ora la telefon. Era 2:32 dimineaţa. Aşadar, în funcţie de când se dusese la culcare în această viaţă, corpul ei actual nu se odihnise suficient. Şi aşa se şi simţea.
— Ce se întâmplă când mori, mami?
În cameră nu era complet întuneric. Din hol răzbătea o rază de lumină, iar un felinar stradal din apropiere îşi revărsa strălucirea palidă prin perdelele cu imprimeuri cu căţei. Se vedea dreptunghiul micuţ reprezentat de patul Norei. Pe podea zărea conturul unui elefant din pluş. Alături, mai erau şi alte jucării. Era o încăpere ticsită de obiecte, dar veselă.

Fetiţa o privea cu ochi strălucitori.

— Nu ştiu, i-a răspuns Nora. Nu cred că ştie cineva cu exactitate.

Fetiţa s-a încruntat. Răspunsul nu o mulţumea. Nu o mulţumea câtuşi de puţin.

— Ascultă, a reluat Nora. E posibil ca, înainte de a muri, să ţi se ofere şansa de a trăi din nou. Ai putea avea lucruri de care nu ai avut parte înainte. Ai putea să alegi viaţa care-ţi place.

— Pare grozav.

— Dar tu nu trebuie să-ţi faci astfel de griji multă vreme. O să ai o viaţă plină de aventuri uluitoare. Se vor întâmpla o mulţime de lucruri frumoase.

— Cum ar fi să mergem cu cortul!

O căldură neaşteptată a invadat-o pe Nora în timp ce-i zâmbea acestei fetiţe drăguţe.

— Da. Cum ar fi să mergem cu cortul!

— Ador excursiile cu cortul!

Nora zâmbea în continuare, dar simţea cum o năpădesc lacrimile. Aceasta părea o viaţă reuşită. O familie a ei. O fiică împreună cu care să meargă în vacanţă cu cortul.

— Ascultă, a zis Nora, dându-şi seama că nu va scăpa prea curând din cameră. Atunci când te îngrijorează ceva despre care nu ştii nimic, cum ar fi viitorul, o idee bună e să îţi aminteşti de lucrurile pe care le ştii *deja*.

— Nu înţeleg, a răspuns fetiţa, ghemuită sub plapumă, cu Nora şezând alături, pe podea.

— Ei bine, e ca un joc.

— Îmi plac jocurile.

— Vrei să jucăm unul?

— Da, a răspuns fiica ei, zâmbind. Haide!

Jocul

— Eu te întreb ceva ce ştii, iar tu îmi spui răspunsul. Deci, dacă eu te întreb „cum o cheamă pe mami”, tu o să răspunzi „Nora”. Ai înţeles?

— Cred că da.

— Atunci, pe tine cum te cheamă?

— Molly.

— Pe tati cum îl cheamă?

— Tati!

— Dar care e numele lui adevărat?

— Ash!

Măi, să fie! Ieşirea la cafea a fost un succes!

— Şi unde locuim?

— În Cambridge!

Cambridge. Avea sens. Norei îi plăcuse dintotdeauna oraşul Cambridge şi, în plus, se afla la doar 48 de kilometri distanţă de Bedford. Probabil că şi lui Ash îi plăcea. Se afla la o distanţă rezonabilă ca să facă naveta, dacă mai lucra acolo. Pe scurt, după ce îşi luase licenţa la universitatea din Bristol, Nora se înscrisese la un master în filosofie şi i se oferise un post la colegiul Caius.

— În ce parte a Cambridge-ului? Îţi mai aminteşti? Cum se numeşte strada noastră?

— Locuim pe… Bol… Pe strada Bolton.

— Bravo! Şi mai ai fraţi sau surori?

— Nu.

— Dar mami şi tati se plac unul pe celălalt?

Molly a chicotit la auzul întrebării.

— Da!

— Ţipăm vreodată?

Fetiţa a râs ceva mai tare.

— Uneori! În special mami!

— Iartă-mă!

— Nu ţipi decât atunci când eşti foarte, foarte, foarte obosită şi mereu îţi ceri scuze, aşa că e în regulă. Totul e în

ordine dacă îţi ceri scuze. Asta spui mereu.

— Mami pleacă la serviciu?

— Da. Câteodată.

— Încă mai lucrez la magazinul în care l-am cunoscut pe tati?

— Nu.

— Ce face mami când se duce la muncă?

— Îi învaţă pe oameni lucruri!

— Cum îi… Cum îi învăţ? Ce predau?

— Fil-o… Fil-o-uă-so-fie…

— Filosofie?

— Asta am zis şi eu!

— Şi unde predau? Într-o universitate?

— Da!

— Care universitate? a iscodit-o Nora, apoi şi-a amintit unde locuiau. La Universitatea Cambridge?

— Aia!

Nora a încercat să umple golurile. Poate că în această viaţă se înscrisese din nou la master şi, după ce îl absolvise cu succes, începuse să predea acolo.

Oricum ar fi, dacă intenţiona să joace la cacealma în viaţa asta, probabil că trebuia să citească mai multă filosofie. Dar atunci Molly a întrebat:

— Însă acum te opreşti?

— Mă opresc? De ce mă opresc?

— Ca să scrii cărţi!

— Cărţi pentru tine?

— Nu, prostuţo. Ca să scrii o carte pentru adulţi.

— Eu scriu o carte?

— Da! Tocmai ţi-am spus.

— Ştiu. Încerc doar să te fac să spui unele lucruri de două ori. Pentru că e de două ori mai drăguţ aşa. Şi, în felul ăsta, urşii par mai puţin înspăimântători. Bine?

— Bine.

— Tati lucrează?

— Da.

— Ştii ce meserie are?

— Da. Taie oameni!

Pentru o fracţiune de secundă, Nora a uitat că Ash e chirurg şi s-a întrebat dacă nu cumva se afla în casa unui criminal în serie.

— Taie oameni?

— Da. Le taie corpurile şi le face bine!

— Ah, da! Desigur.

— Salvează vieţi.

— Da, aşa face.

— Mai puţin atunci când e trist şi persoana a murit.

— Da, asta e trist. Tati lucrează tot în Bedford? Sau acum lucrează în Cambridge?

Fetiţa a ridicat din umeri.

— În Cambridge?

— Cântă la vreun instrument?

— Da. Da, cântă. Dar foarte, foarte, foarte prost, a răspuns fetiţa, chicotind.

Nora a râs şi ea. Chicotitul lui Molly era contagios.

— E… Ai unchi şi mătuşi?

— Da, o am pe mătuşa Jaya.

— Cine e mătuşa Jaya?

— Sora lui tati.

— Şi altcineva?

— Da, pe unchiul Joe şi pe unchiul Ewan.

Nora era uşurată că, în acest univers, fratele ei trăia. Şi că era împreună cu acelaşi bărbat ca viaţa în care ea mergea la olimpiadă.

— Când l-am văzut noi ultima dată pe unchiul Joe?

— De Crăciun.

— Îţi place unchiul Joe?

— Da. E amuzant! El mi l-a dat pe Panda.

— Pe Panda?

— Jucăria mea de pluş preferată!

— Şi panda tot urşi sunt.

— Unii drăguţi.

Molly a căscat. O lua somnul.

— Mami şi unchiul Joe se plac?

— Da! Mereu vorbiţi la telefon!

Era interesant. Nora crezuse că singurele vieţi în care se mai înţelegea cu fratele ei erau acelea în care ea nu făcuse niciodată parte din The Labyrinths (spre deosebire de decizia de a continua să înoate, întâlnirea cu Ash la o cafea avusese loc după experienţa cu The Labyrinths). Dar asta anula teoria respectivă. Nora nu putea să nu se întrebe dacă nu cumva fetiţa încântătoare pe nume Molly era veriga lipsă. Poate că micuţa anulase distanţa dintre ea şi fratele ei.

— Ai bunici?

— Doar pe bunica Sal.

Nora voia să o întrebe mai mult despre moartea părinţiilor ei, dar probabil că nu eram momentul potrivit.

— Eşti fericită? Adică atunci când nu te gândeşti la urşi?

— Cred că da.

— Mami şi tati sunt fericiţi?

— Da, a răspuns ea cu jumătate de glas. Uneori. Atunci când nu eşti obosită!

— Şi ai parte de multe momente amuzante?

Fetiţa s-a frecat la ochi.

— Da.

— Ai vreun animal de companie?

— Da. Pe Platon.

— Şi cine e Platon?

— Câinele nostru.

— Ce rasă e Platon?

Dar nu a mai primit niciun răspuns, pentru că Molly adormise. Aşa că Nora s-a întins pe covor şi a închis ochii.

Când s-a trezit, cineva o lingea pe faţă.

Un labrador cu ochi jucăuşi, care dădea din coadă şi părea amuzat sau bucuros să o vadă.

— Platon? a întrebat Nora, somnoroasă.

Eu sunt, parcă spunea Platon, agitându-şi coada.

Era dimineaţă. Acum, lumina se revărsa prin draperii. Jucării de pluş, printre care Panda şi elefantul pe care Nora îl identificase mai devreme, zăceau împrăştiate pe jos. S-a întors spre pat şi a constatat că era gol. Molly nu se afla în cameră.

În plus, se auzea zgomot de paşi – mai grei decât ai fetiţei – urcând la etaj.

S-a ridicat în capul oaselor, conştientă că probabil arăta îngrozitor după ce dormise pe covor, într-un tricou lăbărţat, cu inscripţia Cure (pe care îl recunoştea) şi nişte pantaloni de pijama în carouri (pe care nu îi ştia). Şi-a pipăit faţa, care păstra urme pe partea pe care dormise, iar părul – care în viaţa aceasta era mai lung – părea murdar şi transpirat. A încercat să se aranjeze cum putea mai bine în cele două secunde dinaintea sosirii bărbatului alături de care dormea noapte de noapte şi totodată alături de care nu dormise în viaţa ei. Soţul lui Schrödinger, ca să spunem aşa.

Şi dintr-odată a apărut el.

Viaţa perfectă

Statura deşirată, frumoasă şi aerul băieţesc ale lui Ash fuseseră modest influenţate de paternitate. În orice caz, avea o înfăţişare mai sănătoasă decât atunci când îşi făcuse apariţia în pragul ei şi, întocmai ca atunci, purta echipament de alergare – cu toate că aici hainele păreau ceva mai la modă şi mai scumpe, iar pe braţ avea un fel de brăţară de fitness.

Zâmbea şi ţinea în mână două căni cu cafea, dintre care una era pentru Nora. Ea s-a întrebat câte cafele băuseră împreună de la prima încoace.

— Mulţumesc!

— Oh, nu, Nor, ai dormit aici toată noaptea? a întrebat el.

Nor.

— În mare parte, da. Am vrut să mă întorc în pat, dar Molly era agitată. A trebuit să o liniştesc, după care am fost prea obosită ca să mă mai mişc.

— Of! Îmi pare tare rău. Nu am auzit-o, a zis el, părând cu adevărat trist. Probabil că a fost vina mea. I-am arătat nişte urşi pe YouTube ieri, înainte să plec la serviciu.

— Nu-ţi face griji.

— În orice caz, l-am scos pe Platon la plimbare. Astăzi nu mă duc la spital înainte de prânz. O să lucrez până târziu. Mai vrei să mergi la bibliotecă?

— Ştii ceva? Pot să sar peste asta azi.

— Bine. I-am pregătit lui Mol micul dejun şi o duc la grădiniţă.

— O pot duce eu pe Molly, s-a oferit Nora. Dacă ai o zi încărcată.

— E o zi obişnuită. O vezică biliară şi un pancreas până acum. Nimic complicat. Mă duc să mă antrenez puţin.

— Da. Desigur. Pentru semimaratonul de duminică.

— Poftim?

— Nimic. Nu contează, a răspuns Nora. Delirez din cauza dormitului pe podea.

— Nu-ţi face griji. Oricum, a sunat sora mea. I-au cerut să

ilustreze calendarul pentru Kew Gardens. O grămadă de plante. E foarte încântată.

Ash a zâmbit. Părea să se bucure pentru sora lui, de care Nora nu auzise niciodată. Voia să îi mulţumească pentru că o ajutase la moartea pisicii, dar, în mod evident, nu putea, aşa că nu i-a spus decât „mulţumesc”.

— Pentru ce?

— Pentru. Ştii tu. Pentru tot.

— Oh! Da. Bine.

— Aşa că îţi mulţumesc.

El a dat din cap.

— E drăguţ din partea ta. În orice caz, trebuie să ies la alergat.

Şi-a băut cafeaua, apoi s-a făcut nevăzut. Nora a cercetat din priviri încăperea, asimilând orice nouă informaţie. Fiecare jucărie de pluş, fiecare carte şi fiecare priză, de parcă făceau cu toate parte din puzzle-ul ce reprezenta viaţa ei.

O oră mai târziu, odată Molly plecată la grădiniţă, Nora şi-a verificat e-mailurile şi mesajele de pe reţelele de socializare, aşa cum făcea de obicei. În această viaţă nu era prea activă pe reţelele de socializare, ceea ce reprezenta întotdeauna un semn promiţător, totuşi avea *al naibii* de multe e-mailuri. Deducea din acestea că nu „se oprise” cu predatul pentru moment, ci că îşi încetase oficial activitatea. Îşi luase un an sabatic pentru a scrie o carte despre Henry David Thoreau şi despre influenţa lui asupra mişcării ecologiste actuale. Mai târziu în anul acela, plănuia să viziteze lacul Walden din Concord, Massachusetts, în urma primirii unor fonduri pentru cercetare.

Suna destul de bine.

Aproape *enervant* de bine.

O viaţă bună, alături de o fiică bună şi de un soţ bun, într-o casă bună dintr-un oraş bun. Era un exces de lucruri bune. O viaţă în care putea să stea toată ziua, să citească, să cerceteze şi să scrie despre filosoful ei preferat.

— E grozav, s-a adresat ea câinelui. Nu-i aşa că e grozav?

Platon a căscat cu indiferenţă.

Apoi Nora a pornit în explorarea casei, în timp ce labradorul o urmărea de pe canapeaua ce părea confortabilă. Sufrageria era uriaşă. Picioarele i se afundau în covorul moale.

Podea albă, televizor, şemineu, pian digital, două laptopuri noi, aflate la încărcat, o comodă din lemn de mahon, pe care trona o cutie de şah, frumos ornamentată, rafturi cu cărţi atent aranjate. Într-un colţ se odihnea o chitară superbă. Nora a recunoscut imediat modelul ca fiind o chitară electro-acustică „Midnight Satin" Fender Malibu. Vânduse una în ultima săptămână de lucru la Teoria Corzilor.

Fotografii înrămate erau răspândite prin sufragerie. Copii pe care nu îi cunoştea, împreună cu o femeie care semăna cu Ash – sora lui, probabil. O fotografie veche de la nunta părinţilor ei decedaţi şi una de la nunta ei cu Ash. În fundal era fratele ei. O fotografie cu Platon. Şi una cu un bebeluş, probabil Molly.

S-a uitat la cărţi. Câteva manuale de yoga, dar nu cele la mâna a doua pe care le deţinea în viaţa ei originară. Câteva cărţi de medicină. A recunoscut un exemplar din *History of Western Philosophy*{20} de Bertrand Russell, alături de *Walden* de Henry David Thoreau, pe care le avea încă de când era la universitate. Mai era acolo şi un exemplar familiar din *Principles of Geology*. Aveau destul de multe cărţi despre Thoreau. Era şi câte un exemplar din *Republica* lui Platon şi *The Origins of Totalitarianism*{21} de Hannah Arendt, pe care le poseda în viaţa originară, dar nu în aceste ediţii. Cărţi aparent intelectuale, scrise de autori precum Julia Kristeva, Judith Butler şi Chimamanda Ngozi Adichie. Erau multe lucrări pe teme de filosofie orientală, pe care nu le mai citise niciodată şi se întreba – în caz că va rămâne în acea viaţă, şi nu vedea de ce n-ar face-o – dacă va reuşi să le citească pe toate înainte să trebuiască să predea din nou la Cambridge.

Romane, câteva de Dickens, *The Bell Jar*{22}, câteva cărţi inteligente de popularizare a ştiinţei, câteva cărţi de muzică, nişte manuale de parenting, eseul *Nature* de Ralph Waldo Emerson şi *Silent Spring* de Rachel Carson, câteva chestii

despre schimbarea climatică şi o ediţie cartonată, în format mare, din *Arctic Dreams: Imagination and Desire in a Northern Landscape*.

Rareori fusese, dacă fusese vreodată, atât de intelectuală. Era evident că asta se întâmpla atunci când făceai un master la Universitatea Cambridge şi apoi îţi luai un an sabatic ca să scrii o carte despre filosoful preferat.

— Eşti impresionat de mine, i s-a adresat ea câinelui. Poţi să recunoşti.

Exista o grămadă de cărţi cu melodii şi Nora a zâmbit când a văzut că cea de deasupra era Simon & Garfunkel, aceeaşi pe care i-o vânduse lui Ash în ziua în care el o invitase la cafea. Pe măsuţa de cafea se afla o carte frumoasă, cartonată, lucioasă, cu peisaje spaniole, iar pe canapea era un volum care se numea *The Encyclopedia of Plants and Flowers*.

Iar în suportul pentru reviste se găsea un exemplar nou-nouţ din seria *National Geographic*, cu poza unei găuri negre într-un colţ, pe copertă.

Pe perete atârna un tablou. O copie a unei picturi de Juan Miró, dintr-un muzeu din Barcelona.

— Ash şi cu mine am fost în Barcelona împreună, Platon?

Se imagina hoinărind cu el de mână pe străzile din Cartierul Gotic, oprindu-se într-un bar să mănânce tapas şi să bea un vin Rioja.

Pe peretele opus bibliotecii se afla o oglindă. O oglindă mare, cu ramă albă, bogat ornamentată. Nu o mai surprindea propriul aspect, diferit de la o viaţă la alta. Avusese variate forme şi mărimi, precum şi toate coafurile posibile. În această viaţă, arăta absolut *plăcut*. I-ar fi surâs să fie prietenă cu această persoană. Nu avea în faţă o participantă la olimpiadă, o vedetă rock sau o acrobată de la Cirque du Soleil, ci pe cineva care părea că duce o viaţă bună, atât cât puteai să-ţi dai seama de astfel de lucruri. Un adult care avea o vagă idee despre cine era şi ce făcea în viaţă. Păr scurt, dar nu exagerat, piele cu aspect mai sănătos decât în viaţa ei originară, datorită fie alimentaţiei, exerciţiilor şi lipsei vinului, fie loţiunilor şi cremelor hidratante pe care le văzuse în baie, cu toate mult

mai scumpe decât orice lucru pe care îl avusese în prima ei viaţă.

— Ei bine, i-a spus ea lui Platon, chiar că e o viaţă frumoasă, nu?

Platon părea să fie de acord.

Căutarea spirituală a unei conexiuni mai profunde cu universul

A găsit sertarul cu medicamente din bucătărie şi a cotrobăit printre plasturi şi ibuprofen, printre Calpol, multivitamine şi bandaje pentru genunchi, dar nu a găsit nici urmă de antidepresive.

Poate că asta era. Poate că asta era, în cele din urmă, viaţa în care avea să rămână. Viaţa pe care o va alege. Cea pe care nu o va repune la loc pe raft.

Aş putea fi fericită aici.

Ceva mai târziu, la duş, şi-a studiat corpul în căutarea unor posibile noi indicii. Nu avea tatuaje, dar avea o cicatrice. Nu una făcută de ea însăşi, ci una chirurgicală – o linie orizontală, lungă şi delicată, sub buric. Mai văzuse o cicatrice lăsată de cezariană, dar acum şi-a trecut degetul mare peste ea, gândindu-se că, şi dacă rămânea în această viaţă, mereu va fi revenit prea târziu pentru asta.

Ash s-a întors acasă după ce a lăsat-o pe Molly la grădiniţă.

Nora s-a îmbrăcat în grabă, astfel încât el să nu o vadă dezbrăcată.

Au luat micul dejun împreună. Au stat la masa din bucătărie, trecând în revistă ştirile zilei şi mâncând pâine cu maia, prăjită, oferind imaginea unei căsnicii fericite.

Apoi Ash a plecat la spital, iar ea a rămas acasă toată ziua, studiindu-l pe Thoreau. A citit proiectul la care lucra şi care avea un număr impresionant de 42.729 de cuvinte, apoi a mâncat pâine prăjită, înainte să se ducă să o ia pe Molly de la grădiniţă.

Molly voia să meargă în parc „ca de obicei", să hrănească raţele, aşa că Nora a dus-o, folosindu-se pe ascuns de Google Maps ca să ajungă până acolo.

A dat-o în leagăn până când au început să o doară braţele, s-a dat cu ea pe tobogane, s-a strecurat prin tuneluri mari, de metal. Apoi le-au aruncat raţelor de pe iaz fulgi de ovăz, luaţi dintr-o cutie pentru porridge.

Apoi Nora s-a aşezat cu Molly în faţa televizorului, după care i-a servit cina şi i-a citit o poveste de noapte bună, toate înainte ca Ash să revină acasă.

După întoarcerea lui Ash, în prag şi-a făcut apariţia un bărbat care a vrut să intre în casă, însă Nora i-a închis uşa în nas.

— Nora?

— Da.

— De ce te-ai purtat aşa de ciudat cu Adam?

— Poftim?

— Cred că l-a cam deranjat.

— Ce vrei să spui?

— Ai reacţionat de parcă ar fi fost un străin.

— Oh! a exclamat ea zâmbind. Scuze.

— E vecinul nostru de trei ani. Am fost cu cortul împreună cu el şi cu Hannah în Lake District.

— Da. Ştiu. Desigur.

— Păreai că nu vrei să-l primeşti în casă. Te-ai uitat la el de parcă ar fi fost un intrus sau ceva asemănător.

— Chiar aşa?

— I-ai închis uşa în nas.

— Am închis uşa. Nu în nas. Adică da, nasul lui era acolo. Tehnic vorbind. Dar nu voiam să dea buzna aşa înăuntru.

— Voia să ne înapoieze furtunul.

— Ah, da. Păi, nu avem nevoie de furtun. Furtunurile fac rău planetei.

— Te simţi bine?

— De ce nu m-aş simţi?

— Sunt doar îngrijorat pentru tine…

Totuşi, în general, lucrurile au mers destul de bine şi, când Nora se întreba dacă se va trezi înapoi în bibliotecă, nu se întâmpla aşa. Într-o zi, după cursul de yoga, s-a aşezat pe o bancă, pe malul râului Cam şi a recitit Thoreau. În ziua următoare, a urmărit un interviu cu Ryan Bailey la televizor, pe platoul de filmare al producţiei *Last Chance Saloon 2*, în care spunea că se afla „în căutarea spirituală a unei conexiuni mai profunde cu universul”, în loc să se îngrijoreze cu privire

la „stabilirea într-un context romantic”.

Nora a primit fotografii cu balene de la Izzy şi i-a scris pe Whatsapp că auzise despre un recent accident îngrozitor de maşină şi a pus-o pe Izzy să-i promită că va conduce mereu cu prudenţă.

Era mulţumită să constate că nu avea nicio dorinţă de a se interesa ce face Dan cu viaţa lui. În schimb, se simţea foarte recunoscătoare că e împreună cu Ash. Sau mai degrabă şi mai exact, îşi imagina că e recunoscătoare, pentru că el era încântător şi pentru că împărtăşeau multe momente pline de bucurie, de râs şi de iubire.

Ash făcea ore suplimentare, dar era o companie plăcută atunci când se afla acasă, chiar şi după zilele în care văzuse sânge, în care fusese stresat şi după operaţii de vezică biliară. Era plictisitor totodată. Mereu le spunea „bună dimineaţa” bătrânilor pe stradă atunci când plimba câinele, iar uneori aceştia îl ignorau. Cânta odată cu radioul din maşină. În general, nu părea să aibă nevoie de somn. Şi îi plăcea să-şi facă schimbul de noapte alături de Molly, chiar şi atunci când în ziua următoare avea o operaţie.

Îi plăcea să îi ofere lui Molly tot soiul de informaţii – mucoasa stomacului se reface o dată la patru zile! Ceara de urechi este un soi de transpiraţie! Pe genele noastre trăiesc nişte creaturi care se numesc acarieni! Şi îi plăcea să vorbească indecent. Cu un entuziasm debordant (în prima sâmbătă petrecută la iazul cu raţe, pe când se afla în apropierea lui Molly), i-a spus unui necunoscut că răţoii au penisuri în formă de tirbuşon.

În serile când ajungea acasă suficient de devreme ca să apuce să gătească, pregătea o tocană excelentă de linte şi nişte *penne arrabbiata* destul de bune şi avea tendinţa să pună câte o căpăţână întreagă de usturoi la fiecare mâncare pe care o prepara. Dar Molly avusese absolută dreptate: printre talentele sale artistice nu se număra şi muzica. De fapt, când cânta „The Sound of Silence”, acompaniindu-se la chitară, Nora se trezea că-şi doreşte, plină de vinovăţie, ca Ash să ia titlul în sens literal.

Cu alte cuvinte, era un soi de tocilar – unul care salva vieţi în fiecare zi, totuşi un tocilar. Ceea ce era bine. Norei îi plăceau tocilarii şi se simţea ea însăşi aşa, iar asta o ajuta să treacă peste *ciudăţenia* fundamentală a faptului că trăia alături de un soţ pe care abia acum îl cunoştea.

E o viaţă bună, îşi spunea Nora iar şi iar.

Într-adevăr, să fii părinte era extenuant, dar era simplu să o iubeşti pe Molly, cel puţin ziua. De fapt, Norei îi plăcea când Molly stătea acasă şi nu mergea la grădiniţă, pentru că asta oferea puţină provocare existenţei sale, altfel plictisitoare. O existenţă lipsită de stresul unei relaţii, de stresul de la locul de muncă sau de stresul provocat de lipsa de bani.

Avea o mulţime de lucruri pentru care să fie recunoscătoare.

Existau, în mod inevitabil, şi momente nesigure. Avea sentimentul familiar că joacă într-o piesă ale cărei replici nu le cunoaşte.

— S-a întâmplat ceva? l-a întrebat pe Ash într-o seară.

— Nimic, doar că., a zis el, uitându-se la ea cu ochii lui surâzători, intenşi şi scrutători. Nu ştiu. Ai uitat de aniversarea noastră. Susţii că nu ai văzut filme pe care, de fapt, le-ai văzut. Şi invers. Ai uitat că ai avut bicicletă. Ai uitat unde sunt farfuriile. În ultima vreme, ai purtat papucii mei. Te-ai culcat pe partea mea de pat.

— Dumnezeule, Ash! a exclamat ea, puţin încordată. E ca şi cum aş fi interogată de cei trei ursuleţi.

— Sunt doar îngrijorat.

— Sunt bine. Doar uşor rătăcită în lumea cercetărilor. Pierdută în pădure. În pădurea lui Thoreau.

În acele momente, Nora avea senzaţia că e posibil să se întoarcă în Biblioteca de la Miezul Nopţii. Uneori îşi amintea vorbele doamnei Elm la prima ei vizită acolo. *Dacă îţi doreşti din tot sufletul să duci o anumită viaţă, nu trebuie să-ţi faci griji… În clipa în care vei decide că vrei acea viaţă, că o vrei cu adevărat, atunci tot ce există acum în mintea ta, inclusiv*

Biblioteca de la Miezul Nopţii, va deveni un vis. O amintire atât de ştearsă şi de intangibilă, încât abia dacă o vei mai percepe.

Ceea ce ridica întrebarea: dacă aceasta era viaţa perfectă pentru ea, atunci de ce nu uitase încă biblioteca?

Cât dura până avea să uite de ea?

Din când în când simţea, din senin, câte o uşoară depresie dându-i târcoale, dar nu semăna câtuşi de puţin cu senzaţia îngrozitoare din viaţa ei originară sau cu cea din numeroasele vieţi vizitate. Era ca şi cum ai compara un nas uşor înfundat cu o pneumonie. Dacă îşi amintea cât de prost se simţise când îşi pierduse slujba de la Teoria Corzilor, dacă îşi amintea de disperarea, de singurătatea ei, de dorinţa imensă de a înceta să mai existe, înţelegea că tot ce trăia acum *era departe* de aşa ceva.

În fiecare seară se ducea la culcare gândindu-se că a doua zi se va trezi din nou în această viaţă, fiindcă era – prin comparaţie şi date fiind împrejurările – cea mai bună pe care o întâlnise. Într-adevăr, evoluase de la a se duce la culcare presupunând într-o doară că va rămâne în această viaţă, la a se teme că, dacă va adormi, nu se va mai trezi aici.

Şi cu toate acestea, noapte de noapte adormea şi zi de zi se trezea în acelaşi pat. Sau, ocazional, pe covor, durere pe care o împărţea totuşi cu Ash, deşi tot mai des se trezea în pat, pe măsură ce Molly reuşea să doarmă noaptea fără întrerupere.

Existau momente stânjenitoare, desigur. Nora nu ştia niciodată cum să ajungă undeva sau unde se aflau lucrurile în casă, iar uneori Ash se întreba cu glas tare dacă nu cumva ar trebui să meargă la medic. În plus, la început evitase să facă dragoste cu el, dar într-o noapte se întâmplase şi de atunci Nora se simţea vinovată pentru minciuna în care trăia.

Au rămas o clipă în întuneric, în liniştea de după partida de sex, dar ea ştia că trebuie să abordeze problema. Să testeze apele.

— Ash, a început ea.

— Poftim?

— Crezi în teoria universurilor paralele?

I-a văzut zâmbetul lăţindu-i-se pe chip. Era genul de

conversaţie care îl interesa.

— Da, cred că da.

— Şi eu. Adică, e ştiinţă pură, nu? Nu e ca şi cum un fizician tocilar şi-ar fi spus: „Hei, universurile paralele sunt grozave! Hai să punem la cale o teorie pe baza lor!”

— Da, a încuviinţat el. Ştiinţa pune la îndoială tot ceea ce sună prea grozav. Prea de domeniul ştiinţifico-fantasticului. De regulă, oamenii de ştiinţă sunt sceptici.

— Exact. Cu toate acestea, fizicienii cred în universurile paralele.

— Într-acolo ne conduce ştiinţa, nu-i aşa? Tot ce ţine de mecanica cuantică şi de teoria corzilor indică existenţa universurilor multiple. A multor şi multor universuri.

— Ei bine, ce-ai zice dacă ţi-aş spune că mi-am vizitat celelalte vieţi şi cred că am ales-o pe aceasta?

— Aş crede că eşti nebună. Dar tot mi-ai plăcea.

— Ei bine, exact asta am făcut. Am încercat multe vieţi.

Ash a zâmbit.

— Minunat! Există vreuna în care mă săruţi din nou?

— Există una în care mi-ai înmormântat pisica.

El a râs.

— E grozav, Nor! Îmi place că mă faci mereu să mă simt ca o persoană normală.

Şi asta era.

Şi-a dat seama că, oricât de sincer ai fi în viaţă, oamenii văd în continuare adevărul doar dacă este suficient de aproape de realitatea lor. Aşa cum scria Thoreau: „Ceea ce contează nu este lucrul la care te uiţi, ci acela pe care-l vezi.” Iar Ash nu o vedea decât pe Nora, de care se îndrăgostise şi cu care se căsătorise şi, ca atare, într-un fel, ea devenea acea Nora.

Hammersmith

Pe la jumătatea trimestrului, într-o zi de marţi, când Molly avea liber de la grădiniţă şi Ash nu era la spital, s-au suit în tren şi s-au dus la Londra ca să-i viziteze pe fratele Norei şi pe Ewan, în apartamentul lor din Hammersmith.

Joe arăta bine, iar soţul lui arăta exact cum îl văzuse pe telefonul fratelui ei, în viaţa cu olimpiada. Joe şi Ewan se cunoscuseră la sala de sport, la antrenament. În această viaţă, Joe lucra ca inginer de sunet, în vreme ce Ewan – dr. Ewan Langford, ca să fim mai exacţi – era radiolog la spitalul Royal Marsden, aşa că el şi cu Ash aveau o grămadă de chestiuni spitaliceşti despre care să se plângă unul altuia.

Joe şi Ewan s-au purtat minunat cu Molly, întrebând-o ce mai pune la cale Panda. Iar Joe a pregătit pentru toţi nişte paste cu broccoli şi cu usturoi.

— Paste *pugliese*, i-a zis el Norei. Poartă amprenta moştenirii noastre.

Nora s-a gândit la bunicul ei italian şi s-a întrebat cum se simţise acesta când îşi dăduse seama că, de fapt, London Brick Company avea sediul în Bedford. Oare fusese profund dezamăgit? Sau luase decizia de a profita cât mai mult de situaţie? Probabil că exista o versiune a bunicului lor, care *se dusese* la Londra şi, în prima lui zi acolo, fusese călcat de un autobuz supraetajat, la Piccadilly Circus.

Joe şi Ewan aveau un suport plin cu vinuri în bucătărie şi Nora a băgat de seamă că una dintre sticle era un Syrah californian, provenit de la podgoria Buena Vista. A simţit furnicături pe piele în clipa în care a observat cele două semnături imprimate în josul etichetei – Alicia şi Eduardo Martínez.

A zâmbit, presimţind că Eduardo era la fel de fericit în această viaţă. O clipă, s-a întrebat cine e Alicia şi cum arată. Cel puţin acolo aveau parte de nişte apusuri superbe.

— Te simţi bine? a întrebat-o Ash, văzând-o că se uită absentă la etichetă.

— Da, bineînţeles. Mă gândeam că pare un vin bun.

— E preferatul meu, a intervenit Ewan. E un vin al naibii de bun! Ce-aţi zice să-l deschidem?

— Păi, numai dacă aveai de gând să-l bei, a răspuns Nora.

— Ei bine, eu nu beau, a zis Joe. Am cam exagerat în ultima vreme. Sunt într-o perioadă de abstinenţă.

— Ştii bine cum e fratele tău, a adăugat Ewan, sărutându-l pe Joe pe obraz. Totul sau nimic.

— Oh, da. Ştiu.

Ewan ţinea deja tirbuşonul în mână.

— Am avut o zi extrem de grea la serviciu. Aşa că o să beau bucuros direct din sticlă dacă nu-mi ţine companie nimeni.

— Beau eu, a zis Ash.

— Eu nu, a răspuns Nora, amintindu-şi că ultima dată când îl văzuse, în salonul de business al hotelului, fratele ei îi mărturisise că e alcoolic.

I-au oferit lui Molly o carte ilustrată, pe care Nora i-a citit-o, stând lângă ea pe canapea.

Seara se scurgea liniştită. Au discutat despre ştiri, despre muzică şi filme. Lui Joe şi lui Ewan le plăcuse mult *Last Chance Saloon*.

Ceva mai târziu, spre surprinderea tuturor, Nora a abandonat discuţia sigură despre muzica pop şi l-a abordat pe fratele ei, intrând direct în subiect:

— Te-ai supărat vreodată pe mine? Ştii tu, pentru că am părăsit trupa?

— S-a întâmplat cu mulţi ani în urmă, surioară. Ce-a fost a fost.

— Totuşi, ţi-ai dorit să ajungi vedetă rock.

— E în continuare o vedetă rock, a intervenit Ewan, râzând. Dar numai pentru mine.

— Mereu am senzaţia că te-am dezamăgit, Joe.

— Ei bine, nu te mai gândi la asta… Dar şi eu am senzaţia că te-am dezamăgit. Fiindcă am fost atât de prost… O vreme m-am purtat îngrozitor cu tine.

Erau nişte vorbe reconfortante, pe care aşteptase ani de-a rândul să le audă.

— Nu-ţi face griji, a îngăimat ea.

— Înainte să-l cunosc pe Ewan, puţin îmi păsa de sănătatea mintală. Credeam că atacurile de panică sunt o nimica toată… Ştii cum se spune, puterea minţii. Fruntea sus, surioară! Dar, când au început să i se întâmple lui Ewan, am înţeles că sunt reale.

— Nu doar atacurile de panică. Totul părea greşit. Nu ştiu… Poţi să crezi sau nu, eu consider că eşti mai fericit în viaţa asta decât în cea în care eşti… – cât pe ce să spună *mort* – membru al trupei.

Fratele ei a zâmbit şi s-a uitat la Ewan. Se îndoia că o crede, dar Nora trebuia să accepte că – după cum ştia foarte bine acum – unele adevăruri sunt imposibil de sesizat.

Tricicletă

Pe măsură ce treceau săptămânile, Nora începea să simtă că se întâmplă ceva remarcabil.

Începea să-şi amintească aspecte ale vieţii pe care de fapt nu le trăise niciodată.

De pildă, într-o dimineaţă, o persoană pe care nu o văzuse în viaţa ei originară – o prietenă pe care o cunoscuse când studia şi preda la universitate – a sunat-o şi a invitat-o să ia masa de prânz împreună. Iar când a auzit-o pe „Lara” la telefon, în minte i-a venit imediat numele ei – „Lara Bryan” – şi chiar şi-a imaginat-o. În plus, ştia că pe partenerul ei îl cheamă Mo şi că aveau un bebeluş pe nume Aldous. Iar când s-au întâlnit, toate aceste informaţii i s-au confirmat.

Aceste aşa-zise déja-vù-uri i se întâmplau din ce în ce mai des. Desigur că, ocazional, mai omitea câte ceva – de exemplu „uitase” că Ash suferă de astm (pe care încerca să-l ţină sub control făcând jogging).

— De când îl ai?

— De la *şapte ani*.

— Ah, da. Desigur. Mi s-a părut că ai zis altceva.

— Eşti bine, Nora?

— Da… sunt bine. Am băut puţin vin cu Lara la prânz şi sunt cam ameţită.

Dar, încetul cu încetul, astfel de scăpări deveneau tot mai rare. Ca şi cum fiecare zi era o piesă care se potrivea perfect într-un puzzle şi, cu fiecare piesă pe care o adăuga, îi era tot mai uşor să înţeleagă cum arată bucăţile lipsă.

Pe când în toate celelalte vieţi căutase în permanenţă indicii şi se simţise ca un actor pe scenă, în această existenţă simţea că, cu cât se relaxa mai mult, cu atât totul devenea mai lesne.

De asemenea, Norei îi plăcea să-şi petreacă timpul cu Molly.

Îi plăcea dezordinea plăcută din dormitor atunci când se jucau, relaţia delicată care se înfiripa între ele la ora de

lectură, când citeau *The Tiger Who Came to Tea*{23}, o poveste simplă, dar magică şi minunată, sau când stăteau împreună în grădină.

— Uită-te la mine, mami! îi striga Molly, pedalând pe tricicletă într-o sâmbătă dimineaţă. Mami, uite! Te uiţi?

— E foarte bine, Molly! Pedalezi excelent!

— Uite, mami! Vruuum!

— Aşa, Molly!

Dar atunci, roata din faţă a tricicletei a alunecat de pe gazon şi a intrat în stratul cu flori. Molly a căzut şi s-a lovit cu capul de o piatră. Nora a fugit degrabă spre ea, a ridicat-o şi a examinat-o. Evident, pe Molly o durea, era zgâriată pe frunte, avea pielea julită şi sângera, dar nu voia să arate că suferă, deşi îi tremura bărbia.

— Sunt bine, a şoptit fetiţa, cu o voce delicată ca un porţelan. Sunt bine. Sunt bine. Sunt bine. Sunt bine.

Cu fiecare „bine" era mai aproape de a izbucni în lacrimi, apoi a început să ţopăie ca să se calmeze. Molly îşi înfrunta toate temerile nocturne provocate de urşi cu o asemenea hotărâre, încât Nora nu putea să nu o admire şi să se simtă inspirată de ea. Această micuţă fiinţă era rodul ei, era, într-un fel, carne din carnea ei şi, dacă fetiţa avea o astfel de putere interioară, atunci probabil că şi ea avea.

Nora a îmbrăţişat-o.

— E în regulă, draga mea… Fetiţa mea curajoasă. E în regulă. Cum te simţi acum, iubita mea?

— Bine. E ca în vacanţă.

— În vacanţă?

— Da, mami, a întărit Molly, oarecum iritată de faptul că Nora nu-şi aducea aminte. Pe tobogan.

— Ah, da! Desigur. Toboganul. Da. Ce prostuţă sunt! Prostuţa de mami!

Brusc, Nora a simţit ceva în adâncul sufletului. Un soi de teamă la fel de reală ca aceea pe care o resimţise pe insuliţa de la Cercul Arctic, când se trezise faţă-n faţă cu ursul-polar.

Teama de propriile sentimente.

Iubire.

Puteai să mănânci în cele mai bune restaurante, puteai să te bucuri de orice plăcere senzuală, puteai să cânţi pe scena din São Paulo pentru un public compus din douăzeci de mii persoane, puteai să fii copleşit de aplauze furtunoase, să călătoreşti până la capătul pământului, să fii urmărit de milioane de oameni pe internet, puteai să câştigi medalii la Jocurile Olimpice, dar toate acestea erau inutile în absenţa iubirii.

Iar când s-a gândit la viaţa ei originară, a înţeles că problema ei fundamentală, lucrul care o făcuse vulnerabilă, era absenţa iubirii. Nici măcar fratele ei nu o mai voia în acea viaţă. După moartea lui Volts, nu-i mai rămăsese nimeni. Nu iubise pe nimeni şi nimeni nu o iubise la rândul său. Fusese pustiită, dusese o viaţă goală, umblând încoace şi-ncolo, mimând un soi de normalitate umană, ca un manechin conştient al disperării. Nişte oase goale, trecătoare prin viaţă.

Însă acolo, chiar acolo, în grădina din Cambridge, sub cerul gri, posomorât, a simţit puterea ei, puterea înspăimântătoare a afecţiunii profunde pe care o arăta cuiva şi care îi era arătată. De acord, şi în viaţa aceasta părinţii ei erau morţi, dar aici o avea pe Molly, îi avea pe Ash şi pe Joe. Aici găsise o iubire ca o plasă care avea să o împiedice să cadă.

Însă în adâncul sufletului ei simţea că, în curând, totul va lua sfârşit. Simţea că, în ciuda perfecţiunii din această viaţă, ceva era în neregulă. Şi că acel ceva în neregulă nu putea fi îndreptat, fiindcă defectul era perfecţiunea însăşi. Totul era bine, însă ea nu câştigase nimic din ce avea aici. Se alăturase filmului de la jumătate. Luase cartea din bibliotecă, dar, în realitate, acesta nu îi aparţinea. Îşi urmărea viaţa desfăşurându-se din spatele unui geam. Începea să se simtă ca o escroacă. Îşi dorea ca aceasta să fie viaţa *ei*. Viaţa ei adevărată. Dar nu era, aşa că îşi dorea să uite acest amănunt. Îşi dorea din toată inima.

— Mami, plângi?

— Nu, Molly, nu. Sunt bine. Mami e bine.

— Arăţi de parcă ai fi plâns.

— Hai mai bine să te spălăm…

Ceva mai târziu în aceeaşi zi, Molly rezolva un puzzle cu animale din junglă, în timp pe Nora stătea pe canapea, mângâindu-l pe Platon, care-şi odihnea capul cald şi greoi în poala ei. Rămăsese holbându-se la tabla de şah ornamentată, de pe comoda din lemn de mahon.

Un gând îi dădea ghes, dar l-a alungat. Însă gândul i s-a înfiripat din nou în minte.

De îndată ce Ash s-a întors acasă, i-a spus că vrea să-şi revadă o veche prietenă din Bedford şi că o să lipsească vreo câteva ore.

Când nu mai eşti aici

De îndată ce Nora a intrat în azilul de bătrâni Oak Leaf Residential, înainte să ajungă la recepţie, a văzut un bătrân plăpând, cu ochelari, pe care l-a recunoscut. Discuta cam aprins cu o asistentă care părea exasperată. Ca un oftat care luase formă umană.

— Mi-aş dori mult să mă duc în grădină, zicea bătrânul.

— Îmi pare rău, dar grădina nu e disponibilă astăzi.

— Nu vreau decât să stau pe bancă. Şi să citesc ziarul.

— Poată că, dacă v-aţi fi înscris la sesiunea de grădinărit…

— Nu vreau o sesiune de grădinărit. Vreau să-l sun pe Dhavak. Totul a fost o greşeală.

Nora îl mai auzise pe bătrânul ei vecin vorbind despre fiul lui, Dhavak, atunci când îi dusese medicamentele. Se pare că fiul îl îndemnase să se ducă la azil, dar domnul Banerjee insistase să-şi păstreze casa.

— N-aş putea să…

În clipa aceea, a observat că cineva îl priveşte.

— Domnule Banerjee?

Bătrânul s-a uitat lung la Nora, de-a dreptul confuz.

— Bună ziua? Cine sunteţi dumneavoastră?

— Sunt Nora. Nora Seed, mă cunoaşteţi. Apoi, simţindu-se prea agitată ca să poată gândi limpede, a adăugat: Sunt vecina dumneavoastră. De pe Bancroft Avenue.

Bărbatul a clătinat din cap.

— Cred că mă confunzi, dragă. Nu mai locuiesc acolo de trei ani. Şi sunt absolut sigur că nu am fost vecini.

Asistenta şi-a lăsat capul într-o parte, privindu-l pe domnul Banerjee de parcă ar fi fost un căţeluş năuc.

— Poate că aţi uitat.

— Ba nu, a intervenit degrabă Nora, dându-şi seama că face o greşeală. Are dreptate. L-am confundat. Uneori am probleme cu memoria. N-am locuit niciodată acolo. Am locuit altundeva. Mă gândeam la altcineva. Îmi cer scuze.

Cei doi şi-au reluat conversaţia, în timp ce gândurile Norei

au zburat la grădina din faţa casei domnului Banerjee, cea plină de irişi şi degetariţe.

— Pot să vă ajut cu ceva?

Nora s-a întors spre recepţioner, un bărbat roşcat, cu gesturi blânde, cu pielea pătată şi un uşor accent scoţian.

Nora i-a spus cine e şi că sunase mai devreme.

La început, bărbatul s-a arătat uşor nedumerit.

— Şi ziceţi că aţi lăsat un mesaj?

Fredona încet o melodie, în timp ce căuta e-mailul ei.

— Da, însă pe telefon. Am încercat mult să vă prind, dar nu am reuşit, aşa că, în cele din urmă, v-am lăsat un mesaj. V-am trimis şi un e-mail.

— Ah, bine, înţeleg. Îmi pare rău. Aţi venit să vizitaţi un membru al familiei?

— Nu, i-a explicat Nora. Nu fac parte din familie. Sunt doar o veche cunoştinţă. Dar o să mă recunoască. O cheamă doamna Elm, a zis Nora, încercând să-şi amintească numele ei complet. Scuze, Louise Elm. Dacă vreţi să-i spuneţi numele meu… Mă cheamă Nora. Nora Seed. Mi-a fost… A fost bibliotecara mea la şcoală, la Hazeldene. Mă gândeam că i-ar plăcea puţină companie.

Bărbatul a ridicat privirea din computer şi s-a uitat lung la Nora, cu o uimire abia reţinută. La început, Nora a crezut că înţelesese greşit. Sau că Dylan înţelesese greşit atunci, la La Cantina. Sau poate că doamna Elm avusese altă soartă în viaţa aceea, spre deosebire de aceasta. Deşi Nora nu ştia exact cum anume decizia ei de a lucra într-un adăpost pentru animale ar fi condus la un alt rezultat pentru doamna Elm în viaţa de acum. Dar nu avea niciun sens. Fiindcă în niciuna dintre vieţi nu mai luase legătura cu bibliotecara, încă de pe vremea când era la şcoală.

— Ce s-a întâmplat? l-a întrebat pe recepţioner.

— Regret nespus că trebuie să vă dau asemenea veste, dar Louise Elm nu se mai află aici.

— Dar unde se află?

— De fapt… a murit acum trei săptămâni.

La început, Nora s-a gândit că mai mult ca sigur era o

eroare administrativă.

— Sunteţi sigur?

— Da. Mă tem că da.

— Oh! a exclamat Nora.

Nu ştia exact ce să spună sau ce să simtă. Şi-a plecat privirea spre geanta pe care o avusese alături în maşină. Geanta cu jocul de şah pe care îl adusese ca să joace cu doamna Elm şi să-i ţină astfel companie.

— Îmi pare rău. Nu ştiam. Eu nu… Ştiţi, nu am mai văzut-o de ani buni. De ani şi ani. Dar am auzit de la cineva că ar fi aici…

— Îmi pare tare rău, a răspuns recepţionerul.

— Nu. Nu vă faceţi griji. Voiam doar să-i mulţumesc. Fiindcă a fost atât de amabilă cu mine.

— A murit foarte liniştită, a precizat bărbatul. La propriu. A murit în somn.

Nora a zâmbit şi s-a retras, politicoasă.

— Asta-i bine. Mulţumesc! Vă mulţumesc că aţi avut grijă de ea. Acum o să plec. La revedere…

Un incident cu poliţia

A ieşit din nou pe Shakespeare Road, cu geanta şi cu jocul de şah, neştiind ce să facă. Simţea furnicături în tot corpul. Nu erau înţepături. Era ceva mai ciudat, o senzaţie estompată, de energie pe care o mai simţise şi înainte, când se apropia de sfârşitul unei existenţe anume.

Străduindu-se să ignore senzaţia, s-a îndreptat spre parcare. A trecut pe lângă fosta ei locuinţă cu grădină, de la numărul 33A de pe Bancroft Avenue. Un bărbat pe care nu-l mai văzuse niciodată scotea din casă o cutie cu materiale pentru reciclat. Gândindu-se la casa încântătoare din Cambridge, în care locuia acum, nu se putea abţine să nu o compare cu acest apartament sărăcăcios, situat pe o stradă presărată cu gunoaie. Furnicăturile s-au mai domolit. Nora a trecut pe lângă casa domnului Banerjee, sau ceea ce fusese odinioară casa domnului Banerjee, şi a văzut singura locuinţă particulară de pe stradă care nu fusese împărţită în apartamente, cu toate că acum arăta complet diferit. Peluza micuţă din faţă era năpădită de iarbă crescută în exces şi nu rămăsese nici fir din bogaţii clopoţei sau din florile de sporul-casei pe care Nora le udase vara trecută, când el se recupera după operaţia la şold.

Pe trotuar a observat câteva cutii mari de conserve, turtite.

A văzut o femeie blondă, cu tunsoare bob şi cu piele bronzată, apropiindu-se de ea pe trotuar, cu doi copii mici într-un cărucior dublu. Părea epuizată. Era femeia cu care stătuse de vorbă la magazinul de reviste şi ziare, în ziua în care se hotărâse să moară. Cea care i se păruse fericită şi relaxată. Kerry-Anne. Nu o observase pe Nora, fiindcă unul dintre copii plângea şi ea încerca să-l liniştească pe băieţelul supărat, cu obrajii îmbujoraţi, fluturându-i prin faţă un dinozaur din plastic.

Eu şi Jake eram ca iepurii, dar am reuşit. Avem doi mici terorişti. Însă merită, să ştii. Mă simt împlinită. Pot să-ţi arăt câteva poze…

Apoi Kerry-Anne a ridicat privirea şi a văzut-o pe Nora.

— Te cunosc, nu-i aşa? Tu eşti Nora?

— Da.

— Bună, Nora!

— Bună, Kerry-Anne!

— Îţi aminteşti cum mă cheamă? Uau! Te admiram foarte mult în şcoală. Păreai să ai tot ce îţi trebuie. Ai ajuns la olimpiadă?

— De fapt, am ajuns. Într-un fel. Una dintre noi a ajuns. Dar nu asta îmi doream să fiu. În fond, ce ne dorim? Nu?

O clipă, Kerry-Anne a rămas nedumerită. Apoi fiul ei a aruncat pe trotuar dinozaurul, care a aterizat lângă una dintre cutiile turtite.

— Chiar aşa.

Nora a ridicat jucăria – la o privire mai atentă, un stegozaur – şi i-a întins-o lui Kerry-Anne, care i-a zâmbit recunoscătoare şi a intrat în casa care ar fi trebuit să fie a domnului Banerjee, fix în clipa în care pe băiat l-a apucat un acces de furie.

— La revedere! a zis Nora.

— Da. La revedere!

Nora s-a întrebat care fusese diferenţa. Ce anume îl forţase pe domnul Banerjee să se ducă la azilul de bătrâni, la care înainte nici nu se gândea să ajungă? Ea era singura diferenţă dintre cei doi domni Banerjee, dar în ce *consta* respectiva diferenţă? Ce făcuse ea? Deschisese un magazin on-line? Îi luase reţeta de câteva ori?

Nu subestima niciodată importanţa lucrurilor mărunte, o sfătuise doamna Elm. *Ţine minte asta.*

S-a uitat îndelung la fosta ei fereastră. S-a gândit la ea însăşi în viaţa ei originară, oscilând între viaţă şi moarte în propriul dormitor – oricât de echidistantă era. Şi, pentru prima dată, Nora s-a îngrijorat pentru soarta ei, de parcă ar fi fost cu totul altcineva. Nu doar o versiune a ei însăşi, ci o persoană complet diferită. De parcă, în cele din urmă, datorită tuturor experienţelor prin care trecuse, devenise cineva căruia îi era milă de vechiul său eu. Nu autocompătimindu-se, căci

acum era o cu totul altă persoană.

Apoi, la fereastra ei s-a ivit cineva. O femeie care nu era ea şi care ţinea în braţe o pisică, alta decât Voltaire.

Cel puţin aşa spera Nora, cu toate că începea din nou să se simtă ameţită şi estompată.

S-a îndreptat spre oraş. S-a plimbat pe strada centrală.

Da, acum era altfel. Mai puternică. Ascundea în ea lucruri intacte. Lucruri despre a căror existenţă nu ar fi ştiut dacă nu ar fi cântat niciodată pe o scenă, dacă nu ar fi alungat un urs-polar sau dacă nu ar fi simţit atâta dragoste, atâta teamă şi atât curaj.

În faţa magazinului Boots era mare hărmălaie. Poliţiştii tocmai arestau doi băieţi. În apropiere, un detectiv vorbea la un walkie-talkie.

Nora l-a recunoscut pe unul dintre băieţi şi s-a apropiat de el.

— Leo?

Un poliţist i-a făcut semn să se retragă.

— Cine eşti tu? a întrebat-o Leo.

— Eu…

Nora şi-a dat seama că nu putea să se prezinte drept „profesoara ta de pian”. Totodată, a înţeles ce nebunie ar fi fost, având în vedere contextul tensionat, să spună ceea ce avea de gând. Şi totuşi a făcut-o.

— Iei cumva lecţii de muzică?

Leo şi-a plecat privirea în timp ce poliţiştii îl încătuşau.

— N-am luat nicio lecţie de muzică…

Vocea lui îşi pierduse din aplomb.

Poliţistul devenea tot mai frustrat.

— Vă rog, domnişoară, lăsaţi asta în seama noastră.

— E un puşti de treabă, i-a explicat Nora. Vă rog să nu fiţi prea dur cu el.

— Ei bine, puştiul ăsta de treabă tocmai a furat bunuri în valoare de două sute de lire de acolo. În plus, avea şi o armă asupra lui.

— O armă?

— Un cuţit.

— Nu. Trebuie să fie o greşeală. Nu e genul ăla de băiat.

— Ia ascultă aici! i-a zis poliţistul colegului său. Doamna susţine că prietenul nostru, Leo Thompson, nu e genul care să se bage în belele.

Celălalt poliţist a izbucnit în râs.

— Tipul ăsta numai de prostii se ţine.

— Şi acum, vă rog, a insistat poliţistul, lăsaţi-ne să ne facem datoria.

— Desigur, a zis Nora, desigur. Fă tot ce ţi se cere, Leo…

Leo se uita la ea ca la o glumă proastă.

Cu câţiva ani în urmă, mama lui, Doreen, venise la Teoria Corzilor ca să-i cumpere fiului ei o orgă electronică ieftină. O îngrijora comportamentul lui de la şcoală şi băiatul îşi exprimase interesul pentru muzică, aşa că femeia voia să-i ofere câteva lecţii de pian. Nora i-a explicat că ea are pian digital şi că ştie să cânte, dar că nu are pregătire de profesor. Doreen îi spusese la rândul său că nu dispune de prea mulţi bani, dar căzuseră la învoială, iar Nora se bucurase ca, în serile de marţi, să-l înveţe pe Leo diferenţa dintre cele şapte acorduri majore şi minore. Îl considera un băiat nemaipomenit, dornic să înveţe.

Doreen observase că Leo „e atras de anturajul greşit”, dar, când băiatul se apucase de muzică, începuse să se descurce bine şi la alte lucruri. Şi dintr-odată nu mai avea probleme cu profesorii şi cânta de toate, de la Chopin la Scott Joplin, de la Frank Ocean la John Legend şi Rex Orange County, cu aceeaşi atenţie şi dăruire.

Atunci, Nora şi-a amintit ceva ce îi spusese doamna Elm cu ocazia uneia dintre primele vizite în Biblioteca de la Miezul Nopţii.

Fiecare viaţă conţine milioane de decizii. Unele mai importante, altele mai puţin importante. Dar, de fiecare dată când iei o decizie în defavoarea alteia, rezultatul se modifică. Are loc o variaţie ireversibilă, care, la rândul ei, va duce la alte variaţii…

Şi chiar în acest univers, cel în care ea făcuse un master la Universitatea Cambridge, se căsătorise cu Ash şi avusese un copil, nu se aflase în magazinul Teoria Corzilor în ziua aceea

din urmă cu patru ani, când Doreen şi Leo trecuseră pe acolo. În acest univers, Doreen nu găsise un profesor de muzică suficient de ieftin, astfel că Leo nu îşi urmase pasiunea pentru muzică îndeajuns încât să-şi dea seama că are talent. Nu stătuse niciodată alături de Nora într-o seară de marţi, urmându-şi pasiunea pe care o continua şi acasă, compunându-şi propriile melodii.

Nora s-a simţit slăbind. Nu doar furnicături şi o stare difuză, ci şi altceva, mai puternic, senzaţia că se prăbuşeşte în neant şi că vederea i se înceţoşează scurt. Simţea prezenţa unei alte Nora, gata să preia lucrurile de acolo de unde le lăsase ea. Mintea acesteia era pregătită să umple informaţiile lipsă şi să găsească o motivaţie perfect legitimă de a se afla în acea zi în vizită în Bedford şi de a umple fiecare gol, de parcă s-ar fi aflat acolo în tot acest timp.

Temându-se că ştie ce înseamnă asta, s-a întors cu spatele spre Leo şi spre prietenul lui, în vreme ce ei plecau, sub escorta poliţiei, cu privirile tuturor trecătorilor din centrul Bedfordului aţintite asupra lor, şi a pornit cu paşi grăbiţi spre parcare.

E o viaţă bună… Asta e o viaţă bună… E o viaţă bună…

Alt fel de a vedea lucrurile

S-a apropiat de gară, trecând pe lângă zigzagurile ţipătoare în roşu şi în galben, asemenea unei migrene mexicane, ale restaurantului La Cantina, înăuntrul căruia un chelner dădea scaunele jos de pe mese. Şi pe lângă Teoria Corzilor. Magazinul era închis şi pe uşă se afla un anunţ scris de mână:

> Din nefericire, Teoria Corzilor nu mai poate funcţiona în aceste condiţii. Din cauza creşterii chiriei, pur şi simplu nu ne mai permitem să continuăm. Le mulţumim tuturor clienţilor fideli. *Don't Think Twice, It's All Right. You Can Go Your Own Way. God Only Knows What We'll Be Without You.*

Exact acelaşi bilet pe care îl văzuse cu Dylan. Judecând după data pe care Neil o scrisese cu carioca şi cu litere mici, asta se întâmplase cu aproape trei luni în urmă.

S-a întristat, deoarece Teoria Corzilor însemnase mult pentru oameni. Totuşi, Nora nu mai lucra la Teoria Corzilor când au început problemele magazinului.

Ei bine… Cred că am vândut o mulţime de piane digitale. Şi nişte chitare frumoase.

În adolescenţă, Nora şi Joe glumiseră mereu pe seama oraşului natal, aşa cum fac tinerii, spunând că HMP Bedford reprezenta închisoarea centrală, iar restul oraşului, închisoarea externă şi că trebuie să profiţi de cea mai mică ocazie pentru a evada.

Dar acum, când ea se apropia de gară, ieşea soarele şi Norei i se părea că în toţi anii aceştia privise greşit oraşul. Trecând pe lângă statuia lui John Howard, reformatorul închisorii, din piaţa St. Paul, cu copaci de jur împrejur şi având în spate râul care reflecta lumina, s-a minunat de parcă le vedea pentru prima dată. *Nu lucrurile la care te uiţi contează, ci acelea pe care*

le vezi.

Conducând înapoi spre Cambridge, în siguranţa Audiului său scump, mirosind aproape greţos a vinil, a plastic şi a alte materiale sintetice, croindu-şi drum prin traficul aglomerat, cu maşini trecând pe lângă ea asemenea unor vieţi uitate, îşi dorea din adâncul sufletul să o fi putut vedea pe adevărata doamnă Elm, înainte ca aceasta să moară. I-ar fi plăcut să mai joace o ultimă partidă de şah împreună, înainte să se stingă. Şi l-a imaginat totodată pe bietul Leo, stând într-o celulă îngustă, fără fereastră, în sediul poliţiei din Bedford şi aşteptând ca Doreen să vină după el.

— Aceasta este cea mai bună viaţă, şi-a spus oarecum disperată. E cea mai bună viaţă. Voi rămâne aici. Aceasta e viaţa care mi se potriveşte. Este cea mai bună viaţă. *Aceasta* e cea mai bună viaţă.

Dar ştia că nu mai are mult timp la dispoziţie.

Florile au apă

A parcat lângă casă şi a dat buzna înăuntru, iar Platon i-a ieşit vesel în întâmpinare.

— E cineva acasă? a întrebat ea cu disperare în glas. Ash? Molly?

Simţea nevoia să-i vadă. Ştia că nu i-a mai rămas prea mult timp. Avea senzaţia că Biblioteca de la Miezul Nopţii o aşteaptă.

— Suntem afară! a strigat Ash voios, din grădina din spate.

Aşa că Nora a ieşit şi a găsit-o pe Molly din nou călare pe tricicletă, neafectată de accidentul anterior, în timp ce Ash îngrijea un strat de flori.

— Cum a fost excursia?

Molly a coborât de pe tricicletă şi a luat-o la goană spre ea.

— Mami! Mi-a fost dor de tine! Acum merg foarte bine pe tricicletă!

— Chiar aşa, draga mea?

Şi-a îmbrăţişat cu putere fiica şi a închis ochii, inspirând mirosul părului ei, al câinelui, al balsamului de păr, al copilăriei, sperând ca miracolul acesta să o ajute să rămână acolo.

— Te iubesc, Molly. Vreau să ştii asta. Te voi iubi mereu, înţelegi?

— Da, mami. Bineînţeles.

— Şi pe tatăl tău îl iubesc. Şi totul va fi bine, fiindcă, orice se va întâmpla, îi vei avea mereu alături pe tati şi pe mami, deşi poate că nu voi mai fi la fel. Voi fi aici, dar…

S-a întrerupt, dându-şi seama că Molly nu avea nevoie să ştie nimic altceva decât adevărul.

— Te iubesc.

— L-ai uitat pe Platon! a exclamat Molly, cu o expresie îngrijorată pe chip.

— Păi, evident că îl iubesc şi pe Platon. Cum am putut să-l uit? Platon ştie că îl iubesc, nu-i aşa, băiete? Te iubesc, Platon!

Nora încerca să-şi ţină firea.

Orice se va întâmpla, cineva va avea grijă de ei. Îi va iubi. Şi, în plus, se au unul pe celălalt şi vor fi fericiţi.

Ash s-a apropiat, cu mănuşile de grădinărit în mâini.

— Eşti bine, Nor? Pari cam palidă. S-a întâmplat ceva?

— Îţi povestesc mai târziu. După ce se culcă Molly.

— În regulă. Aştept o livrare curând… Aşa că fii atentă dacă auzi camionul.

— Sigur. Da. Da.

Şi apoi, Molly a întrebat dacă poate să aducă stropitoarea, iar Ash i-a explicat că plouase mult în ultima vreme şi că nu e necesar, fiindcă cerul avusese grijă de flori.

— O să le fie bine. Sunt îngrijite. Florile au apă, a zis Ash.

Cuvintele lui au răsunat ca un ecou în mintea Norei. *O să le fie bine. Sunt îngrijite…*

Apoi Ash a zis ceva legat de o ieşire la cinema seara şi că aranjase cu bona, dar Nora uitase cu desăvârşire, aşa că a zâmbit, străduindu-se să rămână, să stea acolo, dar inevitabilul se întâmpla, se întâmpla, o ştia cu fiecare celulă ascunsă a trupului ei şi nu mai putea face nimic.

Niciun loc de aterizare

— NU!

Se întâmplase negreşit.

Se întorsese în Biblioteca de la Miezul Nopţii.

Doamna Elm şedea în faţa computerului. Luminile pâlpâiau, tremurau şi licăreau rapid şi aritmic deasupra capetelor lor.

— Încetează, Nora! Linişteşte-te! Fii fată cuminte! Trebuie să rezolv situaţia asta.

Firişoare subţiri de praf cădeau din crăpăturile din tavan, care se întindeau asemenea unei pânze de păianjen ţesute cu o viteză nefirească. Se auzea sunet brusc de distrugere, pe care, în furia ei tristă, Nora izbutea să îl ignore.

— Nu sunteţi doamna Elm. Doamna Elm a murit… Şi eu sunt moartă?

— Am mai discutat asta. Dar acum, că tot ai adus vorba, s-ar putea să fii în pragul…

— De ce nu mai sunt acolo? De ce nu sunt acolo? Simţeam că asta se va întâmpla, deşi nu mi-am dorit. Aţi zis că, dacă găsesc o viaţă pe care să vreau să o trăiesc – pe care să vreau cu adevărat să o trăiesc –, voi rămâne acolo. Aţi zis că o să uit de locul ăsta stupid. Aţi susţinut că o să pot găsi viaţa pe care mi-o doresc. Aceea era viaţa pe care o doream. Aceea era!

Cu câteva clipe în urmă, se aflase în grădină, alături de Ash, de Molly şi de Platon, o grădină care fremăta de viaţă şi de iubire, iar acum era din nou aici.

— Duceţi-mă înapoi…

— Ştii bine că lucrurile nu funcţionează aşa.

— Atunci duceţi-mă în cea mai apropiată dintre vieţile posibile. Daţi-mi viaţa cea mai apropiată de viaţa aceea. Vă rog, doamnă Elm, cu siguranţă e posibil. Trebuie să existe o viaţă în care să fi ieşit la o cafea cu Ash şi în care să îi fi avut pe Molly şi pe Platon, dar eu… să fi făcut ceva uşor diferit. Deci să fi fost, practic, altă viaţă. De pildă să-i fi ales câinelui altă zgardă. Sau… sau… Sau în care să fi făcut – nu ştiu –

Pilates în loc de yoga? Sau în care să fi mers la altă universitate decât Cambridge? Sau, dacă trebuie să ne întoarcem mai departe în timp, o viaţă în care, în loc de cafea, să fi băut ceai la întâlnire? Acea viaţă. Duceţi-mă în viaţa în care am făcut asta. Haideţi! Vă rog! Ajutaţi-mă! Aş vrea să încerc una dintre vieţile acelea, vă rog…

Computerul a început să fumege. Ecranul s-a înnegrit. Întregul monitor s-a făcut bucăţi.

— Nu înţelegi, a zis doamna Elm învinsă, prăbuşindu-se pe spate în scaunul de birou.

— Dar asta se întâmplă, nu? Îmi aleg un regret. Ceva ce îmi doresc să fi făcut altfel… Apoi dumneavoastră găsiţi o carte, eu o deschid şi *trăiesc* viaţa respectivă. Aşa funcţionează biblioteca asta, nu?

— Nu e atât de simplu.

— De ce? E vreo problemă de transfer? Cum s-a mai întâmplat?

Doamna Elm a privit-o cu tristeţe.

— E mai mult decât atât. A existat mereu posibilitatea ca viaţa ta originară să se încheie. Ţi-am spus asta, nu? Ţi-ai dorit să mori şi poate că ai murit.

— Da, dar aţi zis că aveam nevoie doar de un loc în care să mă duc. „Undeva unde să poposesc”, aşa aţi zis. „Altă viaţă.” Exact cu aceste cuvinte. Şi tot ce trebuia să fac era să mă gândesc bine şi să aleg viaţa potrivită şi…

— Ştiu. Ştiu. Dar lucrurile nu au mers aşa.

Tavanul se prăbuşea bucată cu bucată, de parcă tencuiala devenise mai instabilă decât glazura unui tort de nuntă.

Nora a observat ceva şi mai îngrijorător. O scânteie a ţâşnit de la un bec şi a aterizat pe o carte, care a luat foc cu o izbucnire strălucitoare. Curând, focul a cuprins tot raftul, cărţile ardeau cu iuţeală, de parcă ar fi fost îmbibate cu benzină. O vâlvătaie incandescentă, violentă şi clocotitoare, de culoarea chihlimbarului. Apoi, o scânteie a ţâşnit spre alt raft, care a luat şi el foc. Cam în acelaşi timp, o bucată mare din tavan a căzut într-un nor de praf la picioarele Norei.

— Sub masă! a ordonat doamna Elm. Acum!

Nora s-a ghemuit şi a urmat-o pe doamna Elm – care se târa în patru labe – sub masă, unde s-a aşezat în genunchi, forţată fiind, asemenea doamnei Elm, să-şi ţină capul aplecat.

— De ce nu puteţi opri toate astea?

— Acum a devenit o reacţie în lanţ. Scânteile nu sar la nimereală. Cărţile vor fi distruse. După care, la fel de inevitabil, întreaga bibliotecă se va prăbuşi.

— De ce? Nu înţeleg. Am fost acolo. Am găsit viaţa care mi se potriveşte. Singura viaţă potrivită. Cea mai bună de aici…

— Tocmai asta e problema, a răspuns doamna Elm, uitându-se agitată pe lângă picioarele de lemn ale mesei, în vreme ce alte rafturi se aprindeau şi totul se năruia în jurul lor. Nu a fost de ajuns. Uită-te!

— La ce?

— La ceasul tău. De-acum, se poate întâmpla în orice clipă.

Aşa că Nora s-a uitat şi la început nu a văzut nimic nefiresc, dar apoi s-a întâmplat. Dintr-odată, ceasul a început să se comporte ca un ceas. Ecranul a prins viaţă.

00:00:00

00:00:01

00:00:02

— Ce se petrece? a întrebat Nora, dându-şi seama că orice ar fi fost, sigur nu era de bine.

— Timpul. Asta se petrece.

— Cum putem să ieşim de aici?

00:00:09

00:00:10

— Nu *noi*, a răspuns doamna Elm. Nu există niciun *noi*. Eu una nu pot să părăsesc biblioteca. Odată cu biblioteca, voi dispărea şi eu. Dar tu poţi să ieşi, deşi nu ai prea mult timp la dispoziţie.

Nu a mai rămas decât un minut…

Nora tocmai o pierduse pe una dintre doamnele Elm, nu voia să o piardă şi pe aceasta. Bătrâna i-a observat suferinţa.

— Ascultă! Eu sunt una cu biblioteca. Dar toată această bibliotecă face parte din tine. Înţelegi? Nu tu exişti datorită bibliotecii, ci biblioteca există datorită ţie. Mai ţii minte ce a

zis Hugo? Ţi-a spus că aceasta este cea mai simplă metodă prin care creierul tău traduce realitatea ciudată şi cu multe faţete ale universului. Aşadar, creierul tău pur şi simplu traduce ceva. Ceva important şi periculos.

— Am înţeles asta.

— Totuşi, un lucru este clar: nu ţi-ai dorit acea viaţă.

— Era viaţa perfectă.

— Asta ai simţit? Tot timpul?

— Da. Adică… Am vrut să o simt. Am iubit-o pe Molly. Aş fi putut să-l iubesc pe Ash. Dar presupun că, poate că… nu era viaţa *mea*. Nu am ajuns acolo prin propriile decizii. Dădusem buzna peste altă versiune a mea. Am fost transpusă în viaţa perfectă. Dar aceea nu eram eu.

00:00:15

— Nu vreau să mor, a zis Nora, ridicând brusc glasul, care suna totodată fragil.

Tremura din toate mădularele.

— *Nu vreau să mor.*

Doamna Elm s-a uitat la ea cu ochi mari. Ochi în care lucea flacăra unei idei.

— Trebuie să ieşi de aici.

— Nu pot! Biblioteca se întinde la nesfârşit. În clipa în care am păşit înăuntru, intrarea a dispărut.

— Atunci trebuie să o redescoperi.

— Cum? Nu există nicio uşă.

— Cine are nevoie de uşă atunci când are cărţi?

— Toate cărţile au luat foc.

— Una sigur nu va lua. Pe aceea trebuie să o găseşti.

— *Cartea regretelor?*

Doamnei Elm i-a venit să râdă.

— Nu. Aceea e ultima carte de care ai nevoie. Probabil că s-a făcut scrum deja. Trebuie să fi ars prima. Mergi într-acolo! i-a zis, arătând la stânga, spre haos, spre foc şi spre tencuiala care cădea. E pe al unsprezecelea culoar în direcţia asta. Al treilea raft de jos în sus.

— Întreaga clădire se va surpa!

00:00:21

00:00:22

00:00:23

— Nu pricepi, Nora?

— Ce să pricep?

— Totul are sens. De data aceasta te-ai întors aici nu pentru că ţi-ai dorit să mori, ci pentru că *ţi-ai dorit să trăieşti*. Biblioteca nu se dărâmă pentru că vrea să te ucidă. Se dărâmă pentru a-ţi da ocazia să te întorci. În cele din urmă s-a întâmplat un lucru decisiv. Ai hotărât că vrei să trăieşti. Şi acum du-te, *trăieşte* cât mai ai ocazia.

— Dar… cu dumneavoastră cum rămâne? De dumneavoastră ce se va alege?

— Nu-ţi face griji pentru mine, i-a zis doamna Elm. Nu voi simţi nimic. Îţi promit. Apoi a spus ceea ce spusese adevărata doamnă Elm când o îmbrăţişase pe Nora în biblioteca şcolii, în ziua în care tatăl ei se stinsese din viaţă.

— Lucrurile se vor rezolva, Nora. Totul va fi bine.

Doamna Elm a pus o mână pe birou, căutând în grabă ceva. O secundă mai târziu, i-a dat Norei un stilou din plastic portocaliu, de felul celor pe care le avusese şi Nora când era la şcoală. Cel pe care îl observase cu multă vreme în urmă.

— Vei avea nevoie de el.

— De ce?

— Cu acesta nu s-a scris. Tu trebuie să începi să scrii cu el.

Nora a luat stiloul.

— La revedere, doamnă Elm.

O clipă mai târziu, o bucată masivă din tavan s-a izbit de masă. Un nor gros de praf le-a învăluit, înecându-le.

00:00:34

00:00:35

— Du-te! a îndemnat-o doamna Elm, tuşind. *Trăieşte!*

Să nu cumva să îndrăzneşti să renunţi, Nora Seed!

Nora a înaintat prin norul de praf şi de fum, în direcţia în care arătase doamna Elm, timp în care tavanul continua să se prăvălească.

Îi era greu să respire, să vadă, dar, de bine, de rău, reuşea să numere culoarele. Din becuri ţâşneau scântei care îi aterizau în cap.

Praful o îneca şi mai că o făcea să vomite. Dar, chiar şi prin vălul de pulbere, vedea că majoritatea cărţilor ardeau. De fapt, niciun raft nu părea intact, iar căldura devenea o forţă în sine. Unele dintre rafturile şi dintre cărţile care luaseră foc se transformaseră deja în scrum.

Exact când a ajuns la culoarul cu numărul unsprezece, o bucată de zid a izbit-o, trântind-o la podea.

Sub greutatea pietrei, a simţit stiloul alunecându-i din mână şi rostogolindu-se departe de ea.

Prima încercare de a se elibera s-a soldat cu un eşec.

Până aici mi-a fost. O să mor, fie că vreau, fie că nu vreau. O să mor.

Biblioteca era un deşert.

00:00:41

00:00:42

Totul se sfârşise.

S-a convins de asta încă o dată. Avea să moară aici, înconjurată de toate vieţile ei posibile.

Şi atunci a văzut-o printr-o spărtură, în vălătucii de fum. Acolo, pe culoarul cu numărul unsprezece. Al treilea rând de jos în sus.

Acolo exista o deschizătură printre flăcările care înghiţeau toate cărţile de pe raft.

Nu vreau să mor.

Trebuia să se străduiască mai mult. Trebuia să-şi dorească viaţa pe care crezuse dintotdeauna că nu o are. Fiindcă exact aşa cum biblioteca aceasta era o parte din ea, la fel erau şi toate celelalte vieţi. Poate că nu simţise tot ce simţise în acele

vieţi, dar putea să o facă. Poate că ratase toate ocaziile care o ajutaseră să devină campioană olimpică la înot sau călătoare, proprietara unei podgorii, vedetă rock, glaciolog care salvează planeta, absolventă a Universităţii Cambridge, mamă sau un milion de alte lucruri, dar, într-un fel, era toţi acei oameni la un loc. Ei toţi erau ea. Ar fi putut să fie toate acele lucruri nemaipomenite, iar asta nu mai era deprimant, cum considerase cândva. Absolut deloc. Era motivaţional. Fiindcă acum vedea toate lucrurile pe care le putea face dacă punea osul la treabă. De fapt, viaţa pe care o dusese îşi avea propria logică. Fratele ei era în viaţă. Izzy era în viaţă. Ajutase un băiat să stea departe de probleme. Ceea ce uneori pare o capcană este, în realitate, o festă pe care ţi-o joacă mintea. Nu avea nevoie de o podgorie sau de un apus californian, ca să fie fericită. Nici măcar nu avea nevoie de o casă mare şi de o familie perfectă. Avea nevoie doar de potenţial. Iar ea nu era nimic altceva decât potenţial. Se întreba cum de nu înţelesese asta până atunci.

De undeva, de sub masa din spatele ei, a auzit vocea doamnei Elm răzbătând prin toate zgomotele.

— Nu renunţa! Să nu cumva să îndrăzneşti să renunţi, Nora Seed!

Nora nu voia să moară. Şi nu voia să trăiască altă viaţă în afară de a ei. Cea care, deşi era o luptă nebunească, era lupta ei. O luptă nebună, dar frumoasă.

00:00:52

00:00:53

S-a zvârcolit, a împins şi s-a luptat cu greutatea de deasupra ei şi după câteva secunde a reuşit – cu un efort care i-a ars plămânii şi a sufocat-o – să se ridice din nou în picioare.

Bâjbâind pe podea, a găsit stiloul, acoperit cu un strat gros de praf, apoi a luat-o la goană prin perdeaua groasă de fum, spre rândul numărul unsprezece.

Era acolo.

Singura carte care nu ardea. În continuare pe raft, perfect verde.

Ferindu-se de căldură, cu degetul arătător a prins de sus

cotorul cărţii şi a tras-o de pe raft. Apoi a făcut ce făcuse mereu. A deschis cartea şi a încercat să găsească prima pagină. Singura problemă era că nu exista o primă pagină. Cartea nu conţinea nici măcar un singur cuvânt. Era complet goală. Ca şi celelalte cărţi, era cartea viitorului ei. Dar, spre deosebire de celelalte, în ea, viitorul nu era scris.

Aşadar, aceasta era. Viaţa *ei*. Viaţa ei originară.

Şi era o pagină nescrisă.

Nora a rămas o clipă în picioare, cu vechiul stilou de şcoală în mână. Trecuse cu un minut de miezul nopţii.

Celelalte cărţi de pe raft se carbonizaseră, iar becul care atârna din tavan licărea prin praf, luminând vag tavanul care se prăbuşea. O bucată mare din plafonul care înconjura becul – şi care aducea puţin cu conturul Franţei – părea gata să cadă şi să o strivească.

Nora a scos capacul stiloului şi a sprijinit cartea deschisă de grămada de cărţi carbonizate.

Tavanul gemea.

Nu mai dura mult.

A început să scrie. *Nora a vrut să trăiască.*

După ce a terminat de scris, a aşteptat o clipă. Spre frustrarea ei, nu s-a întâmplat nimic. Şi-a amintit ce îi spusese cândva doamna Elm. *A vrea e un verb interesant. El sugerează o lipsă.* Aşa că Nora l-a tăiat şi a mai încercat o dată.

Nora a hotărât să trăiască.

Nimic. A încercat din nou.

Nora era pregătită să trăiască.

Tot nimic, nici măcar după ce a subliniat cuvântul „trăiască”.

Acum, în jurul ei erau numai distrugere şi ruină. Tavanul se prăvălea, năruind totul, învăluind fiecare raft în mormane de praf. S-a uitat în depărtare şi a văzut chipul doamnei Elm, sub biroul unde o adăpostise pe Nora, stând acolo absolut netemătoare, după care a dispărut complet, când acoperişul s-a surpat de tot, înghiţind ultimele flăcări, rafturile de cărţi şi tot restul.

Înecându-se, Nora nu mai distingea nimic acum.

Însă această parte a bibliotecii rămânea în picioare, iar ea stătea în continuare acolo.

De acum, totul avea să dispară în orice clipă, o ştia bine.

Aşa că a încetat să se mai gândească ce să scrie şi, cu exasperare pură, a notat primul cuvânt care i-a venit în minte, lucrul pe care îl simţea în adâncul sufletului ca un urlet mut şi sfidător, în stare să învingă orice urmă de distrugere provenită din exterior. Singurul adevăr pe care îl deţinea, un adevăr de care acum era mândră şi mulţumită, un adevăr cu care nu numai că se împăcase, ci îl şi îmbrăţişase făţiş, cu fiecare moleculă a fiinţei ei. Un adevăr pe care l-a mâzgălit în grabă, dar apăsând ferm pe hârtie cu peniţa. L-a scris cu majuscule, la persoana întâi prezent.

Un adevăr care reprezenta începutul şi sămânţa tuturor lucrurilor posibile. Un blestem trecut şi o binecuvântare prezentă.

Un cuvânt simplu, care cuprindea puterea şi potenţialul unui multivers.

TRĂIESC.

Pământul s-a cutremurat cu violenţă şi fiecare rămăşiţă a Bibliotecii de la Miezul Nopţii s-a transformat în praf.

Trezirea

La un minut şi douăzeci şi şapte de secunde după miezul nopţii, Nora Seed şi-a marcat revenirea bruscă la viaţă, vomitând pe pilotă.

Vie, dar la limită.

Înecându-se, epuizată, deshidratată, luptându-se, tremurând, greoaie, delirând, cu dureri în piept şi cu o durere şi mai puternică de cap, simţea viaţa sub forma ei cea mai dură, şi totuşi, era viaţă, iar viaţa era ceea ce-şi dorea ea acum.

Îi venea greu, aproape imposibil să se scoale din pat, dar ştia că trebuie să se ridice în poziţie verticală.

A reuşit cumva, a înşfăcat telefonul, însă acesta părea prea greu şi alunecos ca să-l poată ţine în mână şi l-a scăpat pe podea, dincolo de raza ei vizuală.

— Ajutor! a strigat cu glas răguşit, părăsind camera, nesigură pe picioare.

Culoarul părea să se clatine, de parcă ar fi fost o corabie în plină furtună. Cu toate acestea, Nora a reuşit să ajungă la uşă fără să leşine, a scos lanţul şi, cu un efort uriaş, a deschis-o.

— Ajutaţi-mă, vă rog!

Abia dacă a observat că încă plouă, când a ieşit din casă, cu pijamalele pătate de vomă, trecând peste treapta pe care stătuse Ash cu ceva mai bine de o zi în urmă, când o anunţase că îi murise pisica.

Nu era nimeni prin preajmă.

Nimeni care să o vadă, aşa că s-a îndreptat spre locuinţa domnului Banerjee. Se împleticea şi se împiedica întruna, dar până la urmă a izbutit să apese pe sonerie.

Un pătrat de lumină s-a revărsat pe fereastra din faţă.

Uşa s-a deschis.

Bătrânul nu avea ochelarii la ochi şi părea derutat, poate din pricina stării în care se afla ea şi din cauza orei înaintate.

— Regret nespus, domnule Banerjee. Am făcut o mare greşeală. Ar fi bine să chemaţi salvarea…

— Oh, Doamne! Ce naiba s-a întâmplat?

— Vă rog.

— Bine. O chem. Imediat…

00:03:48

Şi abia atunci Nora şi-a permis să leşine, căzând pe burtă cu o viteză incredibilă, fix pe preşul de la intrare al domnului Banerjee.

Cerul se întunecă,
Se-nnegreşte azurul,
Dar stelele cutează încă
Să mai strălucească asupra ta…

Cealaltă parte a disperării

„Viaţa începe de cealaltă parte a disperării”, spunea Sartre odinioară.

Ploaia încetase.

Nora se afla încă întinsă pe un pat de spital. Fusese trimisă într-un salon, mâncase şi se simţea mult mai bine. În urma examenului fizic, personalul medical se declarase mulţumit. Aparent, era de aşteptat să aibă abdomenul moale. Nora a încercat să o impresioneze pe doctoriţă, spunându-i ceva ce aflase de la Ash, şi anume că mucoasa stomacală se reface de la sine o dată la câteva zile.

Mai târziu a venit o asistentă cu un clipboard, s-a aşezat pe pat şi i-a pus o sumedenie de întrebări în legătură cu starea ei mintală. Nora s-a hotărât să păstreze pentru sine experienţa legată de Biblioteca de la Miezul Nopţii, bănuind că asemenea detalii nu vor da prea bine în formularul de evaluare psihiatrică. Era uşor de presupus că prea puţin cunoscutele realităţi ale multiversului nu sunt incluse printre serviciile acoperite de Institutul Naţional de Sănătate Publică.

Întrebările şi răspunsurile au mai continuat în jur de o oră. Au discutat despre medicaţie, despre moartea mamei ei, despre Volts, despre faptul că îşi pierduse slujba, despre temerile privind siguranţa financiară, despre diagnosticarea depresiei situaţionale.

— Ai mai încercat aşa ceva până acum? a iscodit-o asistenta.

— Nu în viaţa asta.

— Şi cum te simţi acum?

— Nu ştiu. Oarecum bizar. Dar nu-mi mai doresc să mor.

Asistenta a notat ceva în formular.

După plecarea asistentei, Nora a urmărit pe fereastră mişcările delicate ale copacilor în adierea blândă a după-amiezii şi traficul orei de vârf din depărtare, pe centura oraşului Bedford. Nu exista altceva decât copacii, traficul şi o arhitectură mediocră, dar acestea reprezentau totul.

Reprezentau viaţa.

Ceva mai târziu, şi-a şters postările cu mesaj suicidal de pe reţelele de socializare şi – într-un moment de sentimentalism sincer – le-a înlocuit cu un alt mesaj. L-a intitulat „Ceva ce am învăţat (scris de un nimeni devenit fiecare dintre noi)”.

Ceva ce am învăţat (scris de un nimeni devenit fiecare dintre noi)

E uşor să jelim vieţile pe care nu le trăim. E uşor să ne dorim să ne fi dezvoltat alte talente, să fi acceptat diverse oferte. E uşor să ne dorim să fi muncit mai mult, să fi iubit mai tare, să ne fi cheltuit mai bine resursele, să fi fost mai populari, să fi rămas într-o trupă, să fi plecat în Australia, să fi acceptat o invitaţie la o cafea sau să fi făcut mai multă yoga.

Nu presupune niciun efort să ne fie dor de prietenii pe care nu ni i-am făcut şi de munca pe care nu am depus-o, de oamenii cu care nu ne-am căsătorit şi de copiii pe care nu i-am avut. Nu e greu să te priveşti prin ochii altora şi să-ţi doreşti să fii toate acele versiuni caleidoscopice ale tale, pe care alţii şi le-au dorit de la tine. E simplu să regreţi şi să continui să regreţi *ad infinitum*, până când timpul tău se scurge.

Dar adevărata problemă nu sunt vieţile pe care regretăm că nu le-am trăit, ci regretul însuşi. Regretul e cel care ne face să ne simţim inutili, să ne ofilim şi să avem senzaţia că suntem atât propriul duşman, cât şi al celor din jur.

Nu putem preciza dacă vreuna dintre celelalte versiuni ar fi fost mai bună sau mai rea. Vieţile acelea există, e adevărat, dar şi tu exişti şi tocmai asupra acestei existenţe trebuie să ne concentrăm.

Desigur că nu putem să vizităm toate locurile şi nu putem să întâlnim toate persoanele sau să avem toate slujbele şi, totuşi, sentimentele trăite în fiecare dintre aceste vieţi sunt în continuare disponibile. Nu trebuie să jucăm toate jocurile ca să ştim cum e să câştigăm. Nu trebuie să ascultăm toate melodiile din lume ca să înţelegem muzica. Nu trebuie să fi încercat toate soiurile de struguri din toate podgoriile ca să cunoaştem plăcerea vinului. Iubirea şi râsul, teama şi

durerea sunt monede universale.

Trebuie doar să închidem ochii şi să savurăm gustul băuturii din faţa noastră şi să ascultăm melodia în timp ce e cântată. Suntem la fel de complet şi de extraordinar de vii cum suntem în oricare altă viaţă şi avem acces la aceeaşi gamă de emoţii.

Nu e nevoie să fim decât o singură persoană.

Nu e nevoie să încercăm decât o singură existenţă.

Nu trebuie să *facem* totul ca să *fim* totul, fiindcă suntem deja infiniţi. Cât suntem în viaţă, dispunem de un viitor cu posibilităţi multiple.

Aşadar, haideţi să fim amabili cu oamenii din viaţa noastră. Când şi când, să ne uităm în sus din locul în care ne aflăm, fiindcă, oriunde am fi, cerul de deasupra capetelor noastre se întinde la nesfârşit.

Ieri eram convinsă că nu am niciun viitor şi că e imposibil să-mi accept viaţa aşa cum e. Şi, cu toate acestea, astăzi, aceeaşi viaţă dezordonată este plină de speranţă. De potenţial.

Presupun că imposibilul apare atunci când trăieşti.

Oare viaţa mea se va elibera în mod miraculos de durere, de disperare, de mâhnire, de suferinţă, de greutăţi, de singurătate, de depresie? Nicidecum.

Dar mai vreau să trăiesc?

Da. Da.

De o mie de ori, da.

A trăi versus a înţelege

Câteva minute mai târziu, fratele ei a venit să o vadă. Auzise mesajul vocal pe care i-l trimisese ea şi îi răspunsese printr-un SMS, la şapte minute după miezul nopţii. „Eşti bine, surioară?” Apoi, când cei de la spital îl contactaseră, luase primul tren spre Londra. Îi cumpărase Norei ultimul număr al revistei *National Geographic*, în timp ce aştepta în gara St Pancras.

— Cândva îţi plăcea foarte mult, i-a spus, punând revista la căpătâiul patului de spital.

— Încă îmi place.

Se bucura să-l revadă. Sprâncenele lui groase şi zâmbetul şovăielnic erau neschimbate. A intrat cu un mers oarecum bizar, cu capul plecat, cu părul mai lung decât îl avusese în ultimele două vieţi în care îl văzuse.

— Scuze că nu am putut să te contactez în ultima vreme, a zis el. Nu a avut legătură cu nimic din ceea ce a spus Ravi. Nici măcar nu mă mai gândesc la The Labyrinths. Doar că am fost într-o stare ciudată. După moartea mamei, m-am văzut cu un tip, iar despărţirea de el a fost urâtă şi pur şi simplu nu am vrut să fiu nevoit să discut despre asta cu tine sau, în ultima vreme, cu oricine altcineva. Voiam doar să beau. Şi am băut prea mult. A devenit o adevărată problemă. Dar am început să primesc ajutor în acest sens. N-am mai băut nimic de săptămâni întregi. Merg la sală acum. Am început un curs de cross-training.

— Oh, Joe! Bietul de tine! Îmi pare rău că v-aţi despărţit. Şi pentru toate celelalte.

— Tu eşti tot ce mi-a rămas, surioară, a zis el, cu vocea uşor tremurândă. Ştiu că nu te-am apreciat înainte. Ştiu că în copilărie nu am fost mereu cea mai bună persoană. Dar aveam propriile probleme. Trebuia să fiu într-un anume fel din pricina tatei. Să-mi ascund sexualitatea. Ştiu că nu ţi-a fost uşor, dar nici mie nu mi-a fost. Tu erai bună la *toate*. La şcoală, la înot, la muzică. Nu puteam să concurez cu tine… În

plus, tata era cum era, iar eu trebuia să pozez în ceea ce credea el că trebuie să fie un bărbat, a explicat Joe şi a oftat. E straniu. Probabil că fiecare dintre noi şi-l aminteşte altfel. Dar să nu mă părăseşti, bine? Faptul că ai părăsit trupa a fost una. Dar să nu părăseşti viaţa asta. Nu aş putea să fac faţă.

— Nu o voi părăsi dacă nu o vei părăsi nici tu, l-a asigurat Nora.

— Crede-mă, nu plec nicăieri.

Nora şi-a amintit durerea care o copleşise când auzise în São Paulo despre moartea lui Joe cauzată de o supradoză şi l-a rugat să o îmbrăţişeze. El a făcut-o cu delicateţe, iar ea i-a simţit căldura dătătoare de viaţă.

— Îţi mulţumesc că ai vrut să sari în râu după mine, a zis ea.

— Poftim?

— Mereu am crezut că nu ai făcut-o. Dar tu ai încercat. Ei te-au tras înapoi. Îţi mulţumesc.

Brusc Joe a înţeles la ce se referea. Şi poate că se întreba mai mult decât nedumerit cum aflase ea toate acestea, de vreme ce se îndepărta înot de el.

— Ah, surioară! Te iubesc. Eram mici şi proşti pe atunci.

Joe a ieşit vreo oră. A luat cheile de la proprietara Norei şi i-a adus surorii lui haine şi telefonul.

A văzut că Izzy îi trimisese un mesaj. *Iartă-mă că nu ţi-am răspuns aseară / de dimineaţă. Voiam să discutăm cum se cuvine! Teză, antiteză, sinteză. Tot ce trebuie. Cum te simţi? Mi-e dor de tine. Oh, şi ghici ce! Mă gândesc să mă întorc în Marea Britanie în iunie. Definitiv. Mi-e dor de tine, prietena mea. Şi pregăteşte-te să primeşti o TONĂ de poze cu balene-cu-cocoaşă. xxx*

Nora a scăpat un sunet discret de bucurie involuntară.

I-a răspuns printr-un mesaj. Era interesant, şi-a zis în sinea ei, cum, uneori, viaţa îţi oferă pur şi simplu o perspectivă cu totul nouă, aşteptând ca tu să o vezi.

A intrat pe pagina de Facebook a Institutului Internaţional

de Studii Polare. A găsit o fotografie cu femeia cu care împărţise cabina – Ingrid –, stând alături de conducătorul expediţiei, Peter, care ţinea un metru subţire, cu care măsura grosimea gheţii, şi un link către un articol intitulat „Studiile IISP confirmă că ultima decadă e cea mai fierbinte înregistrată în regiunea arctică”. Nora a distribuit linkul. Şi a adăugat un comentariu: „Ţineţi-o tot aşa!” Şi, totodată, s-a hotărât ca, atunci când va câştiga ceva bani, să facă nişte donaţii.

Externarea Norei a fost aprobată. Fratele ei a comandat un Uber. Tocmai când ieşeau din parcare, Nora l-a zărit pe Ash intrând cu maşina în spital. Probabil că întârziase la schimbul de noapte. În viaţa aceasta deţinea altă maşină. El nu a văzut-o, în ciuda faptului că ea i-a zâmbit. Nora spera că e fericit. Spera că îl aşteaptă un schimb uşor, printre atâtea vezici biliare. Poate că avea să se ducă să îl vadă la semimaratonul de duminică, din Bedford. Poate că o să-l invite ea *pe el* la o cafea.

Poate.

Pe bancheta din spate a maşinii, fratele ei i-a spus că îşi căuta ceva de lucru ca freelancer.

— Mă gândeam să mă fac inginer de sunet, i-a zis. E doar o idee.

Nora s-a bucurat să audă asta.

— Ei bine, cred că ar trebui să o faci. Nu ştiu de ce. Am un sentiment bun despre asta.

— Bine.

— Poate că nu e la fel de fascinant ca a fi vedetă rock, dar ar putea fi mai… sigur. Poate chiar să aducă mai multă bucurie.

Era greu să-l convingă, iar Joe nu înghiţea tot ce-i spunea ea. Cu toate acestea, zâmbea şi dădea din cap ca pentru sine.

— De fapt, e un studio de înregistrări în Hammersmith care caută ingineri de sunet. Se află la doar cinci minute distanţă de casa mea. M-aş putea duce pe jos până acolo.

— Hammersmith? Da. Acela este.

— Ce vrei să spui?

— Vreau să spun că sună grozav. Hammersmith, inginer de sunet. Cred că vei fi fericit.

El a privit-o râzând.

— Bine, Nora. Bine. Şi ştii că îţi povesteam despre o sală de sport? E chiar alături.

— Ah, excelent! E vreun tip drăguţ pe-acolo?

— De fapt, da. Este unul. Îl cheamă Ewan. E doctor. Merge la cursurile de cross-training.

— Ewan! Da!

— Cine?

— Ar trebui să-l inviţi în oraş.

Joe a râs, crezând că Nora glumeşte.

— Nici măcar nu sunt sută la sută convins că e gay.

— Este! E gay. E *sută la sută gay*. Şi te place sută la sută. Doctorul Ewan Langford. Invită-l în oraş. Trebuie să ai încredere în mine! Va fi cel mai bun lucru pe care îl vei face vreodată…

Fratele ei râdea când maşina a oprit la numărul 33A, pe Bancroft Avenue. A plătit, dat fiindcă Nora încă nu avea bani şi portofel.

Domnul Banerjee stătea la fereastră şi citea.

Pe stradă, Nora l-a văzut pe fratele ei holbându-se uimit în jos, la telefon.

— Ce e, Joe?

El abia era în stare să vorbească.

— Langford…

— Poftim?

— Doctorul Ewan Langford. Nici măcar nu ştiam că numele lui de familie este Langford, dar da, el e.

Nora a ridicat din umeri.

— Intuiţie frăţească. Adaugă-l la prieteni. Urmăreşte-l. Trimite-i un mesaj privat. Fă orice e necesar. Mă rog, fără poze nud din proprie iniţiativă. Dar el e perechea ta, ţi-o spun eu. El e alesul.

— Dar de unde ai ştiut că el e?

L-a luat pe fratele ei de braţ, conştientă că nu avea nicio

explicaţie plauzibilă.

— Ascultă-mă, Joe!

Şi-a amintit antifilozofia doamnei Elm în Biblioteca de la Miezul Nopţii.

— Nu trebuie *să înţelegi* viaţa. Trebuie doar *să o trăieşti*.

În timp ce fratele ei se îndrepta spre uşa de la numărul 33A de pe Bancroft Avenue, Nora s-a uitat în jur, la toate casele cu terasă, la toate felinarele stradale şi la copaci şi şi-a simţit plămânii umplându-se de minunea de a se afla acolo, martoră la tot, parcă pentru prima dată. Poate că într-una dintre celelalte case se mai afla un transgresor, cineva aflat la a treia, la a şaptesprezecea sau la propria versiune finală. Avea să îi caute cu atenţie.

S-a uitat la locuinţa de la numărul 31.

Prin fereastră, chipul domnului Banerjee s-a luminat uşor când a văzut-o pe Nora vie şi nevătămată. Bărbatul a zâmbit şi a mimat un „mulţumesc", de parcă simplul fapt că supravieţuise era ceva pentru care el trebuia să fie recunoscător. Mâine va găsi nişte bani şi se va duce la florărie, de unde îi va cumpăra o plantă pentru straturile lui cu flori. Poate o degetariţă. Era sigură că lui îi place degetariţa.

— Ba nu, i-a strigat ea, trimiţându-i o sărutare prietenească. Eu vă mulţumesc, domnule Banerjee! Vă mulţumesc pentru tot!

El a zâmbit şi mai larg, cu ochii plini de blândeţe şi de îngrijorare, şi atunci Nora şi-a amintit cum e să duci grija cuiva şi să ţi se ducă grija. L-a urmat pe fratele ei în apartament, ca să se apuce de curăţenie, şi, în treacăt, a zărit cu coada ochiului mănunchiul de irişi din grădina domnului Banerjee. Flori pe care înainte nu le apreciase, dar care acum o hipnotizau cu un mov splendid, cum nu mai văzuse până atunci. De parcă florile nu erau doar simple culori, ci un limbaj în sine, note într-o superbă simfonie florală, la fel de puternice ca operele lui Chopin, evocând tăcut măreţia spectaculoasă a vieţii înseşi.

Vulcanul

E o adevărată revelaţie să descoperi că locul în care vrei să evadezi este exact acelaşi de care ai vrut să fugi. Că închisoarea nu e un loc, ci doar o perspectivă. Şi cea mai de seamă descoperire făcută de Nora a fost că, dintre toate variaţiunile proprii, extrem de diferite, pe care le-a încercat, schimbarea cea mai radicală a avut loc exact în viaţa ei originară. Cea din care a pornit şi în care a sfârşit.

Cea mai mare şi mai profundă schimbare nu s-a petrecut pentru că a avut mai mult succes, pentru că a devenit mai bogată, mai celebră sau pentru că s-a trezit în mijlocul gheţarilor şi al urşilor-polari din Svalbard. Dimpotrivă, s-a petrecut când s-a trezit în acelaşi pat, în acelaşi apartament urât şi igrasios, cu canapeaua lui uzată, cu yucca şi cactuşii în ghivecele micuţe, cu rafturile de cărţi şi cu manualele de yoga încă nefolosite.

Acelaşi pian digital şi aceleaşi cărţi. Aceeaşi absenţă tristă a pisicii şi lipsa unei slujbe. Aceeaşi mare *necunoscută* privind viaţa care i se aşternea înainte.

Şi, totuşi, lucrurile stăteau cu totul altfel.

Şi erau altfel pentru că nu mai avea senzaţia că se află acolo pur şi simplu pentru a îndeplini visele altora. Nu mai simţea că trebuie să găsească împlinirea în calitate de fiică imaginară perfectă, de soră, de parteneră, de soţie, de mamă, de angajată sau de orice altceva în afară de o fiinţă umană, care orbitează în jurul propriului ţel şi care îşi răspunde sieşi.

Şi era altfel fiindcă trăia, când ar fi putut la fel de bine să moară. Şi fiindcă asta alesese ea. Să trăiască. Fiindcă atinsese imensitatea vieţii, imensitate în care văzuse nu doar posibilitatea a ceea ce ar putea să facă, ci şi a ceea ce ar fi putut să simtă. Erau alte portative şi alte melodii. Însemna mai mult pentru ea decât o linie dreaptă a depresiei, de la cea mai blândă până la cea moderată, presărată ici şi colo cu momente ocazionale de disperare. Iar asta îi dădea speranţă şi chiar sentimentul pur de *recunoştinţă* că se poate afla aici,

conştientă că are capacitatea de a se bucura de cerul luminos şi de comediile mediocre ale lui Ryan Bailey şi de a fi fericită când ascultă muzică, o conversaţie sau bătăile propriei inimi.

Şi, mai mult decât orice, era diferit deoarece greaua şi dureroasa *Carte a regretelor* se transformase cu succes în scrum.

— Bună, Nora! Sunt eu, Doreen.

Nora era încântată s-o audă, fiindcă tocmai scria un anunţ prin care oferea lecţii de pian.

— Oh, Doreen! Îmi cer scuze că nu am ţinut lecţia zilele trecute.

— Nu-i nimic.

— Păi, nu o să-ţi povestesc toate motivele, a continuat Nora dintr-o suflare. Îţi promit doar că nu mă voi mai afla niciodată în situaţia aceea. Promit că, dacă în viitor mai doreşti să continui lecţiile de pian cu Leo, o să fiu la datorie. Nu te voi dezamăgi. Desigur, înţeleg dacă nu vrei să mai fiu profesoara lui de pian. Dar vreau să ştii că Leo are un talent excepţional. E bun la pian. Ar putea face carieră. Ar putea ajunge la Academia Regală de Muzică. În cazul în care nu mai continuă lecţiile cu mine, vreau să ştii că eu simt că *undeva* trebuie să le continue. Asta-i tot.

A urmat o pauză lungă. Nu se auzea nimic decât pârâitul static al telefonului. Apoi:

— Nora, draga mea, e în regulă, nu am nevoie de un monolog. Adevărul e că ieri am fost amândoi în oraş. Tocmai îi cumpăram o loţiune pentru faţă, când mi-a spus: „Mai fac lecţii de pian, nu?” Chiar acolo, în magazinul Boots. Aşa că, săptămâna viitoare, o luăm de unde am rămas, da?

— Serios? E grozav! Da, pe săptămâna viitoare atunci.

După ce a închis telefonul, Nora s-a aşezat la pian şi a cântat o melodie pe care nu o mai cântase până atunci. Îi plăcea ce cântă şi şi-a propus să o ţină minte şi să compună şi nişte versuri. Poate reuşea să scrie un cântec adevărat şi să îl pună pe internet. Poate că o să scrie şi alte cântece. Sau poate

că o să facă economii şi o să se înscrie la un master. Sau poate că o să le facă pe amândouă. Cine putea şti? Cântând la pian, a întors privirea şi a văzut revista pe care i-o cumpărase Joe; era deschisă la o ilustraţie cu vulcanul Krakatau din Indonezia.

Paradoxul vulcanilor e că simbolizează deopotrivă distrugerea şi viaţa. Odată ce încetineşte şi se răceşte, lava se solidifică şi, cu timpul, se sfărâmă şi devine pământ – un pământ bogat şi fertil.

Nora nu era o gaură neagră, şi-a zis ea. Era un vulcan. Şi, asemenea unui vulcan, nu putea să fugă de ea însăşi. Trebuia să rămână acolo şi să aibă grijă de acel pământ pustiit.

Putea să sădească o întreagă pădure în ea însăşi.

Cum se sfârşeşte jocul

Doamna Elm părea ceva mai bătrână decât fusese în Biblioteca de la Miezul Nopţii. Părul ei, odinioară grizonant, era acum alb şi subţire, faţa îi era obosită şi ridată ca o hartă, mâinile îi erau acoperite de pete cauzate de vârstă, dar era la fel de expertă la şah cum fusese cu ani în urmă, în biblioteca şcolii Hazeldene.

Azilul Oak Leaf avea propria tablă de şah, pe care trebuise însă să o şteargă de praf.

— Nimeni nu joacă aici, i-a zis Norei. Mă bucur tare mult că ai venit să mă vezi. Mi-ai făcut o adevărată surpriză.

— Păi, pot să vin zilnic dacă vreţi, doamnă Elm.

— Louise. Te rog, spune-mi Louise. Dar tu nu ai alte treburi?

Nora i-a zâmbit. Cu toate că nu trecuseră decât douăzeci şi patru de ore de când îl rugase pe Neil să-i lipească anunţul la Teoria Corzilor, era deja asaltată de persoane care voiau să ia lecţii de pian.

— Dau lecţii de pian. Şi marţea, din două în două săptămâni, sunt voluntar la căminul pentru persoane fără adăpost. Dar mereu voi avea o oră să... Şi, sinceră să fiu, nu mai am pe nimeni altcineva cu care să joc şah.

Un surâs obosit a înflorit pe chipul doamnei Elm.

— Păi, ar fi minunat.

S-a întors spre ferestruica de la camera ei, iar Nora i-a urmărit privirea. Afară se afla o persoană însoţită de un câine. Nora l-a recunoscut pe Dylan, care o plimba pe Sally. Bullmastiff-ul agitat, cu arsuri de ţigară, care se ataşase de ea. S-a întrebat într-o doară dacă proprietarul ar lăsa-o să ţină un câine în casă. La urma urmei, îi permisese să ţină o pisică. Dar trebuia să aştepte până când ajungea la zi cu chiria.

— Uneori mă plictisesc, a zis doamna Elm. Singură, aici. Să stau aşa, pur şi simplu. Mă simţeam de parcă jocul s-ar fi terminat. Ca un rege singuratic, rămas pe tablă. Nu ştiu ce îţi aminteşti despre mine, dar, în afara şcolii, nu am fost

întotdeauna…

A ezitat câteva clipe.

— Am dezamăgit oameni. Nu am fost mereu o persoană *plăcută*. Am făcut lucruri pe care le regret. Am fost o soţie rea. Şi nici o mamă bună nu am fost. Oamenii m-au cam abandonat, dar nu e numai vina lor.

— Ei bine, cu mine aţi fost amabilă, doamnă… Louise. Când aveam probleme la şcoală, mereu aţi ştiut cum să mă încurajaţi.

Respiraţia doamnei Elm s-a domolit.

— Mulţumesc, Nora.

— Iar acum nu mai sunteţi singură pe tablă. Vi s-a mai alăturat un pion.

— Tu n-ai fost niciodată un pion.

A făcut o mutare. Şi-a aşezat nebunul într-o poziţie de forţă. Un zâmbet discret i-a înflorit la colţurile gurii.

— O să câştigaţi, a comentat Nora.

Dintr-odată, ochii doamnei Elm au scânteiat, plini de viaţă.

— Păi, în asta constă frumuseţea, nu? Nu ştii niciodată cum se sfârşeşte jocul.

Şi Nora a zâmbit, cântărindu-şi atent toate piesele rămase în joc şi analizându-şi următoarea mişcare.

O singură bibliotecă. O infinitate de vieți. Care e cea mai bună?

Undeva, la marginea universului, există o bibliotecă infinită de cărți, iar fiecare poveste din ele provine dintr-o altă realitate. Una spune povestea vieții tale așa cum e, alta spune povestea vieții tale așa cum ar fi fost dacă ai fi luat altă decizie într-un anumit moment. Toți ne întrebăm mereu cum ar fi putut să fie viețile noastre. Dar dacă am găsi răspunsul într-o bibliotecă?

Atunci când Nora ajunge în această bibliotecă, are șansa să îndrepte lucrurile – o viață plină de durere și de regrete. Are ocazia să facă totul altfel și să-și dea seama cum ar putea avea viața perfectă. Dar lucrurile nu sunt tocmai cum și le imaginează ea... Curând, alegerile pe care le face o pun într-un pericol iminent.

Înainte să expire timpul, trebuie să răspundă la o singură întrebare: care e cea mai bună cale de a-ți trăi viața?

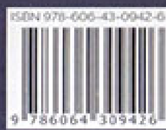
„Matt Haig e unul dintre cei mai imaginativi scriitori ai epocii noastre. În acest roman, povestea emoționantă e plină de învățăminte despre cât de important este să apreciem viața pe care o avem.“
The Independent

ISBN 978-606-43-0942-6
9 786064 309426

{1} Substanţă activă din componenţa unor medicamente antidepresive (n. tr.).

{2} *Toby jug* – în lb. engl., halbă ceramică, înfăţişând un personaj (n. tr.).

{3} India Pale Ale, sortiment de bere caracterizat prin concentraţia ridicată de hamei şi prin gustul amar (n. tr.).

{4} În limba engleză, *rock* se referă la „muzica rock" şi la „piatră" (n. tr.).

{5} Testul Rorschach este un test psihologic de personalitate, în care sunt folosite zece modele abstracte standardizate, a căror interpretare serveşte la analiza funcţiilor intelectuale şi emoţionale ale persoanei analizate (n. tr.).

{6} *Officer of the Most Excellent Order of the British Empire* – distincţie onorifică britanică (n. tr.).

{7} Exerciţiu fizic pornind din poziţia ghemuit, urmată de săritură în spate cu picioarele, săritură înapoi, în poziţie ghemuit, săritură în poziţie verticală şi revenire la poziţia iniţială (n. tr.).

{8} „Noroc" - în lb. fr., în orig. (n. tr.).

{9} Registru administrativ întocmit în secolul al XI-lea, care cuprinde inventarul terenurilor şi al bunurilor din cea mai mare parte a Angliei, precum şi informaţii despre populaţie (n. tr.).

{10} „Nu, nu e asta" – în lb. fr., în orig. (n. tr.).

{11} „Serios?" – în lb. fr., în orig. (n. tr.).

{12} „De fapt" – în lb. fr., în orig. (n. tr.).

{13} „Pâine de secară", în lb. engl. (n. tr.).

{14} „Afară din viaţa mea!" – în lb. engl. (n. tr.).

{15} Pastă tartinabilă din extract de drojdie de bere (n. tr.).

{16} „Nu te mai gândi, e totul bine" – cântec compus şi lansat de Bob Dylan în 1963 (n. tr.).

{17} „Poţi să-ţi urmezi calea" – cântec al formaţiei Fleetwood Mac, lansat în 1976 (n. tr.).

{18} „Numai Dumnezeu ştie ce vom face fără tine" – cântec al formaţiei Beach Boys, lansat în 1966 (n. tr.).

{19} „Prietena mea" – în lb. fr., în orig. (n. tr.).

{20} Carte apărută în limba română cu titlul *Istoria filozofiei occidentale* (n. tr.).

{21} Carte apărută în limba română cu titlul *Originile totalitarismului* (n. tr.).

{22} Unicul roman al poetei Sylvia Plath, apărut în română cu titlul *Clopotul de sticlă* (n. tr.).

{23} Carte apărută în limba română cu titlul *Tigrul care a venit la ceai* (n.

tr.).